ЮХАН ХАРСТАД

ДАРИЯ

НАЙ-ВЕЛИКИЯТ НОРВЕЖКИ SCI-FI РОМАН
НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!

НАГРАДА БРАГЕ

ЕРГОН

ЮХАН ХАРСТАД
ДАРЛА
172 ЧАСА НА ЛУНАТА

Превод: Анюта Качева

chitanka.info

Най-великият норвежки Sci-Fi роман на всички времена!

Има причина да не се връщаме никога…

От десетилетия никой не е стъпвал на Луната. Сега трима обикновени тийнейджъри, спечелили безпрецедентния конкурс-лотария на НАСА, са на път да станат първите млади хора в Космоса — и да променят живота си завинаги.

Миа от Норвегия, се надява, че това ще бъде билетът на нейната пънк-банда към световната сцена, славата и богатството;

Мидори вярва, че това е единствената й възможност да се измъкне от задушаващите я правила и ограничения на живота в Япония;

Антоан от Франция, просто иска да се махне колкото е възможно по-далеч от болезнената раздяла с бившето си гадже.

Да прекарат 172 часа на Луната под закрилата на петима опитни космонавти, стари космически вълци, изглежда лесно, като разходка в Дисниленд. Това трябва да е шансът на живота им! Но те не подозират, че нещо злокобно ги очаква там — върху най-мъртвата и брутална твърд, на която е стъпвал човешки крак.

* * *

В този разтърсващ фантастичен трилър Юхан Харстад изгражда жив и смразяващ свят от възможности, за които можем само да се молим никога да не се сбъднат.

Романът „Дарла“ е удостоен с награда „Браге“ — най-високото литературно отличие на Норвегия — и е преведен в 27 страни по света. Критиката го обяви за „Най-великия норвежки Sci-Fi роман на всички времена!“.

This ain't no party, this ain't no disco. This ain't no fooling around.

Talking Heads[1]

ПРОЛОГ: ФЕВРУАРИ 2010

— Господа, време е вече.

Д-р ■ вдигна поглед и огледа седмината облечени в скъпи костюми мъже, седнали около масата за заседания. Бяха сред най-могъщите хора в страната и се намираха в най-голямата конферентна зала на главната квартира на американската космическа агенция НАСА във Вашингтон. Часът наближаваше единайсет вечерта, а се бяха събрали тук още от сутринта.

Принудата да вземат решение вече чукаше на вратата.

— Е, какво да бъде? — попита д-р ■ нетърпеливо. Цигарения дим бе надвиснал тежък и задушлив в помещението, което правеше настроението още по-мрачно. С нарастването на напрежението, всички забрани за тютюнопушенето отпаднаха.

— Ами… — започна единият от седемте мъже, докато дъвчеше молива си. — Доста рисковано предложение. Да се върнем на Луната, искам да кажа. И се питам: струва ли си, наистина?

— Господа, на хората им писна от цялата тази история с Луната, още преди последната мисия до нея през 1972-ра — обади се друг. — Защо мислите, че ще приемат да го направим отново и да заминем там?

— Възможно е обаче да ги убедим — каза трети. — Като им обясним, че има големи шансове да открием Тантал 73 на южния полюс на Луната.

Настроението в залата рязко се смени.

— Надявам се, че не искате да се върнете пак на южния полюс?

— Разбира се, че не.

— Това ще ви убие.

— Наясно съм.

— Ако питате мен, най-доброто е да оставим това място на мира.

— Господа — прекъсна ги д-р ■. — Имате ли изобщо представа какъв революционен потенциал би имало откриването на Тантал 73? Почти цялата ни технология зависи от този материал. Това би могло да

промени всичко. Хората направо ще се надпреварват да ни замерят с парите си.

— Значи ще отидем дотам, за да търсим природни ресурси? — обади се скептично един от мъжете. — Мислех, че…

Д-р ■ го прекъсна:

— Не. Нямаме такава цел.

Шефът на отбраната се прокашля.

— Нека да сложа картите на масата, господа. Няма да ходим до южния полюс на Луната. А дали там, или където и да било другаде има Тантал 73, ми е напълно безразлично.

Объркването заля залата. По масата забарабаниха нетърпеливи пръсти.

— Предполагам, че някои от вас са запознати с *Проект Хоризонт*? — попита той.

Мъжът, който първи се бе обадил, взе отново думата:

— Имаш предвид онези изследвания от края на петдесетте? Планът да се построи военна база на Луната? Мисля, че го прибраха в чекмеджето още година след това.

Д-р ■ поклати глава.

— Базата не е военна. — Той погледна шефа на отбраната. — Става дума за изследователска станция. Най-обикновена изследователска станция. Не беше ли така?

Шефът на отбраната не отговори. Само му хвърли приятелски поглед.

— Казва се *Дарла 2*. Построена е през 70-те години и пусната под името Операция ДП7.

— Но защо… за бога… защо никой от нас не е чувал и дума за това преди?

— Цялата информация, свързана с *Дарла 2*, досега бе пазена в тайна. От съображения за сигурност.

Той пак замълча, за да прецени дали да разкрие нещо повече, или не.

Д-р ■ го прекъсна и продължи:

— *Дарла* бе построена между 1974-та и 1976-та. Базата се намира в Морето на спокойствието, където, както е известно, Армстронг и Олдрин се приземиха през 1969 година. Но нито едно от другите кацания не е осъществено там.

— Смея ли да попитам защо е била построена? — обади се един от мъжете, мълчал досега.

— Попаднахме на нещо — отвърна д-р ■.

— Малко по-точно?

— Нямаме представа какво е. Идеята беше да продължим изследванията и да изпратим екип на Луната, обаче, както е известно на всички, след 1976 година финансирането беше спряно. Но, както вече намекнах, парите не бяха единствената причина за да… ликвидираме програмата. Истината е, че… намереното там, горе, не е от онези открития, за които се отпускат средства за перспективни изследвания. Бяхме помолени да зарежем всичко. Така че се преструхме, че никога не се е случвало и… ами… сигналът постепенно изчезна от само себе си.

— Докато тази есен се появи отново — допълни шефът на обраната.

— *Сигналът?* Какво, по дяволите, значи това? — избухна разтревожено един от мъжете. — Може ли някой с прости и ясни думи да ми обясни за какво точно говорим?!

Д-р ■ погледна мъжа, който току-що се бе обадил, наведе се и извади нещо от дипломатическото си куфарче. Постави една папка на масата, отвори я и взе някаква снимка от нея.

— Тази снимка е направена на Луната от Джеймс Ъруин, мисия *Аполо 15*. Астронавтът на снимката е Дейвид Р. Скот.

— Но… кой е другият човек отзад?

— Не знаем.

— Не знаете?! По дяволите, какво става тук?

— Всяко нещо е времето си, господа. Цялата информация, която поискате, ще ви бъде предоставена след като вземем единодушно решение да продължим. Но не и преди това. Сега, нека обсъдим нещо друго. Как ще обясним, че сме поддържали една затворена и неработеща база на Луната цели четиридесет години, без някой да знае за това?

— Затворена? Искаш да кажеш, че до сега никой не е стъпвал в базата? — попита един от астронавтите, който присъстваше тук. — Ами тези, които са я построили?

— Никога не са влизали вътре. Модулите бяха сглобени от машини направо на лунната повърхност. Не от хора.

Един от мъжете се изправи с глуповата усмивка:

— Ще кажем, че четиридесет години сме я изпробвали, за да се уверим, че работи добре.

— И работи ли добре? — попита някой.

— По принцип, да — отвърна мъжа с наивната усмивка.

— *По принцип* не е достатъчно обяснение, не мислите ли?

Много от мъжете, които присъстваха, продължаваха да са скептично настроени, да не кажем направо шокирани.

— Но кого ще изпратим горе? И какво ще прави там?

— Първата експедиция ще се заеме с три прости неща. Първо: ще изпробват базата, за да се уверят, че работи нормално. Второ: ще изследват възможностите за добиване на Тантал 73, което ще осигури огромно преимущество на САЩ на технологичния пазар. И трето — а то е най-важното от всичко, господа — ще привлекат вниманието на медиите, което от своя страна ще доведе до финансова подкрепа, за да се продължат изследванията и… ще се справят с евентуални… проблеми.

— Какви проблеми? — попита един от мъжете.

Д-р ■ вдигна ръка, сякаш за да предотврати друго изказване.

— Както казах, ще стигнем и до това. Идеята е да представим проекта като част от честването на петдесетгодишнината от първото кацане на Луната. Ще построим съвременни, усъвършенствани реплики на класическите ракети от 60-те и 70-те години от програмата *Аполо*. Което със сигурност ще породи носталгия в сърцата на хората.

— Но никой под четиридесет и пет не помни изобщо кацането на *Аполо*.

Д-р ■ почака дълго, преди да вземе отново думата. Той бе изключително интелигентна личност и принудата да обяснява всеки най-дребен детайл за да оборва тези нелепи възражения направо му лазеше по нервите. За щастие, бе прехвърлял през главата си този разговор толкова много пъти, че бе уверен в отговорите си на всеки един въпрос, който можеше да им хрумне да зададат. Включително и безупречната идея за привличането на интереса на целия свят към изпращането на нова експедиция.

— Господа, какво ще кажете да изпратим тийнейджъри горе?

Никой не отговори. Просто застинаха по местата си в очакване, защото мислеха, че се шегува.

Но той не се шегуваше.

— Да изпратим *деца*? Защо, за бога, ще изпращаш тийнейджъри на Луната?

Д-р ■ се усмихна снизходително и отвърна:

— Ако изберем трима младежи, които да заминат с астронавтите, ще привлечем интереса на едно цяло ново поколение към изследването на Луната. Което ще бъде истинска световна сензация.

— Но… това е… лудост! — избухна най-скептично настроеният сред тях. — Идвате тук и ни съобщавате, че горе има *нещо*. Напълно неизвестно. Без някой да може да даде каквото и да било разумно обяснение за какво става дума и какви ще бъдат последствията. Обаче искате да изпратите неподготвени, невинни младежи като опитни зайци?

— Преимуществата са по-големи от рисковете — отвърна д-р ■ сухо. — Освен това, вероятността да се случи нещо непредвидено точно на това място е незначителна, а астронавтите ще разположат важно оборудване, за да проведат необходимите изследвания. За да се опростят нещата мисля, че е най-добре да гледаме на експедицията като „две в едно“. Едната част от екипажа, свързана с нашето участие, ще има за цел да търси потенциални залежи на Тантал 73…

— Мислех, че… не казахте ли, че всъщност няма да търсим Тантал 73 на Луната?

— Няма и да го направим — продължи той. — Другата мисия ще бъде тази на младежите и то доста опростена. За тях няма да изглежда по-трудно от посещение в Дисниленд, затова пък интересът на медиите по цял свят ще последва от само себе си. Младостта, романтиката и героиката се ценят, господа… Разбира се, всичко това ще бъде напълно безобидно, а приходите от права и реклами безусловно ще ни донесат средствата, необходими за нова експедиция.

— Значи все пак ще има нова експедиция?

— Боя се, че да.

— И в нея ли ще са включени младежи?

— Не.

Д-р ■ извади два плика с надпис *Строго секретно*.

— Господа, изпращането на младежи на Луната е решението, което търсехме. Само то може да ни развърже ръцете.

Останалите в залата закимаха колебливо.

— Но как ще изберем кого да изпратим?

— Ще организираме лотария.

Това изказване сложи край на дискусията. Малко след това гласуваха и всеки вдигна ръка. Всички бяха „за“ експедицията. Дебелите пликове бяха отворени, а съдържанието — разпределено между участниците. Доклади от 1974 г. описваха направените тогава открития, имаше и няколко снимки — повечето доста тъмни и не на фокус; оказваше се, че наистина в началото нещо е било дълбоко не наред.

Д-р ■ изгледа мъжете за последен път, преди да напусне залата и да затвори вратата зад себе си. Взе асансьора до първия етаж, излезе през задния вход и се настани в колата, която го чакаше. Секунди по-късно вече бе на път извън града.

---

[1] Това не е купон, не е диско. И изобщо не се бъзикам. Тоукинг Хедс ↑

ЧАСТ 1
ЗЕМЯТА

ВЪЗМОЖНОСТ — 2018

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала! — Миа Нумеланд изгледа отчаяно родителите си, преди да добави: — Няма начин!

— Но, Миа… Това е една уникална възможност, не мислиш ли?

Родителите й седяха като залепени един до друг на дивана, с обявата в ръце. Обява като тази бе видяна и в най-забутаното ъгълче по света. Рекламната кампания бе вървяла седмици по телевизията, радиото, интернет и във вестниците. Думата НАСА бе на път да стане известна като Кока-Кола и Макдоналдс.

— Възможност за какво? Да стане човек за смях ли?

— Не може ли поне да си помислиш? — опита се майка й. — Нали видя, че крайният срок е чак след един месец?

Миа вдигна ръце.

— Не! Не желая *да си помисля*. Не се нуждая от нищо такова, нямам какво да правя там. Всъщност, *като си помисля добре*, бих правила каквото и да било на всяко друго място по света, *освен* на Луната.

— Ако бях на твое място щях да кандидатствам веднага.

— Мисля, че и аз и приятелите ми страшно се радваме, че аз не съм ти.

— Миа!

— Добре, де, извинявам се. Просто… не се интересувам. Толкова ли е трудно за разбиране? Освен това, точно вие винаги сте казвали, че светът е пълен с възможности и човек трябва да избере едни, а други да отхвърли. Нали така? Че дори един живот не стига човек да избере между всички тях. Татко?

Баща й промърмори нещо в отговор и отклони поглед.

— Добре… — каза майка й. — Ще оставя обявата върху пианото, може пък и да промениш мнението си.

Винаги става така, помисли си Миа. *Не чуват и думичка от онова, което казвам. Само чакат да се вредят и те самите да вземат думата.*

Тя се качи горе в таванската си стая, включи китарата в усилвателя, намести огромните си слушалки на ушите и започна да се упражнява. Опреше ли до музиката, тя никога не клинчеше. Вече две години свиреше на китара, а от половин година бе вокалист в Rogue Squadron[1], име, което откровено намигваше към седемдесетте, но се вписваше чудесно и в съвсем друго време, може би 1982-ра. Или 1984-та. И ако по отношение на уроците в училище не си даваше труда да изпипва нещата в най-големи подробности, по история на музиката нямаше равна на себе си. Безкрайните часове, прекарани в мрежата, я бяха научили да долавя и най-незначителната разлика в стиловете дори само между две години на 80-те и докато останалите се мотаеха и слушаха единствено последното най-ново парче в стил „боза“ като The Hold Ons[2] и The Aching Hearts[3] или както там се казваха, Миа се ровеше в историята и търсеше. Последното й откритие бяха Talking Heads[4], група, в която бавно, но сигурно се бе влюбила. Или поне полагаше всички усилия да го направи, защото бе убедена, че са добри. И въпреки това малко й омръзваше да ги слуша продължително. А и не бе напълно сигурна дали музиката им беше постпънк, рок, или чист поп, което доста усложняваше нещата. Но музиката им беше белязана от твърдото, студено и електронно звучене на 80-те, което бе убедена, че ще й легне на сърцето, ако само наистина, ама наистина се влюбеше в нея.

Продължи да се упражнява още един час и написа част от ново парче, чиито основни мотиви бе откраднала от песен, за която бе убедена, че никой друг не бе чувал. Щеше да е страхотно да се появи с това на урока следващия ден. След като го изсвири пет пъти и се убеди, че е научила всичко наизуст, остави китарата и включи слушалките към уредбата като натисна play. Музиката на групата, която се бе заела да обикне, изпълни ушите й.

Отпусна се на леглото и заслуша.

— Какво слушаш, Миа?

Беше баща й, повдигнал едната слушалка и задал въпроса с надеждата да изглади лошото настроение от сутринта.

— Тоукинг Хедс — отвърна тя.

— Знаеш ли, бяха доста известни по времето на моята младост.

Миа рязко го изгледа, но не отговори нищо.

— Това е една фантастична възможност, Миа. Луната. Знаеш, аз — *ние* — ти мислим само доброто.

Тя изпъшка, но все пак се опита да му се усмихне.

— Татко, моля те, зарежи това, става ли?

Но той не искаше да го зареже.

— А и за групата ти, знаеш… не си ли мислила за това? Не искате ли да станете велики и известни? Не мисля, че ще е голяма пречка, ако вокалистът на Rough Squadron[5] е станал световноизвестен астронавт.

— *Rogue* Squadron — поправи го тя. — Казва се *Rogue*.

— Както и да е — отвърна той. — Знаеш какво имам предвид.

После излезе и внимателно затвори вратата зад себе си.

Миа отново се отпусна на леглото и се замисли. *Имаше ли нещо в думите му?* Не, нямаше. Все пак тя бе преди всичко музикант, не астронавт. Отново пусна уредбата, затвори очи и се насили да свикне с любимата си група. Вокалистът й Дейвид Бърн запя в ушите й.

> *No visible means of support and you have not seen nothing yet.*
> *Everything's stuck together.*
> *I don't know what you expect staring into the TV set.*
> *Fighting fire with fire.*[6]

Скоро щеше да настъпи май, но норвежкият въздух все още бе хладен. По дължина на алеята дърветата бяха голи и безжизнени, с изключение на някое и друго листо, което се бе излъгало и бе напъпило преждевременно. Бяха изминали две седмици, откакто родителите на Миа й бяха поднесли онова глупаво предложение.

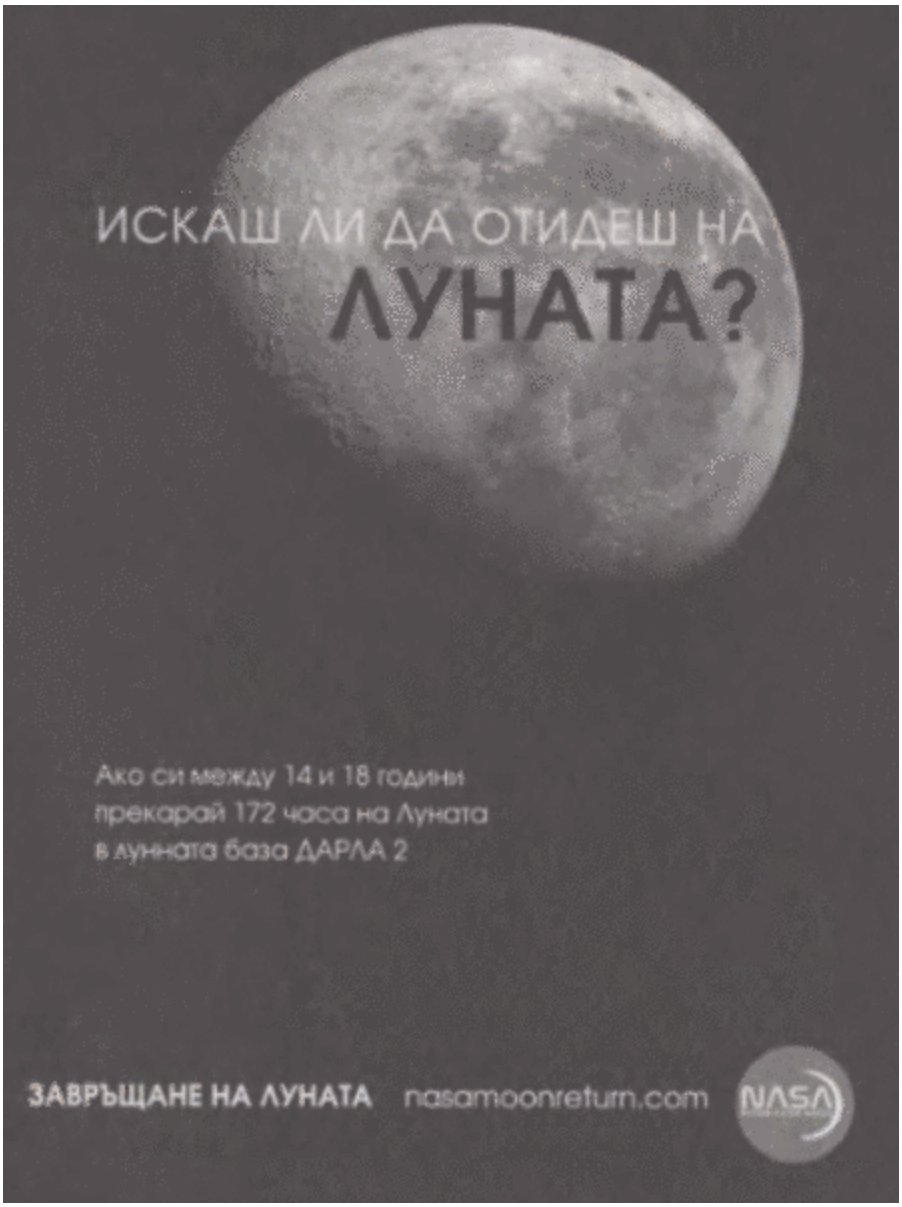

Сега тя стоеше в училищния двор и ровеше с ботуши в земята, докато чакаше Силье да излезе от тоалетната. Голямото междучасие отминаваше и около нея подтичваха ученици от страх да не закъснеят за часовете. Но Миа не бързаше. Така или иначе, учителите винаги закъсняваха за час, заседели се в учителската стая, където си похапваха сухи бисквити и пиеха кисело кафе, докато клюкарстваха за външния вид на някои ученици или за казаното от тях. Миа си мислеше, че училището й бе такова, че с някои щастливи изключения учителите в тях би трябвало да станат всичко друго, но не и учители. Можеха да станат чистачи, например. Или гробари. Във всеки случай нещо, което

не изискваше занимания с живи хора. Повечето от тях едвам бяха изкарали матурата си някога преди сто години и дипломите им бяха грижливо потулени и забутани в най-вътрешното чекмедже на катедрата. В общи линии, всички страдаха от едно и също заболяване: прекалено дълго бяха учителствали и се бяха сраснали със закостенялата преподавателска система. Подовете се бяха износили под обувките им и те явно се чувстваха прекалено добре в този миниатюрен свят, който училището представляваше. Тук упражняваха почти безгранична власт и използваха и най-малката възможност да напомнят това на учениците. Но те не вършеха това, за да дадат на учениците да се разберат. Правеха го, защото отлично знаеха, че тази привидна власт и авторитет ставаха на пух и прах в мига, в който се озовяха извън територията на училището, в реалния свят, където им се налагаше да общуват със себеподобни на тяхната възраст. Силье се появи от тоалетната. Бяха единствените, все още не влезли в час.

— Готини ботуши — каза Силье.

— Целия ден съм с тях — сухо отбеляза Миа. — Все пак не ходя боса.

— Едва сега ги забелязах. Откъде ги взе?

Миа погледна ботушите си. Бяха черни, износени кожени ботуши с връзки от коляното до глезена.

— От интернет. Италиански парашутни ботуши.

— Готино. Ще влизаме, или…?

— Какъв час имаш сега?

— Математика — отвърна Силье.

— *Немски.* При Чорлата. — Миа въздъхна и се запъти заедно със Силье към третия етаж.

— Ще се упражняваме ли тази вечер, или какво? — попита Силье преди да се разделят.

— Надявам се. Леонора ще се обади веднага щом разбере дали може.

— Пиши ме и мен, става ли? Мога да дойда в седем. Най-рано.

— Седем става. Между другото, вчера написах нова песен.

— Наистина ли? Как се казва?

— *Пуснете отново бомби над Хирошима*, поне така мисля. Не съм решила още.

— Жестоко — засмя се Силье. — До после.

Миа продължи до третия етаж и влезе в класната стая. Учителката още не се бе появила и Миа се настани на предпоследния чин като хвърли поглед по диагонал на учебника по немски, за да си припомни какво е трябвало да прочете за днес.

Чорлата тържествено доплува в класната стая с една надута водна топка в ръце — модел на Луната — и Миа примига с очи като го видя. *Боже мой, не и тя!*

Не, ама да! Чорлата, тази дребничка учителка, с коса, вдигната нагоре в причудлива прическа, също бе заразена от лунната треска. Тя изчезна зад катедрата и подхвана дълга тирада на немски за изключително вълнуващата възможност и за това колко прекрасно щяло да бъде, ако някой от учениците й бъде избран.

Миа отново примига с очи. За никого не бе тайна, че Чорлата се бе подвизавала прекалено дълго в училището. Наистина прекалено дълго. Освен това, преподаваше единствено по немски и по домакински умения, страхотна комбинация, която със сигурност не подобряваше нещата. Връх на всичко бе Великата й тайна, известна на всички, но за която тя си мислеше, че се пази в дълбоки потайности: Чорлата никога не бе ходила в Германия. Никога. Ама изобщо кракът й не беше стъпвал там. Бе ходила всичко на всичко само в Швеция. И то през лятото на 1986 година или някъде там, и се беше върнала само след четири дни.

Но ето я, че сега стоеше с тази надута луна под мишница, което всъщност не бе и чак толкова странно, колкото изглеждаше на пръв поглед. Тази зима светът явно бе излязъл напълно от релсите си. Вестниците, радиото, телевизията и интернет всекидневно бяха заливани с информация за Луната, експерти, професори и астронавти бълваха всичко, което имаха да казват по въпроса. Накъдето и да се обърнеше човек валяха съревнования, които можеха да се спечелят само като отговориш на няколко прости въпроса, свързани с въздухоплаването. Същевременно, всевъзможни олигофрени денонощно се вихреха в мрежата или се редяха на километрични опашки пред гишетата за записване в почти всеки божи град из целия свят, за да регистрират имената си.

От съображения за сигурност НАСА бе решила, че тримата младежи, които щеше да избере, трябваше да са навършили четиринайсет години и да не са по-възрастни от осемнайсет. Освен

това имаше изискване да са високи между 160 и 190 сантиметра, да преминат психологически тест при някой правоспособен лекар в родния си град, както и физически преглед, които да им осигурят издаването на медицинско свидетелство. Всички кандидати трябваше да имат отлично зрение, кръвно налягане, което не надвишава 140 на 90 и да не страдат от далтонизъм. После, естествено, следваха всички изпитания и тренировки, през които се налагаше да преминат, в случай че бяха сред избраните.

И макар изискванията да бяха намалили броя на кандидатите, за голямата лотария вече бяха постъпили милиони имена, а с отминаващите дни и седмици растящото напрежение докарваше хората до границата на пръсването. Хазартните типове залагаха пари на страната, от която щяха да се изберат щастливците. Вървяха басове и за това дали сред победителите щеше да има момичета, или щяха да бъдат само момчета. Водещите в телевизиите канеха експерти да участват в дебати, посветени на последствията за младите хора, които щяха да видят Земята от Космоса. Да не говорим как изглеждаха самите дебати. Колкото безбройни, толкова и безкрайни бяха и коментарите в пресата за лунната база, за която никой не бе чувал досега. Какво представляваше? Защо бе там? Какви бяха значението и предназначението й? Можеше ли да се вярва наистина, че е построена за мирни цели?

Чорлата бе стигнала края на тирадата си и незабелязано премина на развален норвежки. Нещо, което се случваше всеки път, когато бе говорила прекалено дълго на немски и сякаш бе забравила майчиния си език и се налагаше да се съсредоточи, за да си го спомни.

— Чуйте, обаче, какво ще ви кажа. Нещо доста интересно, което трябва да знаете. Искате ли да чуете? Добре. Обадих се в НАСА. Да, правилно чухте. В самата НАСА. Направих го, за да разбера колко ученици от нашето училище са се записали да участват в лотарията. И това са цели 91 ученици на ваша възраст. Но само петима от тях са в немската ми паралелка. Не са много, какво ще кажете?

Никой не отговори.

— Петер, Стине, Малене, Хенинг, добра работа.

Четиримата изброени младежи доволно се усмихнаха.

— И Миа. Една прекрасна изненада. Поздравления.

Миа направо се парализира.

— Какво?! Аз не съм се записвала никъде!

— Е, според НАСА, си.

Миа се приведе напред над чина и каза високо:

— Вие сте забъркали цялата тази каша! По дяволите, не съм се записвала в никаква идиотска лотария!

— Спокойно, спокойно, няма от какво да се срамуваш. Няма нищо срамно в това.

— Не се срамувам! Просто не е вярно! А и да беше, НАСА не би трябвало да разтръбява информацията на когото и да било.

Чорлата размаха отбранително ръце и й намигна, сякаш споделяха някаква обща тайна.

— Доколкото съм осведомена, имаше условие имената на записалите се за лотарията да бъдат обявени от НАСА. — И тя предизвикателно наклони глава като изгледа Миа. — Е, няма нужда да си губим времето да го обсъждаме. Всеки сам решава дали да участва, или не, нали?

— Какво искате? — избухна Миа, докато яростта бушуваше в нея. — Заявявам, че никъде не съм се записвала, ясно ли ви е! Какво, по дяволите, ще правя на Луната? Не мислите ли, че имам доста по-интересни неща, с които да се занимавам тук, а? По дяволите!

— В часовете ми не се говори с такъв език, Миа!

— Не, в часовете ви изобщо не се говори за нищо, защото ни поднасяте безкрайните си монолози за някаква тъпа небивалица, измислена, докато сте седели вкъщи и сте си рязали ноктите на краката!

Учителката се изправи и постави Луната на катедрата. Посочи вратата с изпънат показалец.

— Напусни часа ми, Миа. Не те искам тук. Ще чакаш в коридора.

Миа не възрази, смете учебника си по немски от чина, така че той се приземи в чантата й, изправи се и излезе. Коридорът бе пуст и тих, откъм различните стаи до нея достигаха откъслечни фрази от часовете по норвежки, математика и английски. Без да се замисли, тя отвори отново вратата и впи поглед в Чорлата.

— Всички знаят, че никога не сте ходили в Германия. Може би това е нещо, от което вие трябва да се срамувате?

За част от секундата лицето на учителката се промени, някак се издължи и се изпълни със скръб, сякаш внезапно бе получила доживотна присъда за ужасно престъпление, забравено отдавна.

Миа успя да чуе ликуването, което избухна сред учениците, преди да затръшне вратата и да слезе по стълбите до училищния двор. Отправи се към пистата в съседство с гимнастическата зала и седна на оградата, после извади телефона си. Противно подозрение бе започнало вече да я гложди отвътре.

Зад нея трийсетина ученика безпаметно тичаха в кръг по пистата, сякаш беше въпрос на живот и смърт. Миа дори не трябваше да се обръща, за да се досети, че това е дело на побърканата учителка по физическо. Тя наближаваше петдесетте и подобно на Чорлата също бе назначена тук още от зората на времената. За нея не съществуваха никакви извинения, независимо дали някой бе с наднормено тегло, или с парализирани крака — към него се отправяха изисквания за олимпийски постижения. Миа се обърна и загледа изтощените ученици, които пробягваха задължителните 3000 метра. Мнозина от най-последните бяха силно пребледнели, някои дори с позеленели лица и бе въпрос на време, преди да се свлекат на земята и да почнат да повръщат.

Майката на Миа вдигна телефона в мига, когато първият ученик повърна на пистата, а учителката по физическо закрещя нещо неразбираемо.

— Здравей, Миа. Какво има? На училище ли си?

Тя мина направо на въпроса.

— Мамо? Ти ли ме записа за пътуването до Луната?

В другия край на телефона настъпи мълчание. Страхотно мълчание.

— Мамо?

— Ами… ние, баща ти и аз, ние… решихме, че ще съжаляваш. По-късно. Така че, да, ние, такова, значи…

Миа грубо я прекъсна.

— Попитах те дали си ме записала?

Настъпи ново мълчане, по-кратко този път.

— Да.

— Какво си въобразявахте, че вършите?

— Миа, всички твои връстници мислят, че това е… това е фантастична възможност. Защо да не…

— Но аз не съм всички останали, нали? Изобщо нямате никакво уважение към това, че не мисля като другите. Можете сами да заминете, след като имате такова налудничаво желание. Затова става дума, нали? Понеже самите вие не можете да заминете, затова най-доброто е да запишете мен. И какво точно си въобразявате, че всички ще станем известни и богати, това е, нали?

— Миа, сега мисля, че си несправедлива.

— Несправедлива! Знаеш ли какво е да си несправедлив? Да вършите неща зад гърба ми, ето това е несправедливост, разбра ли?

— Миа…

Но тя вече бе затворила. Зад нея двама ученика се свлякоха с приглушен звук в тревата. Само секунди по-късно учителката по физическо се надвеси над тях, изправи ги на крака, докато слюнките им се стичаха по екипите.

Физическо.

Миа дори не харесваше самата дума. Което нямаше нищо общо с физическата й форма. Тя можеше не само да пробяга разстоянието, но и да надбяга всички без проблеми. Можеше също да плува облечена в басейна и да извади тежките манекени от дъното или каквото и да било друго, което са помолени да направят, без дори да усети умора.

Физическо.

Едно от най-излишните открития в историята, поддържано от хора, не прочели и една книга през живота си, но които въпреки всичко, на живот и на смърт, страдаха от необходимостта да убеждават хората, че преподават по нещо. В действителност те просто не правеха разлика между южния и северния полюс в една географска карта, нито пък можеха да решат някое уравнение и бяха убедени, че чудото се сбъдва, стига човек да прескочи коза, да направи хиляда обиколки на пистата и да бие другите отбори по народна топка.

Сравнено с физическото възпитание, едно пътуване до Луната наистина имаше смисъл.

Тя поседя още малко на оградата, погледа няколко минути бегачите, преди да скочи на земята и да се запъти към къщи, макар чантата й да бе останала в класната стая.

[1] Rogue Squadron (англ.) — Фалшивата ескадрила. — Б.пр. ↑

[2] The Hold Ons (англ.) — Очакване. — Б.пр. ↑

[3] The Aching Hearts (англ.) — Разбити сърца. — Б.пр. ↑

[4] Talking Heads (англ.) — Говорещи глави — американска рок група формирана през 1974 г. в Ню Йорк Сити и продължила творчеството си до 1991 година. — Б.пр. ↑

[5] Rough Squadron (англ.) — Грубата, гадната ескадрила. — Б.пр. ↑

[6] На нищо видимо не можеш да се опреш и нищо още не си видял. Всичко е свързано. Не знам какво очакваш с поглед, вперен в телевизора. Огънят се гаси с огън — откъс от песента Burning Down the House в албума Speaking in Tongues (1983) (англ.). — Б.пр. ↑

ГОСПОДИН ХИМЕЛФАРБ

Старецът седеше треперещ в стола до прозореца и объркано оглеждаше стаята. Навсякъде имаше старци, по канапетата, в столовете. Една почти стогодишна жена се тътреше по линолеума на пода с помощния си стол за придвижване.

Какво, по дяволите, правят всички тези старци у дома? — мислеше си възрастният мъж.

Казваше се Олег Химелфарб. И ако сенилността не препускаше с пълна скорост, щеше да разбере, че вече не си е у дома и че всичките тези старци живееха в един и същи старчески дом като него. И, естествено, щеше да знае, че и самият той е старец, на когото остават едва още няколко години живот.

Но той не знаеше това.

Олег Химелфарб вече не знаеше почти нищо.

Някога, преди не повече от шест години, господин Химелфарб бе един преуспяващ човек, прекрасен дядо и съпруг, който все още обичаше жена си и на която подаряваше цветя всяка събота. По време на дългия си трудов стаж господин Химелфарб бе висококвалифициран служител по сигурността в базата на НАСА Голдстоун Дийп Спейс Къмюникейшънс Комплекс, разположена в пустинята Мохаве и покрита с най-висока степен на секретност. Но сега всичко това бе забравено.

Настанен на сигурно място в старческия дом Парсън в покрайнините на Маями, предишният толкова интелигентен Химелфарб сега се бе превърнал в торба с очи, в кашон, който никой не знаеше къде да изпрати.

Той остана седнал, с ръце, отпуснати в скута, до появата на санитарите. Те се появяваха често. Идваха когато бе време за хранене, или когато бе време за гледане на телевизия. Както и когато настъпваше моментът за лягане. Господин Химелфарб нямаше представа за какво ставаше дума този път, но не оказа никаква съпротива щом една от санитарките го хвана под мишници и го изправи на крака.

— Можеш ли да пазиш равновесие? — попита тя, без да очаква отговор.

Химелфарб стоеше изправен, с ръце опънати до тялото си, и чакаше да му дадат сигнал да започне да ходи. Санитарката му махна и той се запъти в указаната от нея посока. Така бе най-добре. Никаква съпротива, просто да изпълнява каквото му се кажеше. Така поне не се налагаше да мисли, защото всеки път, когато се опиташе да го прави, го заболяваше главата. Сякаш мозъкът не издържаше на натоварването да реши сам какво да прави тялото.

— Идваш ли, Химелфарб?

Санитарката се обърна и го погледна. Той се забърза към всекидневната. Не усети миризмата на ядене, така че явно не бе време за обяд. А и изобщо нямаше представа дали е гладен, или не.

Старците бяха въведени във всекидневната и настанени в столове в полукръг около телевизора, а един от санитарите го пусна да работи. Мнозина от тях подскочиха уплашено в столовете си, когато се появиха образите, а една от най-възрастните санитарки заговори:

— Скъпи приятели, днес е изключително важен ден. И поради това ще гледаме нещо различно от обикновените програми. Нямате нищо против, нали?

Никой не отговори на въпроса. Сред старците се разнесе ропот, но дали мърморенето бе свързано с казаното от нея, или с някакви само техни си неща, бе трудно да се разбере.

— Добре — продължи санитарката, сякаш й бяха отговорили. — Сигурно си спомняте кацането на Луната през 1969-та? Е, сега пак ще се отправим натам. До Луната. Точно сега, в последните дни, се провежда лотария в целия свят, в която участват младежи от всички страни. НАСА е отделила в този космически полет места за трима младежи. Синът ми, Скот, вече се е записал. Така че, стискайте палци, дами и господа. До края на годината синът ми може да бъде избран за астронавт!

— Пусни ни програмата за времето! — извика един от старците.

Санитарката се направи, че не го е чула и се усмихна. Речта на президента, а не на последно място и вероятността синът й да стане един от щастливите победители, означаваха много за нея. Тя стисна юмруци в джобовете си и зачака.

Лицето на президента се появи на екрана. Започна да говори за настъпващата нова ера в историята на американските космически изследвания. Както и за тримата младежи, които ще участват в полета на космическия кораб *Церера*[1] до Луната, а после показа скици на лунната база *Дарла 2*, където щели да живеят по време на престоя там и положи всички усилия фактът, че правителството бе държало базата в пълна тайна през всичките тези години, изобщо да не изглежда драматичен.

Господин Химелфарб се изправи от стола си и съсредоточи вниманието си в мъжа, който говореше. Но за какво точно говореше, не му стана напълно ясно. И все пак, сякаш се осъществи някаква малка, почти нищожна свръзка там горе, в ума му, докато президентът показваше скиците на лунната база. За части от секундата Химелфарб дойде на себе си.

Бе виждал тези скици преди. Но къде? И защо това толкова го изнервяше?

Внезапно цялото му тяло се вдърви. Не можеше да диша.

Изведнъж му се проясни напълно къде бе виждал скиците и лицето му мигновено се промени: празното, равнодушно изражение се смени с ослепителен, нажежен до бяло ужас.

Изкрещя.

Викът му се чу чак отвън на улицата.

Бе викът на човек, току-що осъзнал, че вече няма никаква надежда.

---

[1] Церера — най-малката позната планета-джудже в Слънчевата система, на която има вода. Носи името на римската богиня-майка на урожая и плодородието, чиято роля е да дава храна и живот на човечеството, а също да закриля осиротели и изоставени деца. — Б.пр. ↑

ШИБУЯ

Мидори Йошида стоеше пред търговския център *Шибуя 109* в Токио с пакети покупки между краката си и проверяваше телефона си за нови съобщения, докато чакаше Мицуо и Йошими да приключат с пазаруването. Часът едвам минаваше пет и топлият априлски въздух бе приятен и за предпочитане пред лепкавата задуха в пробните.

Майка й бе звъняла. Тъкмо да й върне обаждането, но се отказа. *Не.* Щеше да й звънне по-късно. Сигурно не бе нещо важно. Никога не беше. В случаите, когато родителите й звъняха, беше за нещо, което й опяваха, че трябва да свърши. Или пък, защото още не се бе прибрала вкъщи. Което не бе и нещо странно, всъщност, като си помисли човек, че живееха чак в Йокохама и отнемаше почти четиридесет минути с влак, за да се стигне до там от Шибуя или от гарата в Шибуя. И то, за отбелязване, извън час пик.

Още откак бе навършила тринайсет, почти преди две години и половина, Мидори отиваше до централната част на Токио най-малко два пъти седмично, в средите и неделите. Средите, след училище, тя тръгваше на лов за дрехи, употребявани и нови, които преправяше вкъщи в дните до неделите. Купуваше допълнително и разноцветни, различни по качество платове, обувки, шапки, гривни и незначителни джаджи, които знаеше, че са излишни, но силно желаеше. Всяка едничка йена, спечелена от вечерната работа в магазина на чичо й, тя използваше за тези покупки. Родителите й само клатеха глави и заявяваха, че хвърля на вятъра пари, които само след няколко години ще й потрябват, когато пораснеше и вече трябваше да се оправя съвсем сама, но Мидори не мислеше така. Какво значение щеше да има, че след пет или шест години можеше да се оправя добре, ако не можеше да го прави сега?

Истина обаче бе и това, че съвсем неотдавна за първи път се почувства истински добре, чувство, от което нямаше никакво намерение да се лиши. Мидори така и никога не бе разбрала защо малтретирането и тормозът се бяха струпали точно върху нейната глава и то още първата година на началното училище, защото просто

нямаше нищо, което да ги предизвика. А и идваше от добро семейство. Не говореше различно от другите, нито пък в държанието й имаше нещо, което да я отличава с нещо. Може би харесваше малко по-различна музика от повечето, но тя изобщо не парадираше с това. Тормозът и подигравките продължиха през цялото основно училище и когато се премести в средното училище, всичко това я последва като неделима част от същността й. Не че подиграването бе нещо сериозно, не я удряха, нито пък я тормозеха физически, а и в общи линии предимно момичетата си го изкарваха на нея. На момчетата не им пукаше, или пък точно обратното — харесваха я и я включваха в заниманията си. Но тя така или иначе никога не се почувства спокойна в училище и не можеше да си позволи да бъде самата себе си, което истински я измъчваше.

Но след като навърши тринайсет, повечето неща се промениха. Бяха й казали за място в центъра на Токио, където в неделите се събираха младежи и направо превземаха всичко наоколо за няколко часа. Стичаха се от всички краища на града и единственото общо между тях бе желанието им да покажат, че са различни и че съществуват като отделни индивиди. Повечето от тях бяха облечени в домашно ушити дрехи и облекла, истински хаос от цветове и модели. Някои изглеждаха, сякаш идват от бъдещето, други бяха облечени като европейски прислужници от 1800-та година. Имаше рокери от 50-те, супергерои и хипита, младежи с дрехи и прически във всички цветове и стилове. Всички тези, които не се вписваха никъде другаде. Събираха се тук. Само след няколко месеца имаше повече приятели, отколкото някога бе се осмелявала да мечтае изобщо и животът й цялостно се промени. И вече изобщо не я интересуваше какво мислеха или казваха безличните момичета от класа й, нещо повече — започна да им го връща. Нанесе удар на най-слабото им място — момчетата. Момчетата бяха готини за прекарване на времето, бе забавно да се играе бейзбол с тях или да се пие кафе в голямото междучасие. А и можеше да си говори за музика с тях, да си обменят новини за групи, които щяха да гостуват в Токио и които всички щяха да ходят да слушат — макар и всъщност на никого от тях да не разрешаваха да го направи.

Обаче тя знаеше, че животът на тези момчета щеше да се окаже нещо съвсем различно от мечтите им за него. Всички до един щяха да

завършат като облечени в костюми мъже, които просто местят листа хартия от точка А до точка Б между девет и пет часа и ще заспиват уморени във влаковете на път за вкъщи при киселите си жени. А киселите им жени? Е, те щяха да са безличните момичета от класа й, които си губеха времето да ходят на училище. Дълбоко в себе си знаеха, че ги чака съдбата на всички японски жени: очакваше се да се омъжат, преди да навършат двайсет и пет години. Както и да спрат да работят, за да станат домакини. И накрая, щяха да се озоват там, в миниатюрните си апартаменти, да мият чиниите и да чакат съпрузите си най-после да благоволят да се приберат след извънредни работни часове и бързо отскачане до някой бар със свръхскъпи напитки в компанията на млади, лъскави момичета, които се смееха истерично и ги отрупваха с внимание, докато щракаше касовият апарат. А жените им седяха вкъщи и мечтаеха да са на съвсем друго място, да живеят съвсем друг живот.

Мидори нямаше да стане като тях. За нищо на света.

Тя имаше съвсем различни планове.

И младежите долу, в Хараюку[1], бяха билета й към него. Те я накараха да запомни, че всеки има избор и че е свободен да разполага с живота си както пожелае. И вероятно именно поради това начинът им на обличане бе толкова екстравагантен: искаха някой да ги забележи в деня, в който щяха да изчезнат.

Киото, по-голямата със седем години сестра на Мидори, никога не бе ставала част от средата на Хараюку, но въпреки всичко бе опитала да се спаси от така наречения от нея *японски капан*. И бе успяла. Бе се махнала. Още на деветнайсет години замина за Лондон, за да учи там и оттогава се връщаше единствено веднъж годишно. Но имаше и още нещо. Всеки път изглеждаше все по-щастлива. *Всичко е толкова просто*, Мидори, бе й казала тя. *Светът не е само Япония. Можеш да заминеш където пожелаеш. Просто трябва да го решиш.*

И точно това бе направила и Мидори. В деня, в който навършеше осемнайсет и завършеше училище, щеше да напусне Йокохама, Токио, цялата тази вдигаща шум до небето държава в отчаяния си опит да бъде модерна и същевременно напълно заклещена в консервативното си минало.

Ню Йорк, мислеше си тя, *трябва да е Ню Йорк. Естествено.* Нямаше точна представа защо, може би имаше нещо в самото име.

Филмите, които бе гледала. Картините. Музиката. Представяше си как тя, Мицуо, Йошими, а и още няколко приятелки от кръга Хараюку се понасят над Тихия океан към Америка. Можеха да станат новите *гару-момичета*[2]. Съвременни, модерни момичета. Щяха да си намерят някой таван в стар жилищен блок, ама наистина стар блок, където щяха да стигат до жилището си с ръждясал товарен асансьор. И през цялото време щяха да приемат гости, приятели от Япония. Щяха да творят изкуство, да шият дрехи, да създават музика, филми. Всичко. Щяха да остареят заедно, никога нямаше да се женят и да се превърнат в сбръчкани, застаряващи съпруги. И дума да не става. Естествено, щяха да имат гаджета, дори да заживеят заедно с тях за известно време, преди да се стигне до сериозно обвързване. Ето какво щеше да се случи. След по-малко от три години.

Оставаше само да се издържи дотогава.

— Мидори!

Тя се обърна към звука и видя приятелките си да излизат от Шибуя 109, натоварени с пакети покупки. Едвам можеха да ходят нормално. Тя им се усмихна и тръгна да ги посрещне.

— Оставихте ли изобщо нещо за останалите клиенти? — попита тя.

— Е, поне не купихме пробната. Или продавачката. Ето, няма ли да вземеш няколко плика?

Йошими протегна ръце и Мидори пое част от товара й.

— Чаках ви цяла вечност. Ако бях мъж, до сега да ми е поникнала вече брада — засмя се Мидори.

— Вината си е само твоя, че толкова бързо се изнесе — възрази Мицуо.

— Хей, три часа не са чак *толкова* бързо!

— Добре де, забавихме се малко повече от очакваното — съгласи се Мицуо. — Но може би това ще изкупи вината ни.

Мицуо й подаде още един пакет. Мидори погледна в него. Бяха й купили ботушите, за които си бе мечтала месеци наред.

— Вие сте напълно изкукуригали! — възкликна тя щастливо и ги прегърна.

— Ще пийнем ли по чаша кафе преди влака, или?

Мидори се поколеба.

— Не знам, започва да става късно. Родителите ми се обадиха и…

— Вече трябваше да си си вкъщи ли? — попита Йошими.

— Да.

— Тогава няма значение. Ако вече си закъсняла, така или иначе не можеш да се прибереш навреме вкъщи, нали?

— Наистина няма как — съгласи се Мидори, — но само едно бързо кафе.

Отправиха се към Старбъкс и се настаниха до един от обширните прозорци на втория етаж, откъдето се разкриваше панорамна гледка към гигантските рекламни екрани върху сградите от другата страна на улицата. Под тях гъмжеше от хиляди хора, които се стрелкаха напред и назад по голямата зебра към тротоара, откъснали секунда покой от тътена на движението.

— Всъщност, кафето не е нещо полезно за нас — обади се Йошими. — Но пък е готино, така че какво повече може да се каже?

— И защо не е полезно за нас? — поиска да узнае Мидори.

Йошими и Мицуо отговориха вкупом:

— Защото тогава спираш да растеш.

Мидори отпи една солидна глътка.

— Ние сме японци. При всички случаи не ни грози опасност да станем два метра високи, нали? Наздраве.

Те вдигнаха картонените чашки и се чукнаха с тях. И едва тогава Мидори чу музиката.

Бе класическа музика, драматична и надута до краен предел. Тя ясно видя как хората спираха и обръщаха погледи към сградата, в която седяха.

— Бързо, сега ще го покажат отново! — възкликна Йошими и вече бе скочила на крака и се бе запътила надолу по стълбите.

— Кое ще го покажат? — само успя да попита Мидори, преди да сграбчи чашата си и да последва приятелките си.

— Рекламата на НАСА! — извика Мицуо през рамо и изчезна на улицата.

Огромният видеоекран, разположен насред сградата, показваше рекламен филм в истински холивудски стил.

— Скоро ще се навършат петдесет години от първото кацане на луната — оповести един глас във филма и на екрана се заредиха снимки от историческото събитие през 1969-та, докато гласът обясняваше, че космическата агенция НАСА е готова да изпрати отново хора на Луната за по-дълго време. Последва демонстрация на полета. Една ракета бе изстреляна с огромна скорост от Земята в космическото пространство към Луната.

Гласът на разказвача млъкна за малко, докато се редяха компютърни анимации на ракета, която беззвучно се приземи на Лунната повърхност. Умалени модели на астронавти излязоха от нея и се заловиха за работа. Зад тях се виждаха очертанията на огромна лунна база.

— Във връзка с тази изключителна експедиция — продължи драматично вживелия се глас — НАСА реши да отправи също толкова изключително предложение към следващите поколения. Трима младежи между петнайсет и осемнайсет години ще получат възможността… да се отправят… към Луната!

Мидори направо не можеше да откъсне очи от екрана.

— И точно *ти* можеш да бъдеш първия тийнейджър, летял в космическото пространство — настоятелно продължаваше гласът. — Регистрирай се на www.nasamoonreturn.com и бъди част от най-важната лотария в историята. *Ти. Си. Поканен!*

И с оглушителни фанфари за няколко секунди се показа логото на НАСА, преди екранът за миг да угасне и да последва някаква глупава автомобилна реклама.

— Наистина ли не си го виждала преди? — попита невярващо Мицуо. — Непрестанно го въртят навсякъде по телевизиите.

— Аз вече се записах — обяви Йошими. — Вие няма ли да го направите?

— И дума да не става — заяви решително Мицуо. — Какви, по дяволите, ще ги върша там горе? Няма нищо за гледане, нищо за купуване, нищо за правене. Същата скука като в Ропонджи[3] през деня.

— А, ти? Мидори?

Но Мидори отдавна се бе отнесла в собствените си мисли, за да може да ги чуе.

Това е моят билет, помисли си тя. *Идва три години по-рано, отколкото планирах и ще ме отведе малко по-далече, отколкото бих могла да си помисля, но това е единственият начин да се измъкна. Това е моят път за Ню Йорк.*

Йошими я дръпна за ръкава.

— Не е ли върхът, а?

Мидори дойде на себе си.

— Тотално — отвърна тя. — Естествено, че ще се запишем. Абсолютно.

И те се затичаха към гарата.

---

[1] Хараюку — район в Токио, център на модата и нетрадиционната младежка култура. — Б.пр. ↑

[2] „Хула Гару“ е известен японски игрален филм от 2006 г. на режисьора Санг-Ил Ли, номиниран за 12 награди и получил 7 от Японската академия на изкуствата. В него главните героини, момичета от провинциално японско градче, чрез полинезийския танц Гару, който изучават, успяват да променят живота си. — Б.пр. ↑

[3] Ропонджи — богат квартал в Токио. — Б.пр. ↑

ДЮПЛЕКС

Шестнайсетгодишният Антоан Деврьо бе сам на метростанцията Дюплекс. Денят се бе оказал дълъг, един от най-дългите. Ден, който просто не свършваше, колкото и време да се опитваше да убие човек. Но сутринта бе нещо съвсем различно. Сутринта бе прекрасна, подобно всяка една божа сутрин през последните пет месеца, откакто срещна Симон на купона в Арно, горе на Монмартр и оттогава бяха станали неразделни. От този миг почти не бе спал. А и нямаше изобщо нужда от сън. Да си с нея бе като да те включат към някаква огромна батерия. Тя бе от момичетата, заради които можеше да избухне световна война. И почти му се искаше да се пренесат на някой пустинен остров, където не стъпваше друг човешки крак, само за да не разбере никой друг колко фантастично съвършена бе тя.

Но сега бе прекалено късно.

Светът вече я *бе* открил и хронометърът с отпуснатото на Антоан време за любов бе отмерил и последната секунда. Бе се появил някакъв идиот на име Ноел, изникнал като от нищото и я бе навел на по-добри мисли. Или поне на различни мисли от преди.

И то през април, от всички проклети месеци, точно през април, в Париж! Можеше ли да е по-трагично! Ако някой би основал премия за най-нещастен човек, Антоан щеше без усилие да я спечели още с появата си.

Погледна часовника. Метрото трябваше отдавна да е дошло.

Отчаян, но същевременно и очарован от начина, по който днес *абсолютно нищо* не вървеше както трябва, той напусна станцията и реши да си отиде пеша до вкъщи.

Пое към Айфеловата кула. Вече се стъмваше и туристите се наблъскваха като сардели в консервена кутия в асансьорите към върха й. Преди време и двамата със Симон бяха едни от тях. Вярно е, наистина бе малко изтъркано. Но все пак имаше и нещо романтично и Симон го бе оценила. Случи се няколко седмици преди Коледа и той я бе чакал в хапещия студ до северния крак на кулата. Тя се бе появила почти с половин час закъснение и когато най-после се показа, ръцете

му бяха посинели от студ. За щастие, тя му позволи да ги стопли под пуловера й, докато пътуваха с асансьора догоре. Антоан бе изчакал и последния турист да се наслади на гледката и да си тръгне, преди да извади бутилката вино от вътрешния си джоб. Бяха изпили една ледена бутилка червено вино и тя му бе казала, че го обича.

Но това се случи през ноември. Преди пет месеца.

Връзките наистина би трябвало да се появяват при хората с отпечатан срок за годност, за да има човек шанса поне да се измъкне от тях, преди цялата работа да се е скапала.

Продължи по улица „Риволи“. Повечето магазини бяха затворили вече и с изключение на непрестанния шумен поток коли, улицата бе почти безлюдна. Представяше си какво ли прави тя в момента. Нямаше и час откакто бе седял на леглото в апартамента й на прекрасното авеню Сюфрен, но вече всичко бе в миналото. Беше толкова отдалечено, както индустриалната революция, първия влак, или откриването на колелото.

Дали *той* вече бе отишъл там?

Седеше ли Ноел в стаята й сега, точно на същото място, на което той самият бе седял? Нима просто бе влязъл и го бе изместил?

Частица в него се надяваше тя да се чувства ужасно, да плаче и да копнее по него, да се разкайва за поведението си, както и че ще я прегази метрото утре на път за училище. Тази частица се надяваше тя да се хвърли на релсите, докато колелата на влака смачкваха главата й и вътрешностите изригваха от устата й, докато кръвта опръскваше ужасените пътници. Но имаше и друга част в него, онази, която я обичаше безусловно. И която единствено желаеше тя да бъде щастлива, с него или с когото и да било друг, който успяваше да я направи по-щастлива от него самия.

Антоан внимателно се опита да анализира последните месеци, за да разбере защо бе скъсала с него. Той ли бе направил нещо? Или казал? Или пък неща, които не бе направил и не бе казал? Той отчаяно ровеше в ума си за решение, за ясен и категоричен отговор, който можеше да го накара да се обърне, да позвъни на вратата й и да каже: *Да, така е, съжалявам за постъпката си.*

Понякога вече е станало късно, още преди да си си отворил устата.

И можеш да преровиш всички книги във Вселената, да чуеш всички написани досега песни, без да попаднеш и на една-единствена дума, която да може да върне нещата обратно такива, каквито са били.

Но корабът на тази връзка отдавна бе напуснал пристана. И не само го бе напуснал. Бе изтръгнал със себе си целия кей, изпразнил морето и превърнал всичко в най-пустия паркинг на света. Никога вече нямаше да седи заедно с нея. Никога няма да бъде отново в стаята й, да седи и да слуша плочи с нея, да попива излъчването на сигурност в апартамента й, да си мие ръцете в банята им, където винаги ухаеше като на хотел.

Внезапно на Антоан му се прииска да изчезне завинаги и никога повече да не вижда отново Симон или този свят изобщо.

— Извинете, имате ли огън?

Антоан спря. Пред него на тротоара стоеше облечен в костюм мъж около четирийсетте и му препречваше пътя. В ръце въртеше пакет цигари.

— Момент. — Антоан затърси в джоба на якето си и намери запалка. Подаде я на мъжа, който я запали.

— Случайно да имаш и цигари?

— Имам — отвърна Антоан, в пълно недоумение защо мъжът не изваждаше цигара от собствения си пакет. Но днес не бе денят да се спори с някого. Извади пакет Голоаз, подаде цигара на мъжа, запали я, а после прибра запалката си обратно в джоба.

— Благодаря.

— Няма проблем — отвърна Антоан.

Мъжът кимна към един огромен рекламен плакат над магазина от другата страна на улицата.

— Не забравяй крайния срок — каза той и си тръгна.

Антоан не успя дори да отговори, само стоеше с пакета цигари в ръка, докато мъжът изчезна надолу по улицата.

Антоан хвърли поглед на рекламния плакат. Бе черен, с огромна луна, наполовина скрита в сянка, и текста: *ИСКАШ ЛИ ДА ОТИДЕШ НА ЛУНАТА?*

Бе чувал за проекта и за намеренията на НАСА да включи трима младежи в полета до Луната, мнозина негови съученици го бяха обсъждали. Но той не бе обърнал достатъчно внимание.

И точно в този миг го порази мисълта: *Какво си пожела преди малко? В този момент? Пожела си да се махнеш оттук, възможно най-далече, нали така?*

Е… по-далече от това няма как да отидеш.

Вече бе направил избора си. Щеше да се запише. Веднага, още с връщането си вкъщи. По дяволите всичко. Щеше да отиде на Луната, толкова по-далече, колкото бе възможно да се отиде. А тя можеше да си седи в стаята и да си държат ръцете с Ноел, докато хванат артрит, ако питаха него.

Само мисълта за това подобри настроението му и той запали цигара, за да отпразнува първата победа над мизерното си съществуване и си продължи пътя по улицата. Стигна до Бастилията, където винаги бе противно и неприятно с падането на мрака, сви наляво по безкрайния булевард „Ришар Леноар“ до пресечката с улица „Шмен-Вер“, продължи до авеню „Гамбета“ и най-после се озова у дома.

Не каза нищо на родителите си, направи се, че нищо не се е случило и с усилия изрови отнякъде усмивка, когато го попитаха как е Симон.

— Знаеш ли, мислех си за Симон — каза майка му. — Защо не я поканиш на вечеря в близко време? Може би дори сега, в неделя? Би било чудесно. Отдавна не сме я виждали, а тя е такова прекрасно момиче. Не мислиш ли така, Арно? Арно?

— Какво има сега? — чу той баща си да вика от хола, докато разлистваше вестника си.

— Само казвам, че според нас Симон е чудесно момиче, нали?

— Разбира се — дойде след кратка пауза отговорът от хола. — Наистина много симпатично момиче. Трябва да я пазиш, Антоан. Чуваш ли?

Антоан усети как сърцето му се качи чак в гърлото и че всеки момент може да го повърне на пода, кърваво и непотребно.

— Да — насили се да каже той. — Да, ще я попитам.

После си отиде в стаята. Включи компютъра си и затърси в интернет уебстраницата: *www.moonreturn.com*

Само с няколко кликвания на мишката откри тонове снимки и откъси от филми от предишните кацания на Луната през 60-те и 70-те години, интервюта, информация за конкурса. Кандидатите трябваше да

са между четиринайсет и осемнайсет години, за да участват, което му бе известно предварително. Знаеше и че няма да има проблеми да премине психологическите и медицинските тестове. Все пак бе в добро здраве и никой от семейството не бе страдал от ментални проблеми или нещо подобно. Вярно, че неговите родители и роднини бяха доста странни чешити, но не можеше да се каже, че той внезапно щеше да превърти и да подгони с брадва екипажа на кораба.

Обаче изтощителната, тримесечна тренировъчна програма на НАСА бе нещо съвсем друго. Дали притежаваше достатъчна издръжливост, за да я премине? Доколкото бе разбрал, програмата включваше всекидневни тренировки по бягане, логически тестове, стрес-тестове и множество полети с Повръщащата Комета, специален самолет, който се извисяваше стръмно нагоре до десет хиляди метра, само за да се спусне отново със същата скорост отвесно надолу, което даваше възможност на пасажерите да преживеят състоянието на безтегловност в продължение на двайсет и пет секунди. Или гадене цели два часа, ако не му провървеше. В допълнение идваше барокамерата, използвана, за да накара кандидатите да изживеят симптомите на липса на кислород, или хипоксия, както го наричаха, силно главоболие, намалена подвижност и пълно объркване. Накрая щяха да прекарат дълго време в Лабораторията за реактивно движение в близост до Космическия център „Джонсън“, където басейнът за гмуркане е 202 фута дълъг и 102 фута широк, оборудван с копие на ракетата и модула за кацане, който щеше да се използва за тренировки на четиридесет фута дълбочина в почти безтегловно състояние. И то с космически скафандри и всичките им принадлежности. Съвсем не бе шега работа. Да не говорим за стотиците, а вероятно и хилядите страници теория, които трябваше да се прочетат и научат, преди изобщо да се отлепят от земята.

Но първо, естествено, трябваше да кандидатства. После оставаше само да чака. Щяха да се свържат с тримата победители в средата на юли. После трябваше да се освободят от училище от април до юни следващата година, за да могат да минат през тренировките. Победителите първо щяха да отлетят за Ню Йорк и да участват в телевизионни предавания и после да заминат за Космическия център Джонсън в Хюстън, Тексас, където щяха да се състоят тренировките, преди изстрелването на ракетата от космодрума на НАСА Кейп Кенеди

във Флорида в средата на юли. Което означаваше, че щеше да се наложи да отложи няколко изпита. А това не би трябвало да създава проблеми. Все пак, по-добро извинение от това, здраве му кажи.

Според информацията, престоят там щеше да бъде 172 часа, като добавим и мижавата седмица за отиването и после връщането на Земята. Щяха да живеят на лунната база *Дарла 2* (странно, никога не бе чувал за построена база на Луната, единственото, за което знаеше, бе Международната космическа станция, но пък знанията му за междупланетните полети не бяха силната му страна), където щяха да осъществят редица експерименти на повърхността. Свръхтренирани астронавти с дълъг опит зад гърба си щяха да ги придружават през цялото време и да се грижат за сигурността на всяка отделна операция. Разбира се, да не забравяме и медийното отразяване. Участниците трябваше да са подготвени да дават интервюта за телевизията, радиото и социалните мрежи, както преди полета, така и по време на престоя и след завръщането си. Налагаше се да участват в конферентни връзки, да поддържат блогове и да осъществят една от най-невероятните медийни обиколки по света след приключването на мисията.

Антоан огледа внимателно списъка на евентуалните места, за където щяха да пътуват: Ню Йорк, Лос Анджелис, Чикаго, Бостън, Вашингтон, Париж, Берлин, Стокхолм, Токио, Хонконг, Сидни и така нататък.

Е, точно това с обиколките си го бива, помисли си Антоан и леко се усмихна при мисълта, че ще види целия свят в допълнение към космоса.

Седнал така пред компютъра си и съсредоточен в информацията пред него, Симон сякаш бе издухана от съзнанието му. Единственото, за което мислеше бе, че трябва да спечели. Точно неговото име трябваше да изтеглят.

Обаче едва ли бе единственият, който мислеше по този начин.

Той бързо пробяга през Гугъл, за да провери статистиката. Оказа се, че само осем процента от населението на земята се намираше във възрастовата група от 14 до 19 години. Ако бе вярно, че населението на света бе седем милиарда, тогава младежите щяха да бъдат шестстотин милиона. Ако обаче, все пак такъв, уви, бе все още светът, от тях се извадеха младежите от онези части в Африка и Азия, които нямаха достъп до интернет или до други възможности да се запишат в

състезанието, тогава числото реални конкуренти се свеждаше до триста милиона.

Значи, оставаше да победи само някакви си триста милиона.

Късметът определено не бе на негова страна. Триста милиона срещу един. Със сигурност шансът да ти се сбъднат всички останали неща в живота бе по-голям. Като например, през следващите петнайсет секунди Симон да позвъни на вратата му.

Бързият преглед на нещата никак не го окуражи. Според една електронна страница, на която попадна, се оказваше, че:

Шансът да получиш 300 точки на боулинг бе 11,500 на 1.

Шансът да улучиш дупката с един-единствен удар при голф бе 5 000 на 1.

Шансът да те канонизират и да останеш известен като светец във вечността бе 20,000,000 на 1.

Шансът да станеш астронавт бе 13,200,000 на 1.

Шансът да те нападне бяла акула бе 11,500,000 на 1.

Шансът да умреш в автомобилна катастрофа бе 354,319 на 1.

Шансът да умреш, ако те улучат предмети, хвърлени от самолет бе 10,000,000 на 1.

Шансът да спечелиш Оскар бе 11,500 на 1.

Шансът да станеш президент бе 10,000,000 на 1.

Шансът да тръгнеш със супер модел бе 88,000 на 1.

Шансът да спечелиш олимпийски златен медал бе 662,000 на 1.

Шансът да се осакатиш, докато се бръснеш бе 6,585 на 1.

Шансът да се контузиш като се подхлъзнеш, докато си взимаш душ, бе 2,232 на 1.

Шансът да се удавиш във ваната си бе 685,000 на 1.

Шансът да бъдеш убит от метеор, паднал точно в ТВОЯТА къща бе 182,138,880,000,000 на 1.

Всъщност, последното бе единственото по-малко вероятно да се случи от това той да отиде на Луната.

Антоан остана да седи известно време така, загледан в цифрите. После се приведе над клавиатурата и попълни името, рождената дата, телефонния си номер и адреса си.

Замисли се за последен път.

После натисна ИЗПРАТИ.

НАДОЛСКИ

Опитният астронавт разглеждаше ракетата за лунния полет с известно недоверие. Капитан Лойд Надолски бе на четиридесет и две години. Работил в НАСА вече петнайсет години, той бе един от малцината астронавти, участвали в три космически полета. Сега се намираше в един от хангарите на летището на Космическия Център „Кенеди“ на НАСА в Мерит Айлънд до брега на Флорида. И съвсем не бе впечатлен.

— Е, какво ще кажеш?

Той се обърна в посока на гласа и видя Ралф Пиърс да се приближава към него. Пиърс бе главният инженер, отговорен за изграждането на ракетата „Деметра“. НАСА бе работила години наред върху нея и само преди седмица бе завършена окончателната й версия.

Надолски отново погледна машината.

— Лети ли? — попита той с неадресирано съмнение, сякаш въпросът се отнасяше както до него, така и до инженера.

— Лети, капитане. Уверявам те. Изпробвахме я отново миналия петък. Всички системи работят перфектно.

Надолски кимна без да го погледне и направи една обиколка около конструкцията. Тя бе проектирана така, че да прилича възможно най-много на ракетата от 69-та година, но същевременно бе много по-голяма, за да побере осем, вместо двама човека. Но дали щеше да понесе изпитанието? Едно нещо бе да може да лети, а съвсем друго — да се разчита стопроцентово на нея в космическото пространство. В него нямаше работилници, нито пък място за отбиване, за да се преценят нещата. Каквато и да било грешка там бе изключена. Доколкото му бе известно, решението да се използва един почти петдесетгодишен модел, вместо някой нов и по-добър, бе дошло от най-високо място, може би от самия президент. Във всеки случай, финансовият отдел бе предоволен. Класическата форма бе позната на мнозина и несъмнено щеше да събуди спомените на по-зрялата публика. А в края на краищата точно затова ставаше и дума: публиката. И парите. Популярността на НАСА направо се бе

сгромолясала в последните години след няколко сериозни злополуки и недотам успешни експедиции. Все още се налагаше да изпращат астронавти, за да поправят сателити, измерватели на слънчевата радиация и уловители на елементарни частици. Но нищо от това не привличаше вниманието на хората. Интернет страниците на агенцията се посещаваха колкото тези на някой затворен научен музей. А и нищо досега не доказваше, че в обозримо бъдеще ще могат да се изпратят хора на Марс.

Надолски се почеса по главата. Никак не бе лесно да се ориентира човек. Въпросите го засипаха отново, както ставаше редовно от мига, в който разбра, че в експедицията ще бъдат включени и младежи: кой можеше да предвиди как ще се държат? Какво щеше да стане, ако изпаднеха в паника? Ами ако случайно повредяха някоя от системите по време на полета? И не кажеха на никого? Космосът съвсем не бе място за хлапаци.

Той се отърси от тази мисъл. Модулът за кацане на Луната щеше да работи безупречно. Трябваше да е така. Все пак имаше достатъчно дълъг стаж в НАСА, за да знае, че неизменно се проверяваха и вече многократно проверените неща, преди да им дадат зелена светлина. Но този път имаха още по-малко място за грешка от когато и да било. Ако се разиграеше най-лошия сценарий, тази мисия щеше да удари погребалната камбана за цялата организация.

— Ами… — обади се Надолски след продължително мълчание, — би трябвало да се представи добре там, горе… — Той остави изречението недовършено, преди да добави: — Ако не, мога да ви обещая, че ще се завърна още по-бесен, отколкото някога сте ме виждали. И тогава ще хвърчат глави.

Инженер Пиърс се усмихна.

— Не се тревожи. Гарантирам ти, че ще работи безупречно.

Той се обърна и напусна хангара, а Надолски остана след него и хвърли още един поглед на космическия кораб, докато си мислеше: *И двамата знаем, че нищо не ти струва да ми дадеш тази гаранция, защото, така или иначе, ако нещо се прецака, никога няма да ме видиш отново на Земята.*

Надолски внимателно ритна основата на единия крак на шасито. Мним ритник, който по-скоро приличаше на побутване, но въпреки това достатъчен едно малко парченце да се отчупи от ракетата.

По дяволите…

Той се наведе, вдигна малката правоъгълна плочка с намерението да я предаде на нощната смяна, преди да си тръгне за вкъщи.

ДОКУМЕНТИ

Миа стоеше на автобусната спирка и чакаше автобус, който вече закъсняваше с десет минути. Юни вървеше към края си и би трябвало да бъде следобед, окъпан в топлина и слънце, такъв ден, в който човек седи на плажа с приятелите си, докато слънцето най-после изчезне около полунощ и всички бавно се разотидат по домовете си. Вместо това валеше. Валеше като из ведро и черната й коса противно бе полепнала по лицето. Миа почти бе премръзнала с тънкото си яке и несъзнателно потропваше с крака в такт, докато седеше на пейката и чакаше.

Групата й Rogue Squadron съществуваше вече две години и осем месеца, ако трябва да сме точни, но все още не бяха направили нищо съществено. Добре де, бяха млади и на тяхната възраст нямаше мнозина, които да се задържат толкова дълго. Но все пак. Просто всичко се влачеше адски бавно. Тя бе написала поне четиридесет песни, акордите, цялото звучене. И всички текстове. Преди месеци бяха записали демо версия, но така и не я бяха изпратили никъде. Единственият концерт, който бяха изнесли, бе предишната година в Метрополис, заедно с „Фантастик Ъндърграунд 10“[1]. Така че нещата с Rogue Squadron бяха зациклили. Нещо трябваше да се направи. Едно или друго. Каквото и да било.

Миа видя автобуса да си пробива път сред движението. Тя излезе на тротоара и вдигна ръка, за да даде знак на шофьора, че трябва да спре. Винаги бе мразила това махане с ръката. Изглеждаше направо смехотворно. Какъв бе смисълът? Нали все пак стоеше на автобусната спирка? Но не дадеш ли знак с ръка и просто останеш да си седиш безучастно, докато автобусът спре напълно, шофьорът решаваше, че просто си седиш и се упражняваш в бездействие, така че направо си продължаваше по пътя.

Миа размаха ръка няколко пъти, за да е сигурна, че са я видели. Автобусът спря и тя изтръска с лявата ръка водата от косата си, докато се качваше и постави двайсет крони пред шофьора.

— Детски до Мадла — каза тя.

Той я погледна уморено и равнодушно.

— Имаш ли ученическа карта?

Любимото на автобусните шофьори. Така се печелеха пари. През цялата човешка история младите никога не са имали навика да се разхождат с документ за самоличност.

— А ти имаш ли документ за правоспособност да караш рейс? — попита Миа.

— Естествено, че имам.

— Мога ли да го видя?

— Не, ти си тази, която трябва ми покажеш документ за самоличност. Така стоят нещата, госпожице.

На Миа това почти й хареса. Малка разправия с шофьора, който забавяше движението и вкисваше още повече погледите на пътниците, точно в момента й се отразяваше прекрасно. Накрая шофьорът се отказа, взе двайсетте й крони и върна ресто от пет.

— Отивай и сядай — промърмори той.

— Карай внимателно — отвърна тя и му намигна, преди да мине по пътеката и да седне най-отзад в автобуса.

Леонора, Силье и Кари, мокри до кости, вече чакаха пред студиото за репетиране, когато Миа се появи.

— Решихме, че си се удавила — каза остро Кари, когато Миа се приближи.

— Автобусът закъсня. А и се разправяхме за билета.

— Не разбирам защо просто не си носиш ученическата карта, за да избегнеш всичко това — каза Леонора.

— Нали тогава цялата веселба ще отиде на кино? — изръмжа Миа и отключи вратата.

Студиото за репетиции се намираше в един склад в Кварневик. Бяха го получили от Женската организация за музикално обучение и го деляха с още две групи, които почти никога не се вясваха там. Поради което Rougue Squadron имаха неограничен достъп и се случваше да прекарват цели уикенди там, свиреха до късно през нощта и спяха върху матраци на земята. Нямаше никакво значение, че това бе възможно най-запуснатото, полуразрушено студио в целия град и че потта от репетициите и отчаянието от невъзможните сола и безпомощни акорди се беше просмукало в стените. Помещението се намираше в сутерена, поради което бе без прозорци. Само няколко

лампи по тавана и една настолна метална лампа имитираха дневна светлина. И нещата никак не се подобряваха от това, че Леонора пушеше като комин през цялото време и понякога членовете на групата не можеха да се видят един-друг през цигарения дим. Освен това подът бе покрит с празни бутилки, кабели, счупени палки за барабани и остатъци от храна.

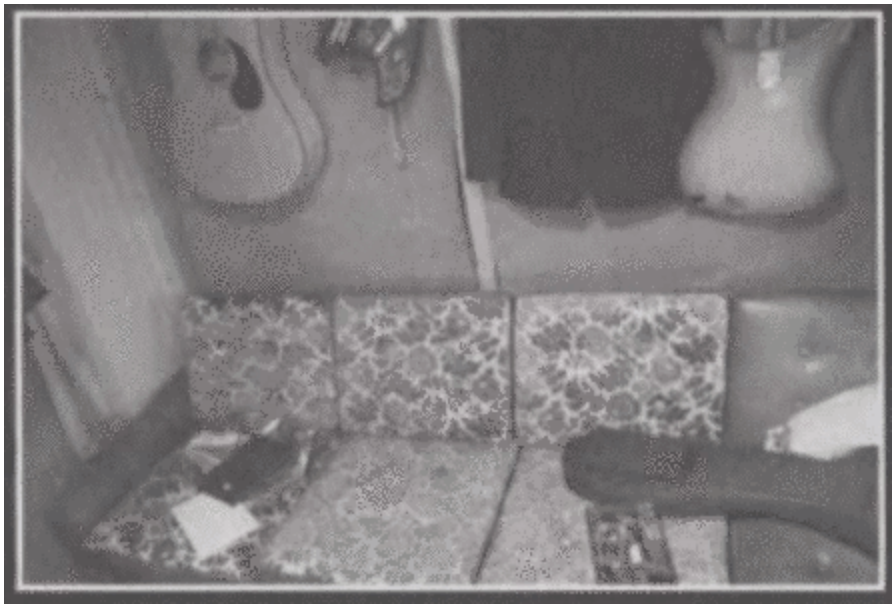

Не говореха много докато включваха китарите си и усилвателите, настройваха инструментите и коригираха настройките. Миа приключи

с настройването на китарата, застана пред различните захранващи устройства и улови погледа на Леонора, застанала зад барабаните. Тя й даде знак с кимване на глава и веднага чу *едно, две, три, четири*, прокара ръка по струните и засвири интродукцията на Песен II.

Бе едно от най-бързите им парчета и би трябвало да става за разгряване. Миа го бе написала още през първите дни на януари и бе посветено на двете кули в Ню Йорк, съборени от самолети по време на терористично нападение преди много години.

Леонора, внезапно и без никакво предупреждение, спря да свири. Китарите продължиха по инерция още няколко такта, сякаш трябваше да натиснат спирачки, преди да спрат. Помещението потъна в тишина.

Свиренето не бе прозвучало добре. Ама никак добре. Не че бяха свирили фалшиво. Просто не ставаше. Имаха чувството, че някакъв огромен слон се бе разтанцувал в студиото и накрая се бе плъзнал върху тях. Четирите момичета избягваха погледите си.

— Просто мисля, че доникъде не я докарваме — обади се най-накрая Миа. — Не знам, просто сякаш… сякаш толкова дълго сме свирили едни и същи парчета, че накрая започваме да ги свирим още по-лошо. Схващате ли?

— Какво искаш да кажеш? — попита Леонора.

— Искам да кажа, че трябва да направим нещо повече, а не само да се влачим тук и да повтаряме едно и също. Не мислите ли, че трябва да имаме концерт скоро? Да отидем в някое студио за записване? Или нещо друго. Всъщност, какво искаме да постигнем? Понякога си мисля, че свирим заедно, само защото сме приятелки и че със същата сила можем да правим заедно каквото и да било друго нещо.

— Като какво, например? — попита Силье.

— Не знам. Обаче… аз искам точно това. Разбирате ли? Тази група е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. *Вие* сте това нещо. И често си мисля, че това е единственото стойностно нещо, което притежавам. Че каквото и да става, просто мога да си кажа *да, обаче все пак си имам групата*. Само че напоследък някак нищо не излиза от всичко това.

Кари се разстрои и се плъзна на канапето.

— Но какво всъщност искаш да ни кажеш, Миа? Че трябва да репетираме повече? Та ние сме тук през ден!

— Не, не е това — обади се Миа, — не става дума за това. Просто трябва да решим какво искаме.

— Добре, ти какво искаш тогава? — попита Силье като се опита да звучи добронамерено и да не разваля настроението толкова рано вечерта. — Ако можеш да си пожелаеш всичко на света, какво би си пожелала?

Миа се замисли. Дълго. Но това бе само за пред другите. Тя отдавна го бе решила. Мислеше за това всяка божа вечер, докато седеше в стаята си и пишеше песни. Мислеше за това, преди да заспи и си представяше всичко, което искаше да се случи. Издаване на албуми, турнета, летища, хотелски стаи.

— Тогава бих си пожелала да можем да си изкарваме хляба с Rogue Squadron — отвърна тя. — Бих си пожелала да издаваме музика и да ходим на турнета най-малко четири месеца в годината. Да живеем заедно в апартамент в Осло, който едновременно е и студио. Да станем група, която значи нещо за хората. Ето какво бих си пожелала.

Останалите три момичета кимнаха на казаното от нея, но търсеха какво да кажат.

— Ами, добре — започна Силье, най-голямата реалистка сред тях. — Тогава трябва да…

И беше дотук. Някой силно почука на входната врата. Ясно чуха звука от ударите на ръце по металната врата на етажа над тях.

— Кой, по дяволите, може да бъде това? — каза Миа и погледна Кари.

— Откъде мога аз да знам това — отвърна тя. — А и не мога да виждам през бетона.

Леонора се качи по стълбите и пусна новодошлия. Малко след това Миа го чу да говори. И веднага разпозна гласа.

Мама, помисли си тя. *Какво, за бога, прави тук?*

За миг се уплаши, че нещо се е случило с по-малкия й брат Сандер. Той беше на девет години и различен от другите деца, но тя искрено обичаше странния малчуган, който винаги трябваше да ходи с каска и през цялото време мечтаеше да дойде зимата, за да може да си надене върху шлема вълнената шапка и така да го скрие от другите. Случило ли му се бе нещо? Да не е умрял някой? Не успя да си помисли нищо повече, защото майка й влетя вътре в залата с Леонора по петите й и се хвърли на врата на Миа.

— Поздравления, момичето ми! — почти извика тя и Миа за малко да се задуши в прегръдката ѝ. Другите стояха около тях и гледаха как Миа се бори да се освободи от нея.

— Какво правиш тук? — изръмжа Миа щом разбра, че никой не е умрял. — Какво искаш?

Но майка ѝ изобщо не обърна внимание на ледения тон, с който дъщеря ѝ се бе обърнала към нея. Тя просто ликуваше.

— Миа, скъпа, ти спечели! Ти *спечели*!

— Какво съм спечелила? Какви ги говориш?

— Отиваш на Луната, Миа!

Сякаш току-що ѝ бяха връчили бомба, Миа инстинктивно отстъпи като опарена назад. Пред нея стоеше майка ѝ и държеше в ръка писмо. Тя ясно разчете логото на НАСА върху снежнобялата хартия на плика.

Точно в този момент Миа мразеше майка си. Мразеше я, че си бе позволила да дойде и да ги прекъсне. Мразеше я, защото се бе натрапила в залата за репетиции, бе я засрамила и я бе накарала да се чувства като някакво малко детенце. Мразеше я, затова че никога не я слушаше. Точно тук и сега Миа мразеше майка си чисто и просто защото ѝ бе майка.

Останалите три момичета стояха като няма публика, свидетел на проведения пред тях разговор.

— Пощата ми ли отваряш? — бе единственото, което Миа успя да каже.

Майката се притесни. Това не бе отговорът, който очакваше.

— Не, ами, ние, да… баща ти и аз… — започна майка ѝ, като се мъчеше да намери правилните думи, както ставаше винаги, когато дъщеря ѝ се сърдеше. — Просто видяхме, ами знаеш, логото на НАСА върху плика и такова… ние искахме да се убедим, че е така, преди да дойдем тук. Разбираш, нали?

— И татко ли е тук?

— Не, той е вкъщи със Сандер.

— Дай ми писмото — кратко каза Миа.

— О, Миа, скъпа, това е един фантастичен, наистина фантастичен шанс! Незабравимо преживяване за цял живот.

Миа подържа писмото няколко секунди с трепереща ръце, преди да го смачка и да го захвърли в стената.

— Кое точно не разбираш, мамо? А? Кое е толкова трудно да се разбере? Казах, че нямам желание, заявих ви го сто пъти! Нямам какво да правя на проклетата Луна! Какви ги вършите?!

— Миа, скъпа…

— Прекъсваш ни репетицията, мамо, сега трябва да си вървиш.

Майката на Миа се опита да прикрие, че всеки момент ще се разплаче.

— Добре, добре. Ще говорим за това по-късно, нали, Миа? Приятна репетиция тогава.

Тя остана замислена за миг и погледът й се плъзна по пода.

— Трябва да си изчистите пода, на нищо не прилича.

И си тръгна.

Миа и останалите момичета просто останаха да стоят, чак докато чуха звука от потегляща кола.

После цялото внимание се прехвърли върху Миа.

— По дяволите. Това е най-налудничавото нещо, което съм преживяла! — избухна Силье.

— Значи Чорлата все пак беше права, когато спомена името ти сред записалите се? — попита изненадано Леонора и зарови в пакета за цигара. — Защо не си ни казала нищо?

Силье продължаваше да стои вторачена като хипнотизирана в приятелката си.

— Ти спечели? Да ме вземат дяволите! — възкликна тя невярващо. — Имаш ли представа колко души са се записали? Трябва да са повече от милиард.

Миа се чувстваше зле, повдигаше й се. След онзи час по немски език повече не бяха говорили нито за Луната, нито за лотарията. А сега? Сега бяха изтеглили името й сред милиони кандидати и бе получила възможността да замине за Луната, напук на нежеланието й и всичките й приятели щяха да вярват, че ги е излъгала.

— Вижте, нещата не са каквито изглеждат — каза тя, без да знае как да продължи. — Родителите ми стоят зад това. Те ме забъркаха в тази каша, макар и да им повтарях до припадък, че не се интересувам.

— Наистина ли? — Леонора не знаеше какво точно да каже.

— Във всеки случай е доста нахално — обади се Силье. — Искам да кажа, след като си била категорична, че не искаш.

— Не съм го искала. И им го казах хиляда пъти!

— Това си е чиста злоупотреба — заяви Леонора, седна на канапето и отвори бутилка вода. — Ако питаш мен, доста засукано положение. Имам предвид, че са ти осигурили пътешествие до Луната, без ти самата да го искаш. Обаче, въпреки всичко, ухаааа! Какво ще правиш сега?

Миа бе истински объркана.

— Не знам — отвърна тя. — Наистина не знам.

Кари не бе проронила и дума, откакто майката на Миа бе почукала на вратата.

— Но, Миа? — обади се сега тя.

— Да?

— Защо, всъщност, не искаш да заминеш?

Това бе неочакван въпрос за Миа. Просто бе приела за даденост, че никоя от тях не се интересува от цялата тази работа.

— Имаш ли представа колко е далече, а? И колко време ще отнеме подготовката? Или пък че не е точно толкова безобидно, колкото да се отбиеш до „Севън-Илевън“[2]? А може би просто изобщо не ми пука за Космоса? Ние живеем тук, нали? В Ставангер. Норвегия. Европа. Какво ще правя там горе, ще разглеждам камънаци заедно с други двама олигофрени и ще махам на камерите цяла седмица? Май не съвпада точно с плановете ми за следващата година.

Кари я измери с поглед от главата до петите и само клатеше глава.

— Ти пълен идиот ли си, или какво? — попита тя бавно и отчетливо.

— Какво искаш да кажеш?

Миа се раздразни от начина, по който й говореше Кари.

— Нямам представа какви са ви намеренията, но що се отнася до мен, съм напълно наясно с нещата. През следващата година ще стоя на сцената. Ще изнасям концерти. Може би ще издам албум. Демо версия със сигурност. Но нямам намерение да си губя времето, за да бъда рекламен плакат на НАСА. Точка по въпроса. Да си изберат някой друг.

Кари продължаваше да я гледа с възмущение.

— Аз се записах — промълви Леонора. Тя пъхна фаса си в пирамидата от стари фасове върху ниската масичка и веднага запали нова.

Миа се обърна и изгледа с невярващ поглед приятелката си.

— Аз също — добави Силье.

— И аз — завърши Кари.

— Но… защо? — бе единственото нещо, което Миа успя да каже.

— Защо не? — отвърна Силье. — *Всички* се записаха, нали? Не проумяваш ли какво велико дело е това?

Миа ги изгледа една по една.

— Но… когато Чорлата прочете имената… само няколко души от училище се бяха записали. И вие не бяхте сред тях.

Леонора отново се обади.

— Само аз съм в класа по немски на Чорлата, нали? Записах се веднага щом се върнах от училище същия ден. Все пак, ти вече бе записана, така че… чудо голямо, си помислих аз. Може и други в училище да са мислили като мен, след като Чорлата повдигна въпроса.

Миа напълно се объркa. Нима цялата група бе заразена от лунния вирус? Тя се отпусна на канапето до Леонора.

— Дяволите да ме вземат, ако замина някъде!

Почти го извика. Четирите момичета седяха на канапето с мрачни погледи, впити в стената. На три от тях страшно им се искаше точно техните имена да бяха изтеглени. А четвъртата си мислеше, че са й произнесли доживотна присъда.

— Аз все пак мисля, че ще е страшно тъпо, ако не заминеш — обади се накрая Силье и наруши надвисналото тежко мълчание.

— Какви ги дрънкаш? Да не играеш ролята на майка ми, или какво?

Кари скръсти ръце, сякаш се готвеше да каже нещо важно.

— Ние просто мислим, че ти не схващаш цялата идея, Миа.

— Ние? — възкликна тя. — *Ние?* Какво, да не сте го обсъждали предварително или…? Да не сте имали общо събрание по темата? И каква точно идея не схващам?

— Чуй, сега — започна Кари. — Нали твърдиш, че Rogue Squadron е в застой? Искаш, как го каза… да живееш и да се издържаш от групата, нали? Да заминем на турне, да записваме албуми, да се мотаем в хотели в Токио и Лос Анджелис?

— Е, и? — промълви Миа.

— Е, и? Не схващаш ли? Това е страхотна възможност! Няма да се появи по-добра от нея, просто няма. Даваш ли си сметка колко

известна ще станеш? И че, по дяволите, после можеш да правиш както си поискаш? *Каквото. Поискаш. Ти.* Не разбираш ли? Искаш договор за запис на албум? *Никакви проблеми.* Турне? *Кога искаш да заминеш?* Да зарежеш училището и да живееш от групата? *Никакви проблеми.* Ще станеш първата, която е била на Луната, преди да навърши двайсет години. Ще даваш стотици интервюта, ще участваш в телевизионни програми и не знам още какво. И всяко едно от тези неща ще бъде възможност да рекламираш групата. Със сигурност ще свирим дори в шоуто на Дейвид Летърман[3].

— Мислех, че той ще се оттегли през есента — само сухо отбеляза Миа.

— Зарежи това, той се заканва от двайсет години. Но никога не го прави. Пичът ще продължава, докато се наложи да го извлекат от студиото за двуредното му сако.

Те се засмяха на забележката. Хубав, краткотраен смях, който разпръсна част от нагнетеното напрежение.

— *Имаме удоволствието да ви представим една нова група тази вечер* — пародира го Кари. — *Велика група, а солистката й — е, вие я познавате добре — току-що се е завърнала от Луната, и е готова буквално да взриви ушите ви. Моля, приветствайте с добре дошла младата норвежка астронавтка Миа… Ну… Нумеланд и страхотната й група Rogue Squadroooooon!*

Кари, Леонора и Силье заръкопляскаха и Миа се усмихна, докато се вживяваше в ролята и благодареше за направеното й представяне, като се престори, че се готви да започне да свири.

— Само си помисли за това, Миа — каза Силье. — Заминаваш за Луната и се връщаш оттам с… ами… да кажем десетина нови парчета, които си написала… там горе. Може би дори с нов стил, повлиян от Луната. Ако това не мирише на договор за издаване на албум, не знам какво друго може да бъде.

— Дали ще й позволят да си вземе китарата там горе? — попита Леонора.

— Естествено — отвърна Силье. — Цялата работа е, че тя изобщо не проумява колко страхотно е това за всички нас.

— Не може да се каже, че сме точно Пинк Флойд — отвърна Миа, все още разколебана. — И сега какво, ще станем космическа група ли?

Кари примига с очи.

— Естествено, че не. Ти, ние, можем да станем точно каквото си пожелаем. Просто можем да се възползваме от шанса за каквото и да било. За да се случи, е необходимо едно-единствено нещо.

— Да замина.

— Именно.

— Ще съжаляваш през целия си живот, ако не заминеш, Миа — каза Силье. — Просто ще работиш в някакъв скапан Макдоналдс, с глупава шапка и с тъпата униформа, с още по-тъпото изражение на лицето, цялата опръскана с мазнина от фритюрника, докато си мислиш какво си отказала да направиш.

— Предлагам да гласуваме — обади се Кари.

— Ей, я чакайте малко! — протестира Миа.

Кари вдигна ръка нагоре.

— Силье?

Ръката на Силье също се вдигна.

— Леонора.

Тя си запали нова цигара и вдигна ръката си.

— Ясно е, че мнозинството взе решението, Миа. Следващото лято ще прекараш в Космоса.

Постепенно плаха усмивка бе на път да озари лицето на Миа и нищо на света не можеше да я изличи. Наистина не искаше да заминава, ама изобщо не й се искаше. Но през последните минути всичко се бе променило. Сега цялата група стоеше зад нея, а и казаното от тях бе истина, нали? Че можеше да означава всичко за групата им.

Само няколко седмици, Миа. Не е кой знае какво, нали?

Тя се изправи, прекоси пода и вдигна смачкания плик от НАСА.

Огледа останалите членове на групата.

— Добре — заяви тя. — Ще замина.

Останалата част от репетицията бе най-хубавото нещо, преживяно от Миа досега.

Решението й да замине отключи някакъв безподобен възторг. Свиреха добре, както не бяха правили от дълго време насам и ентусиазмът роди две нови песни: „По кой път, Лос Анджелис“ и

„Винтидж спандекс“[4]. Планираха издаването на два албума и вечни турнета в огромни автобуси за четирикратна обиколка на земното кълбо. Повториха и „II“ и този път тя прозвуча както трябваше. Леонора направо се развихри в последния рефрен и Миа даде знак да повторят всичко още веднъж, като този път даде всичко от себе си. Тя крещеше текста в микрофона и натискаше струните по-силно от всякога. Една от тях се скъса, но тя не обърна внимание, стигнаха края на парчето, но тя просто продължи да свири, отново и отново, докато остана единствено стена от звуци и тя се обърна към останалите, даде знак с глава и те завършиха едновременно. На секундата.

Приключиха.

В помещението се възцари тишина. Сякаш звуците бяха изпопадали на пода и после се бяха разпаднали.

Без да проронят дума те оставиха инструментите и се отпуснаха върху канапето.

Първа се обади Силье. Тя каза:

— Уха, какво беше това бе?

Миа огледа пръстите си. Върхът на показалеца й кървеше.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако ме питате мен, това бе направо върхът — заяви Кари. — Би трябвало да свирим по-често така. Например, да изсвирим така *Bomb Hiroshima Again*[5]. Би било подобаващо свирене за парчето, не мислите ли? Само че да направим края още по-як.

— Ей, момичета, мисля, че това е началото на нещо голямо — обади се и Силье.

* * *

Бяха със заглъхнали уши и малко замаяни, когато напуснаха помещението за репетиции в дванайсет без петнайсет, за да хванат последния автобус за вкъщи. Продължиха да пеят в автобуса и шофьорът сърдито ги изгледа в огледалото, дали защото според него вдигаха прекалено много шум, или защото го бяха забавили с цели шест минути, тъй като бяха настояли да си купят детски билети.

Миа бе последната от групата, която слезе от автобуса и с една спирка по-рано. Нуждаеше се от тази разходка, макар и да бе заваляло

доста по-силно в сравнение със следобеда. По някоя кола от време на време я подминаваше, без шофьорите изобщо да я забележат как се движи по мокрите пусти улици, стиснала с една ръка плътно яката си, за да попречи на дъжда да се стича по врата й. Момиче на петнайсет години, обуто в тежки парашутни обувки, макар и да бе посред лято. Петнайсетгодишно момиче с огромни слушалки на ушите си, което поклащаше глава наляво и надясно в такт с музиката, която слушаше. И ако шофьорите все пак се бяха вгледали в нея, в краткия миг, когато фаровете осветяха лицето й, щяха да видят, че това момиче се усмихва.

Защото вече бе взела решение.

Щеше да замине. И да извлече най-доброто от това. Щеше да прегърне шанса, изпречил се на пътя й.

Това е истинското начало, мислеше си тя, докато се носеше по тротоара и зави в улицата си. *Именно сега започва всичко.*

---

[1] Fantastiske Undergrunn 10 — норвежка рок група. — Б.пр. ↑

[2] Известна верига хранителни магазини. — Б.пр. ↑

[3] Дейвид Летърман е американски комик, известен като телевизионен водещ на популярното телевизионно шоу „Късното шоу на Дейвид Летърман“, на телевизия CBS от 1993 г. насам. ↑

[4] „Винтидж спандекс“ — известна марка спортни облекла за фитнес. — Б.пр. ↑

[5] Bomb Hiroshima Again (англ.) — бомбардирайте отново Хирошима. — Б.пр. ↑

ПОЩА

Мидори гледаше пощаджията, господин Такуми Ватанабе, застанал пред пощенските кутии в коридора. Той държеше плика пред себе си с две ръце. Боб, черният му лабрадор, седеше в очакване до него.

— Знаеш ли, Мидори-чан[1], ти май си най-щастливото момиче, което някога съм виждал.

Мидори не бе сигурна дали смее да поеме плика, или не.

— Да, мисля, че си най-голямата късметлийка, която съм срещал — повтори с удоволствие Такуми. Той винаги така правеше — сякаш нямаше какво чак толкова да каже и просто повтаряше всичко по два пъти, колкото да запълни с нещо времето.

Не можеше да се каже, че е имала кой знае какъв късмет. Не че изобщо е нямала, за бога. Веднъж дори спечели едно състезание по телевизията. След като се обади и отговори на четири извънредно лесни въпроса, зададени от някакъв идиотски водещ, бе обявена за победителката на деня. Обаче се бе объркала каква е наградата. Оказа се, че не ставало дума за лаптоп Макинтош, а за специално издание на манга-комикса *Акира* в шест книжки на общо две хиляди страници. Тя веднага ги продаде на едно момче от класа си и още същата седмица похарчи парите в центъра Шибуя.

— Мисля, че си най-голямата късметлийка, която съм срещал — потрети Такуми. Явно този път имаше още по-големи трудности да измисли какво да каже, в сравнение с друг път.

Най-после Мидори протегна ръце и взе писмото. Пликът беше бял и направен от много скъпа хартия. А най-отгоре в ляво видя логото на НАСА. Писмото носеше пощенски печат от Хюстън, Тексас. Съединени Американски Щати.

— Е? — каза нетърпеливо Такуми.

— Ами… не знам — отвърна Мидори и претегли на ръка писмото.

— Трябва да го отвориш.

— Трябва ли?

— Да. Работа на пощаджията е да проследи пощата до края. Но аз още не съм видял писмото. Само плика му. А това не е едно и също.

— Да, така е, предполагам…

Тя се поколеба още няколко секунди. Внезапно осъзна колко много означава това за нея.

— Мидори-чан? Ще ни покажеш ли писмото, моля?

Кучето Боб бе единственото, което също присъстваше и отдавна бе загубило интерес, замислено за нещо свое си.

Мидори отвори плика и измъкна написаното на компютър писмо:

Скъпа Мидори Йошида,

За нас е голяма чест да ви съобщим, че именно вие бяхте избрана сред милионите младежи, за да участвате като част от екипа на космическия кораб „Церера“ в експедицията до Луната през юли 2019 година. Пътуването ще ви отведе, задно с другите двама младежи, на едно историческо пътуване до Морето на спокойствието, разположено върху близката страна на Луната, където първите хора стъпили там — астронавтите Нийл Армстронг и Едуин „Бъз“ Олдрин — кацнаха през 1969-та. Експедицията ще трае петнайсет дни, като седем от тях ще бъдат прекарани в лунната база *Дарла*. В допълнение, НАСА иска да покани вас и близките ви на тримесечен подготвителен курс тук, в Космическия център „Линдън Б. Джонсън“ в Хюстън, Тексас. Естествено, всички разноски се поемат от нас.

Искаме да ви помолим да използвате следващите дни и да размислите доколко желаете да се отправите на едно такова пътуване. Без съмнение, то ще промени коренно и завинаги живота ви. В допълнение ви молим да обсъдите сериозно това с родителите си.

Представител на Космическата агенция НАСА ще се свърже с вас в рамките на следващата седмица, за да получи отговора ви на поканата.

Както ви е известно, лотарията, организирана от НАСА, предизвика огромен медиен интерес, затова най-

настоятелно ви молим да запазите новината само за себе си, докато НАСА по-късно официално обяви имената на печелившите.

Отново ви поздравяваме с победата.

С уважение,

Д-р Пол Д. Люис
Директор на НАСА

— Е? — обади се Такуми отново, малко по-предпазливо този път и Мидори усети, че е стояла и прочела цялото писмо, напълно забравила за него. Сега тя вдигна поглед и срещна неговия. Интересът на Боб се съживи отново.

— Аз… спечелих — излязоха думите от устата й и тя усети как се запъва. Секунди по-късно Такуми Ватанабе я вдигна във въздуха и се завъртя в кръг заедно с нея, докато се смееше.

— Ти отиваш на Луната! Отиваш на Луната!

Боб се разлая, объркан от внезапното оживление. Няколко минаващи покрай тях жени се спряха за миг, загледани във възрастния мъж, който се въртеше в кръг, вдигнал момичето на ръце като се смееше в захлас.

— Вече няма да има поща за теб, Мидори-чан — почти изпя той. — Това е извън територията ми на доставяне! Ха, ха, Луната! Не е ли невероятно?

Мидори не успяваше да отрони и дума. Което всъщност бе добре. Иначе щеше със сигурност да го разочарова. Защото истината беше, че Мидори съвсем не мислеше за Луната, както стоеше там, прегърната от пощаджията. Не мислеше и за изключителния шанс, или за престоя в Морето на спокойствието. Единственото, за което мислеше, бе мястото, което щеше да посети преди и след полета. Две думи се повтаряха безспир в главата й.

Ню Йорк, Ню Йорк, Ню Йорк.

Тя отлично знаеше какво означава това.

Ти току-що спечели билета си, за да се махнеш оттук, Мидори.

* * *

Мидори не обели и дума за плановете си в Ню Йорк пред родителите си, когато по-късно на вечеря им показа писмото. Както обикновено, седяха около малко тясната маса и ядяха обикновената никуяга, сготвена с месо, картофи в соев сос, както и традиционната супа мисо[2] и ориз. Ястие, което обикновено ядяха само през зимата, така че в допълнение към сложеното на масата писмо, вечерята изглеждаше още по-абсурдна. А майка й не преставаше да се извинява до втръсване, че не е успяла да мине през магазините и не може да предложи нещо подходящо за случая. Бащата на Мидори, Ямада, направо не можеше да си намери място и обикаляше хола като някакъв палячо и трябваше насила да го спрат да не излезе на балкона и да извика новината. За щастие, накрая все пак проумя, че е много по-практично да покани съседите на чаша саке[3], вместо да прегракне от крещене и не след дълго апартаментът бе пълен с хора, всеки от които отправяше личните си пожелания за успех и щастие. Не че Мидори не бе щастлива, напротив, почти ликуваше. Знаеше отлично, че това бе краят на досегашния й живот. Това бе колосален избор за едно петнайсетгодишно момиче, който тя още с прочитането на писмото бе направила и нямаше намерение да се откаже.

Нямаше да се върне обратно в Япония.

Все още не бе измислила как чисто практически щеше да се справи, като се има предвид, че при завръщането си на Земята нямаше да е на повече от шестнайсет години. След медийната обиколка по света, всичко щеше да приключи в Ню Йорк и тогава тя щеше да избяга от всичко веднъж завинаги. Естествено, това означаваше, че трябва да се крие от властите години наред, докато порасне достатъчно, за да започне да следва в колеж… Не, това бе много тъп план. Освен това, намеренията й не включваха да зареже родителите си завинаги. Вярно е, че понякога, да не кажем почти винаги, можеха да се държат доста идиотски, но все пак. Просто да изчезне, да избяга от тях, беше вече прекалено жестоко.

Обаче — съществуваше и друга възможност. Да се възползва от любовта на татко Ямада към Америка. Той никога не бе ходил там, но не спираше да говори колко много иска да отиде там. Гранд Каньон, ето какво най-вече искаше да види. Един бог знае защо. Доколкото бе известно на Мидори, там нямаше друго освен планини и долини, а те си имаха предостатъчно от тях и в Япония. Но редовно разказваше за

това и в гласа му се долавяше такова благоговение, сякаш се опитваше да им внуши, че мястото има изключителна стойност и огромно значение. *Но*, мислеше си Мидори, *щом искаш Гранд Каньон, ще го получиш. Колкото душата ти иска.*

Нямаше да спомене нищо за намеренията си да напусне конкретно Йокохама и Япония в цялост, преди да тръгнат на световното медийно турне. Тогава можеше уж случайно да предложи да отидат да видят този прословут Гранд Каньон. И тогава, застанали пред гледката (очевидно магическа) пред себе си, можеше просто да произнесе:

— Какво ще кажете да се преместим да живеем тук?

И може би, само може би, те щяха да кажат „да“. Все пак бе някаква възможност, в която засега трябваше да вярва, че ще се изпълни. Животът й чисто и просто зависеше от това, помисли си тя. В противен случай, цялото пътешествие до Луната щеше да окаже напълно излишно.

Утринните лъчи вече се промъкваха през тънките пердета, когато тя най-после заспа в пет и половина сутринта. Предпочиташе да остане още будна и да продължава да прави планове, но очите й се затваряха и вече не можеше да мисли ясно. Скоро потъна в съня си, озовала се в дълъг коридор, краят на който я отведе на някакъв таван в Бруклин с чаша кафе в ръце и с гледка към небостъргачите на Манхатън. Тя отвори капака към покрива и извика на приятелките си, настанени в таванския апартамент, отрупани с рисунки и материали, с които работеха.

— Ей сега ще дойдем — извикаха те в отговор и Мидори остави капака отворен, седна облегната на комина и примижа срещу хладното, но невероятно красиво септемврийско слънце.

Написаното в писмото бе изпълнено. Японски говорещият представител на НАСА се обади на Мидори три дни по-късно и й зададе важния въпрос:

— Желаете ли участвате в тази експедиция?

Мидори не се поколеба и секунда, преди да отговори:

— Да.

— И сте обсъдили това с родителите си?

Тя се стресна за миг от учтивия и официален начин, по който разговаряше с нея телефонният глас.

— Да. Естествено.

— Чудесно. Налага се да разговарям поне с единия от тях, след като приключим. С ваше разрешение, наш представител ще дойде до Йокохама следващата седмица, за да се срещне с вас и със семейството ви, за да се обсъдят подробностите.

Тя се чувстваше почти замаяна, когато подаде слушалката на баща си, който веднага започна да преговаря с НАСА.

Вече няма връщане назад, помисли си тя.

Седмица по-късно един облечен в строг костюм учтив американец се появи на вратата им на петия етаж една вечер няколко минути след седем часа. Родителите на Мидори бяха очаквали, че представителят ще им даде пълна информация за онова, което ще очаква дъщеря им, но задачата му явно бе съвсем различна.

Мъжът отговори кратко и сдържано само на няколко зададени от тях въпроси, преди да отвори куфарчето си и да извади купчина документи от него. После Мидори и родителите й трябваше да подпишат безброй документи, разрешения за какво ли не, застраховки и откази от отговорност в най-различни случаи. Бе напълно невъзможно да се прочете всичко, единственото, което им оставаше да направят, бе да подписват на местата, показани им от добре поддържаните ръце на мъжа, отново и отново, докато най-накрая той остана доволен, усмихна се, поклони им се дълбоко, преди да им благодари и да ги напусне, точно толкова безшумно и любезно, както и бе дошъл.

Мидори и родителите й останаха да седят дълго след това, малко озадачени от случилото се през последния час. Но мъжът не бе оставил нито визитна картичка, нито телефонен номер. Единственото, което знаеха, бе, че вече е на път за летището към следващата страна и следващия младеж.

* * *

Под знака на усещането, че всичко се развива прекалено бързо премина и цялата останала половин година. Когато най-после календарът показа март месец, имаха чувството, че бе изминало само едно денонощие. Внезапно тя усети, че времето я притиска. Тя подаде

молба за отлагане на пролетните изпити, която бе удовлетворена от училището и набързо се сбогува с приятелите си в центъра на Токио. Наложи се да обикаля всичките си роднини в Йокохама, за да не пренебрегне някого сега, когато бе на път да се превърне в знаменитост, а в допълнение да се сбогува и със съседите и колегите на баща си. И с пощаджията.

Такуми Ватанабе бе последният, с когото се сбогува същия следобед, в който заминаха. Той, подобно на мнозина съседи и роднини, стоеше пред къщата им, когато семейство Йошида се приготвяше да потегли за САЩ. Вярно е, че Такуми стоеше най-накрая на тълпата, за да не пречи на никого и Мидори трябваше да си пробие път през хората, за да стигне до него.

— Приятно пътуване, Мидори-сан.

За първи път се обръщаше към нея като към голям човек, с подобаващо уважение. Едва ли някой друг обърна внимание на това, но за Мидори бе изключително важно. Сякаш сега наистина бяха станали приятели. Все пак двамата бяха споделили историческия миг, когато тя отвори плика с писмото.

Сега той стоеше там и силно я прегърна, преди да замине и май знаеше много повече за намеренията й, отколкото тя самата предполагаше, защото последното, което каза, бе:

— Не забравяй пътя обратно за вкъщи. Пощата ще те чака тук.

Мидори не му отговори, вместо това му се поклони и се запъти към колата, която чакаше пред дома им.

Секунди по-късно колата потегли към международното летище Нарита[4].

---

[1] „Чан“ — японско ласкаво-покровителствено обръщение на по-възрастен към момиче. — Б.пр. ↑

[2] Мисо е традиционна японска подправка, дала името на супа мисо, която е също толкова популярна и често приготвяна в Япония. — Б.пр. ↑

[3] Саке е традиционна японска алкохолна напитка, получавана при ферментация на ориз. — Б.пр. ↑

[4] Международното летище в Токио. — Б.пр. ↑

АНТОАН

Писмото бе пристигнало преди три дни, но имаше чувството, че го бе получил отдавна и сякаш вече дори не помнеше как бе реагирал при получаването и прочитането му.

Отиваш на Луната, Антоан.

Естествено, че бе изненадан. Щастлив? И дума да няма. Но нямаше как да си затвори очите, че частица от него бе очаквала получаването на това писмо. Защото, от негова гледна точка, нямаше друг, който толкова да се нуждае от това, както него.

Но все още не бе казал нищо на родителите си. Не че не разчиташе на тях, те бяха приятни хора, които работеха в Сорбоната и всекидневно се срещаха с млади хора. Според Антоан това бе достатъчно, за да ги направи възможно най-нормални. Поне изключително рядко го караха да се чувства неудобно, когато излизаха заедно, освен това с тях можеше да се говори почти за всичко. Въпреки това, все още не им бе споменал нищо за писмото. Да почакат малко. Искаше известно време да се наслади на чувството, че бе единственият в Париж, който знаеше новината.

Така или иначе, не можеше да трае дълго, гласът по телефона му бе казал, че представител на космическата агенция ще ги посети следващата седмица. А днес бе вече понеделник. Мигът чукаше на вратата. Взе си якето и реши да се поразходи малко, преди да покаже писмото на родителите си.

Закрил с ръка запалката си, Антоан запали цигара на улица „Макс Ернст“. Бе казал на майка си, че ще се отбие до Лорен, който живееше близо до Монмартр. Но не бе тръгнал натам, изобщо не се бе отправил в тази посока. Бе се запътил към мястото, където в последно време прекарваше следобедите чак до късно вечерта. Отиваше при Симон. Първоначалният шок от това, че тя бе скъсала с него бе отшумял преди повече от месец, но бе заместен от чувството, че въпреки всичко ще оживее, но никога няма да бъде щастлив отново. Това чувство на примирение го бе връхлетяло съвсем неочаквано.

Той го мразеше и се бе опитвал да му попречи, но странно, през последната седмица и това чувство сякаш се бе изпарило и се бе превърнало в нещо още по-лошо. В повторна криза — като болест, която се завръща. Сякаш упойката бе престанала да действа и бе останала само ужасната болка, а единственото нещо, което помагаше, бе мисълта, че съвсем скоро щеше да се намира възможно най-далече от този невероятен град.

Слезе до метрото при Пер Лашез и се понесе с номер 3 до площад Шатле. Там смени с номер 4 до Монпарнас Биенвеню, където пак се прекачи, този път на номер 6.

И слезе на Бир-Хакейм.

Дъждът се бе засилил и Антоан направо потреперваше, докато измина краткото разстояние до Айфеловата кула, където плати две евро и се заизкачва по стълбите до първото ниво. В известен смисъл му бе провървяло с времето, защото в момента почти нямаше никакви туристи. Най-ниското ниво бе също и най-подходящото, защото тук нищо не задържаше туристите, които оттук можеха да отправят бинокъла единствено към съседните сгради.

Което пък случайно бе точно онова, което Антоан имаше намерение да направи.

Извади торбичката с монети от по две евро, пусна първата и нагласи далекогледа на фокус.

Насочи го към третия етаж на една от сградите на авеню Дьо Сюфрен.

Тя си бе вкъщи.

Симон седеше в стаята си и свиреше на китара.

Той настрои далекогледа, така че да може да я вижда още по-ясно.

Съсредоточеше ли се достатъчно, щеше да усети, че сякаш не се намира на първото ниво на Айфеловата кула, целият подгизнал от дъжда, а е в топлата стая при нея. Той се взря в ръцете й, които удряха струните и си представи, че отгатва точно коя песен свири. От време на време тя оставяше китарата и скриваше лице в ръцете си. Антоан се надяваше, че постъпва така, защото внезапно бе прозряла, че той й липсва. Но със същата вероятност причината можеше да бъде и защото не успяваше да изсвири някой акорд. Или защото я болеше глава.

Внезапно погледът му потъна в мрак.

За миг изпадна в паника, преди да се съвземе и да се досети, че просто платеното време бе изтекло. Той пъхна нова монета и Симон се появи отново през прозореца.

Носеше любимия му пуловер. Синият, който в съчетание с косата й правеше лицето й още по-фантастично. Бяха се разхождали и обикаляли улиците след училище, а на нея й бе толкова студено и бе така премръзнала, че бързо се бяха пъхнали в един магазин. Искаха единствено да се постоплят, но тя внезапно бе решила да пробва няколко дрехи, а той нямаше нищо против. И дума да не става! Единственият му план бе да бъде с нея. Той бе открил пуловера и…

Настъпи отново мрак.

Той пусна нова монета.

Чакай, чакай, чакай, чакай, чакай, чакай! Какво е това?!

Някой влезе в стаята при Симон.

Антоан притисна още по-близо очите си до окуляра на далекогледа. Някакъв клон от дърветата на улицата скриваше половината стая и той виждаше само част от влезлия.

Сигурно бе майка й. Или баща й. Не. Не бяха те. Той би ги познал, а… новодошлият обви ръка около шията й…

Тя целуна ли го?

Какво ставаше, по дяволите?!

И пак настъпи мрак.

Отчаян, Антоан вдигна очи от далекогледа и пъхна ръка в пликчето с монети. Но бе прекалено припрян и то изплъзна от ръцете му, така че монетите се разпиляха по пода.

Без да обръща внимание на пазачите, които стояха и му се присмиваха, Антоан падна на колене и започна да събира монетите. Пусна отново монета и зае предишното си положение. Сега вече можеше ясно да види новодошлия. Веднага го позна, макар и да не го бе виждал, незабавно досетил се кой е той. Ноел. Новото гадже. Онзи боклук. В един кратък миг се замисли дали да не го причака пред сградата и да убие гадняра като излезе навън. Но не си струваше. Не бе достоен дори да се докосне до него.

Симон седна да свири отново на китарата, а натрапникът се настани зад нея. Обви я с ръце и положи глава на раменете й. Тя продължи да пее още известно време, преди внезапно да спре, да обърне лицето си към него и да го целуне. Другият я притисна още по-

силно с ръце и внимателно я повали от стола долу на земята, така че се скриха от полезрението му.

Антоан отстъпи крачка назад от далекогледа и толкова силно го блъсна, че той се завъртя бясно в кръг и се удари с режещ звук в перилата.

— Господине! За бога, господине!

Той се обърна и видя един от пазачите ядосано да се насочва към него. Но той нямаше сили да понесе да му четат конско, така че само обърна гръб, понесе се надолу по стълбите и напусна кулата.

Запали нова цигара и вдиша дима. Вече валеше много по-силно, отколкото през целия ден, валеше направо като из ведро и той бе целият вир-вода, реката сякаш имаше намерение да прелее от коритото си, а чистачките на колите работеха френетично. Той джапаше през улиците към спирката на метрото до Военната академия, докато реката наистина преля коритото си и забушува извън него. Видя удавени кучета и котки, както и пенсионери, които отчаяно се мъчеха да се задържат на крака в бушуващата вода, сградите сякаш се отделиха от основите си и се понесоха магически из града. Хвърли цигарата и направо заплува, пробиваше си с мъка път срещу течението в посока към метрото, пое си дълбоко въздух и се гмурна в наводнения, подземен проход. Минаваше покрай бизнесмени, притиснати към куфарчетата си, с въздушни мехурчета, излизащи от устата им, както и покрай бездомници, които свиреха на акордеон, без да издават и звук. Той се хвана здраво за пейките при светкавичното пристигане на метрото и избута голямо количество вода пред себе си, преди да се оттласне с крака и да доплува до купето, задържал дъха си до пристигането си вкъщи.

Надяваше се като се прибере да може да се промъкне незабелязано покрай хола, но още в коридора попадна на майка си.

— О, вали ли, не бях забелязала.

— Да — отвърна той. — Вали.

* * *

На следващата сутрин се събуди и видя родителите си, загрижено застанали до леглото му. Гледаха го със сериозни очи.

Никой не продума и дума. После внезапно върху лицата им разцъфнаха огромни усмивки.

За миг Антоан ги изгледа неразбиращо, преди майка му да извади плика от НАСА. Бяха го намерили.

— Поздравления, синко. Бон воаяж![1]

Следващите минути бяха изпълнени с поредица прегръдки и пожелания за успех и щастие, през които се промъкнаха и няколко тревожни въпроса къде е бил последните дни, дори Лорен се бил обаждал да пита за него. Но тези въпроси останаха без отговор.

---

[1] Бон воаяж (фр.) — приятно пътуване. — Б.пр. ↑

НАРИТА

Изглежда, че половината Япония се намираше на летището Нарита. Но никой от тях нямаше да заминава никъде, бяха дошли да видят как Мидори Йошида се сбогува с родината си и поема към Луната. Още докато таксито намаляваше скорост пред Терминал 2, заваляха светкавиците от фотоапаратите и Мидори направо получи пристъп на клаустрофобия. Но същевременно бе и забавно, всъщност, направо фантастично. Всички тези хора бяха дошли, за да я видят.

Бе решила да облече сребристия футуристичен костюм, ушит с помощта на Йошими, облечен за първи път в Хараюку и пожънал страхотен успех. Но в последния момент баща й я бе помолил да се облече по-обикновено и тя го бе послушала, така че сега носеше дълга сива пола с тясно черно яке и черна риза отдолу. Единственото, което биеше на очи бяха малко мръсните й маратонки, марка Оницука Тайгър, с които бе обикаляла Токио през последните месеци. Бяха любимите й обувки и макар баща й да смяташе, че е по-добре да си обуе ботуши или най-малкото някои красиви обувки, тя бе отстояла, че маратонките са единствените подходящи обувки за появата й в Ню Йорк.

Но макар и част от нея да бе въодушевена от огромната тълпа хора, заобиколили таксито при спирането му пред входа, друга част от нея съвсем не бе доволна. Всичко се бе случило прекалено бързо. В единия миг бе невзрачната Мидори, мотаеща се с приятелите си из Хараюку и мечтаеща да се махне на някое място, където може да прави каквото пожелае. А в следващия се бе превърнала в госпожица Мидори Йошида, която всеки вестник и телевизионен канал мечтаеха да интервюират. Скоро щеше да седи в самолета, да кацне в другата част на земното кълбо, да се срещне със световната преса и да се здрависа с един бог знае колко много нови хора.

А после предстоеше Луната. Луната.

И нямаше връщане назад. Знаеше го. Всеки един от хилядите имейли, получени през последните месеци, безкрайните въпроси, на които бе отговорила в различните мрежи, потвърждаваха едно-

единствено нещо: колелото се бе завъртяло. И не можеше да бъде спряно. Мидори бе окъпана в ледена пот на задната седалка и се насилваше да диша спокойно, да не обръща внимание на дъжда от светкавици и ръцете, които чукаха по прозорците на колата.

— Не е ли фантастично? — чу тя да казва майка й, преди да отвори вратата и да излезе от колата. — Всички са дошли, за да те видят, Мидори. Само да те видят.

Мидори отвори своята врата и стъпи на асфалта.

Щраканията на фотоапаратите се засилиха.

Най-после се случва, Мидори. Заминаваш.

Тя излезе от колата и се застави да махне на тълпата от хора, която стоеше усмихната и я гледаше.

Пороят от светкавици направо избухна, заслепи я и тя закри очи с ръка. Проправи си път до багажника и се добра до куфарите си, усмихна се на баща си, който бе на път да се пръсне от гордост. После си проби път с родителите по петите си и се изгуби в тълпата журналисти.

— За какво мислите, Мидори-сан?

— Радвате ли се?

— Говорили ли сте с другите избрани младежи?

— Какво е първото нещо, което ще направите, щом стъпите на Луната?

— Страхувате ли се?

— Какво ще кажете на японския народ?

— Какво означава това лично за вас?

— Какво знаете предварително за Луната притеснява ли ви нещо готова ли сте да заминете няма ли да е тъжно да се сбогувате със Земята страхувате ли се радвате ли се какво си мислите сега какво чувствате
каквокогамъчноливиезасемействотощесевърнетелиобратнощевилипсватлиприятелите?

Мидори забърза още повече като буташе количката с куфарите пред себе си, без да обръща внимание на препречилите й се ръце и крака, оператори или зяпачи. Обърна се, за да се увери, че родителите й още я следват и се нареди с количката на опашката за чекиране, баща й си проби път най-отпред и показа паспорта и билета й. Багажът й се

плъзна по лентата и изчезна, а Мидори последва родителите си за проверка на сигурността и…

… когато се озоваха от другата страна, най-после настъпи тишина.

Бе останал един самотен фотограф, който очевидно си бе купил билет, само за да се добере до залата за отлитане. Той направи няколко снимки от разстояние, преди бавно и доволно да се върне обратно. Преходът от небивалото напрежение от другата страна и сегашното положение бе поразителен, но приятен. Тук, вътре, имаше общо взето единствено някакви сънливи бизнесмени, запътили се или връщащи се от незначителни срещи, напълно погълнати от проблемите си, без дори да хвърлят и един поглед към медийната звезда, която се разминаваше с тях на една ръка разстояние. Бащата на Мидори спря пред екрана, където бяха изписани изходите за излитане. Изглеждаше малко объркан.

— J5? — промълви той на себе си. — J5? — Той погледна въпросително Мидори и майка й. — Къде, за бога, е J5?

От огромното пространство, където стояха, излизаха четири големи коридори и водеха към изходите. Зад тях в дясно бяха изходи 61–67. А на ляво — изходи 71–77. Пред тях в ляво — изходи 81–88, а в дясно — изходи 91–99. Нямаше и следа от изход J5.

— На правилния терминал ли сме? — запита се баща й и се почеса по главата.

Лицето му вече се зачервяваше, а потта бе избила по челото му. Бащата на Мидори не понасяше подобни положения. Обичаше да контролира нещата. Обичаше да знае точно къде отива. Сега извади картата на летището.

— Да, на правилния терминал сме — установи той. — Нищо не разбирам. Би трябвало да е тук.

Група облечени в костюми японци мина покрай тях и бащата на Мидори им се поклони, преди да ги помоли за помощ.

Но те само странно го изгледаха.

— Съжалявам — каза единият. — Няма такъв изход тук.

— Ние идваме на летището Нарита всяка седмица и щяхме да знаем, ако има такъв изход — каза един от другите, преди забързани да се отправят към изходи 91–99.

— И какво ще правим сега? — попита отчаяно майка й, но достатъчно високо, за да започнат да се обръщат хора, което накара Мидори страшно да се притесни.

— Сигурно е някъде тук — заяви тя. — Трябва просто да попитаме някой, който работи на летището.

— Но тук не работи никой! — почти извика майка й, докато бащата на Мидори с пламнало, червено лице, бе на път да загуби напълно ума си.

И тя беше права. Нямаше служители. Само пътници навсякъде. Нима всички се бяха наговорили да обядват в едно и също време?

— Чакайте, чакайте ме тук — изпъшка баща й и отново се загледа в картата. — Ще обиколя наоколо и ще видя дали мога да намеря някого, който да ни помогне. Не мърдайте оттук.

И с тези думи той забърза по един от коридорите.

Мидори и майка й останаха до голямото табло, без да говорят. *Толкова типично,* помисли си тя. *Всеки път, когато не разбират нещо, изпадат в паника и се стресират. Все пак има два часа до полета. Няма причина да се прави от мухата слон.*

Последните седмици направо се страхуваше да се сбогува с родителите си. Все пак бяха живели заедно цели петнайсет години и бяха около нея всеки божи ден. Но сега знаеше, че също се радва на това. Щеше да е много по-спокойно без тях. Нямаше да цари непрекъснат хаос. Още седмица преди заминаването бяха започнали да стягат куфарите и непрекъснато й досаждаха за какво ли не. Приличаха на вртележки, които се въртят безспир и без посока и гъмжаха от излишни съвети и предчувствия.

Колко всъщност трае полетът до Ню Йорк?

Осем часа?

Девет?

По-дълго?

Просто трябваше да намери начин да издържи.

Изминаха двайсет минути, без баща й да се появи. Майката на Мидори говореше пискливо като се чудеше какво може да му се е случило.

— Сигурно говори с някого или чака на някаква опашка, нещо такова…

— Ти изобщо не се *тревожиш*, че баща ти може да е *изчезнал*? — почти извика майка й.

Мидори силно се изчерви и впи поглед в пода, шепнейки:

— Той не е *изчезнал*. Просто отиде да попита някого, за бога. Имаме предостатъчно време.

— Но все пак нещо *не е наред*, не мислиш ли?

Честно казано, помисли си Мидори, *няма ли граници за драматизирането на нещата?*

— Единственото нередно нещо — каза тя — е това викане. Не виждаш ли, че хората ни гледат като че ли сме полудели? Чуй сега, ще се върне до няколко минути. Обещавам ти. Ако пък не, ще го извикаме по високоговорителите. Става ли?

Майка й кимна едва забележимо и малко се успокои.

— Ще отида само до тоалетната. Тя е ей там — каза Мидори и посочи една табелка в другия край на залата. — Ти чакай тук, ще се върна след няколко минути.

— Не можеш ли да почакаш тук, Мидори. Точно сега ли трябва да отидеш? Няма ли да почакаме, докато баща ти се върне?

Мидори я изгледа неразбиращо.

— Трябва да отида до тоалетната. Сега, не след десет минути. След десет минути вече няма нужда да ходя до нея, ако разбираш какво имам предвид.

И без да дочака майка й да продължи разговора, Мидори се запъти към тоалетната.

* * *

Тук, вътре, бе невероятно тихо. Сякаш човешки крак отдавна не бе стъпвал тук. Никакви капки вода в мивката, оставени от хора, измили си ръцете. Нито парченца хартия, озовали се извън кошчето за боклук. Единствено вратата на четвъртата тоалетна бе затворена. Миа избра втората, влезе вътре, заключи след себе си и седна на тоалетната. Чуваше жуженето на климатика. Замисли се за звуците на Луната. Доколкото знаеше, там изобщо нямаше звуци. Нямаше въздушни частици, които да пренасят звуците. Как ли щеше да звучи всичко това? Бе невъзможно да си го представи. Колкото и назад във времето

да се връщаше, винаги е била заобиколена от звуци. По всяко време. Хора, които говореха, шума от трафика, или от вятъра и от времето. Може би пълната липса на звуци щеше да вдъхва клаустрофобия?

Което я накара да се сети за съседната кабина. Не бе чула дори шумолене, откакто бе влязла в своята. Нито пък поне дискретно прокашляне. Мидори приключи и отиде до мивката. Докато стоеше и си миеше ръцете, предпазливо се наведе, за да провери дали изобщо има някой в кабината със затворената врата. На пръв поглед бе празна. Тя си изтри ръцете и се наведе малко по-надолу.

И тогава видя чифт обувки. И стъпала.

Там вътре имаше някой.

Истината е, че има поне стотици причини човек да седи дълго в тоалетната на едно летище. Например, ако се страхува да лети. Или просто има нужда от повече време насаме. *Но… никой, абсолютно никой не седи толкова безшумно.*

Без дори да се усети, Мидори бе почукала леко по вратата.

— Ало?

Никой не й отговори.

Почука отново, чук, чук, пак толкова внимателно.

— Извинете, има ли някой вътре? Всичко наред ли е?

Но не получи отговор. Никой не заяви, че всичко е наред, нито че има някакъв проблем.

Мидори почука за трети път, този път по-силно.

— Ало? Госпожо?

Внезапно я осени мисълта, че човекът може да е умрял и че там, зад вратата, имаше труп. За кратко през очите й се занизаха картини на мъртва жена със зяпнала уста, бледо лице и кръв, стичаща се от едното й око и вперила поглед в нея. Стоножка изпълзяваше от ноздрите й и изчезваше в блузата й, в черно-кафявата, отворена рана на гърдите й.

Но жената не бе мъртва. Едва сега чу, че вътре има живот. Някой бавно си пое въздух.

Почти същевременно с това я връхлетя неприятен спомен от началното училище. Канема бе започнал да разпространява слуховете. Тогава бяха осемгодишни и ходеха в началното училище Хончо, близо до старата железопътна гара Сакуражицу. В дамската тоалетна една от кабините бе затворена седмици наред, най-вероятно, защото някое от по-големите момичета било хвърлило нещо в тоалетната чиния и по

този начин запушила безнадеждно канализацията. Един ден Канема бе настигнал Мидори и приятелките й на връщане от училище и им бе разказал всичко, което знаеше. Табелката с надпис *В НЕИЗПРАВНОСТ*, която висеше на вратата на тоалетната в училище била само прах в очите, твърдеше той. Просто нещо, за което учителите се договорили да окачат, за да не се опитва никой да отвори вратата. Истината е, бе казал Канема, че вътре има някой. Момичетата го бяха изгледали питащо и той се бе възползвал както се полага от вече привлеченото внимание, бяха му в ръцете. Бе направил дълга и многозначителна пауза, преди да заключи: *Тя се казва Ханако-сан.*

Това бе единственото, което бе склонен да разкрие. Бяха го въртели на шиш, но Канема само бе поклатил глава. И Мидори май си спомняше, че изглеждал доста уплашен. Една седмица по-късно се бе съгласил да им разкаже останалата част от историята. *Ханако-сан,* бе започнал той, *е мъртва. Но тя продължава да живее в тоалетната, схващате ли? Мидори си мислеше, че разбира за какво става дума. И ако почукаш по вратата и извикаш името й два пъти, тя ще ти отговори утвърдително. Ще те попита дали искаш да си поиграеш с нея. И после… ще отвори вратата…*

Естествено, всичко това бе само момичешка фантазия, но въпреки всичко, още преди да измине седмицата и никое от момичетата не искаше да ходи в училищните тоалетни. Стискаха се, докато се приберат вкъщи или се измъкваха от училищния двор и отиваха в тоалетната на метрото. Накрая класовете се напълниха с толкова ходещи им се до тоалетната и разсеяни ученици, че директорът се зае да намери пари за ремонт на тоалетните и лично свали табелката *В НЕИЗПРАВНОСТ* и най-накрая отвори вратата.

И естествено, кабината бе празна.

Мидори впери поглед в затворената врата пред себе си.

Канема, идиот такъв. Само да знаеш какви трайни следи е оставила историята ти.

Тя пристъпи крачка напред към вратата. После проговори отново.

— Ханако-сан?

Секундите се точеха.

— Ханако-сан?

— Да? — внезапно прошепна жената зад затворената врата.

Мидори отстъпи назад и се наложи да се подпре за пейката, за да не падне. Сърцето й щеше да се пръсне.

— Ти търсиш изход J5, нали? — продължи шепнешком гласът.

Мидори не успя да продума. Попита се наум *откъде може да знае тя*?

Но устата й не отрони и звук. Мидори сякаш се бе сраснала за пода.

— Той е тук, в съседство, Мидори. Но не трябва да отиваш там. Обещай никога да не ходиш там.

На Мидори й се стори, че чува някакъв звук и че вижда бравата на вратата да се размърдва. С отчаяни усилия на волята тя се изтръгна от вцепенението, затича се към изхода и излезе отново в преходната зала. Спря за миг, за да се ориентира и затърси с поглед майка си. Огледа се надясно и наляво. После пак надясно.

В края на тесен коридор, който не бе забелязала досега, светеше табелка над една врата: J5. Бели букви на черен фон.

После усети една ръка, която я хвана за рамото.

Мидори рязко се обърна и се озова лице в лице с баща си.

— Виж ти, успя да го намериш — усмихна се той и кимна в посока на табелката. — Да вървим тогава.

Мидори беше толкова стъписана, че нито спомена нещо за случилото се в тоалетната, нито обърна внимание на смехотворната тениска, купена от баща й с надпис върху нея FLY ME TO THE MOON[1]. Бе я открил в един от магазините за сувенири в края на терминала и я бе облякъл в движение като вид наивна подкрепа за дъщеря си.

Той се втурна към края на коридора, а Мидори и майка й безмълвно и послушно го последваха.

Коридорът бе пуст, без никакви обозначения. Мидори чувстваше вътрешна съпротива и изгаряше от желание да им разкаже какво я бе предупредила жената от тоалетната и че може би трябваше да се върнат обратно, но се страхуваше, че те само щяха да й се присмеят, или пък да се запитат дали е достатъчно добре, за да лети за Ню Йорк. Реши, че е най-добре да си мълчи. Освен това, баща й бързаше толкова много по коридора, че нямаше време за мислене. Стигнаха до дъното

на коридора, който завиваше надясно. Там ги чакаше нова врата, също без никакво обозначение.

— Сигурно е тук — убедено заяви баща й. — Явно това е някакъв съвсем нов изход, след като още дори не са успели да сложат табелка. Нищо чудно, че е почти невъзможно да се отрие.

Той отвори вратата и я задържа пред Мидори и майка й, за да минат първи.

За свое голямо облекчение се озоваха в голям салон за отпътуване, който напълно приличаше на всички останали изходи. Но и тримата останаха страшно изненадани да видят, че вече е препълнен с пътници, които чакаха нетърпеливо да се качат на борда на самолета.

— Как са дошли дотук всички тези хора? — попита Мидори и сама усети как гласът й звучи малко нервно.

Но баща й бе напълно спокоен:

— Явно са минали по друг път. Ние вероятно сме поели по някакъв служебен коридор. Не мислиш ли?

Мидори кимна отнесено и напъваше ума си, за да проумее случилото се през последните минути. И накрая реши просто да приеме нещата такива, каквито са. Въпреки всичко, най-после бяха стигнали до правилния изход, а това бе най-важното.

Но гласът в тоалетната каза, че…

Не мисли за това, Мидори. Не мисли за това. Сега отиваш в Ню Йорк. Ето за това си мисли. Животът ти започва сега.

---

[1] Fly me to the Moon (англ.) — „Отведи ме на Луната“. Заглавие на една от най-популярните песни на Франк Синатра. — Б.пр. ↑

САМОЛЕТ

Антоан седеше на стълбата пред лятната им къща в Шербур-Октевил на брега на Нормандия. Оставаше само едно денонощие до заминаването му за Хюстън заедно с родителите му. Тренировката с останалите двама младежи предстоеше да започне в Космическия център „Джонсън“, а оттам стъпка по стъпка щяха да се придвижат до голямото изстрелване в Космоса.

Денят, в който получи писмото от НАСА му се струваше невероятно отдалечен в миналото. По онова време беше направо откачил, напълно отчаян. Бе се държал налудничаво с изпълнението си в Айфеловата кула, нали така? За щастие, всичко това бе зад гърба му сега, бе затворил старите рани и бе решил да гледа единствено напред. Или нагоре. Вдигна поглед към небето, но бе прекалено светло, за да види Луната. Струеше само слънце, бяло мартенско слънце, което огряваше малкото крайбрежно градче и караше всичко да изглежда черно-бяло. *Утре, значи. Всичко започва утре*, мислеше си той.

Антоан взе фотоалбума, който бе изнесъл на стълбите и го отвори. Баща му бе предложил да прекарат последната седмица в Шербур-Октевил. Тук бе невъзможно да си в лошо настроение, когато човек усещаше морето навсякъде и вдишваше свежия въздух от Ламанша.

Единственото, което някак не се вписваше в тази идилична картина беше албумът, който стоеше на лавицата в хола, а сега той държеше в ръцете си. Като малък Антоан го бе избягвал като дявол тамян. Бе го разгръщал един-единствен път, без да знае какво представлява и после не бе спал дни наред. Албумът бе от 1945-та година и изпратен като подарък на дядото и бабата на Антоан от американски войник. Когато съюзническите войски стъпили в Нормандия през лятото на 1944-та година, за да се притекат най-после на помощ срещу нацистите, Шербур вече бил силно засегнат. Броят на ранените бил голям и като мнозина други и дядо му и баба му приели в дома си войници, за да се съвземат за няколко дни. В знак на благодарност за това един от войниците им изпратил по-късно един

албум със снимки, направени от него и от отделението му по време на престоя им тук.

Повечето от снимките показвали само щастливи сцени, където войниците се прегръщали с местните хора, хранели се заедно и се усмихвали пред фотоапарата — но имало и няколко снимки, запечатали завинаги ужасните последствия от войната. На една от снимките се виждал входът към лятната вила. Един прострелян войник отчасти седял, отчасти лежал пред външната врата. Кръвта се била стекла по стълбите, а до него стоял негов събрат войник с шлем в ръка и изглеждал ужасно тъжен. Родителите на Антоан се бяха опитали да му кажат, че войникът само е заспал, но той знаеше, че това не бе истина. Войникът бе мъртъв. Антоан бе убеден, че войникът или неговият призрак все още седи на стълбите и чака, и две лета подред бе използвал единствено балконската врата, за да влиза и излиза от къщата.

Но постепенно, с порастването му, страхът изчезна и вместо това се превърна в навик. Разлистваше албума при всяко свое идване, разглеждаше дупката от куршум до вратата и си напомняше, че собствените му проблеми са нищожни в сравнение със случилото се тук седемдесет години по-рано.

Остана да седи и да гледа снимката на войниците, които слизаха от лодката и поемаха по брегове на Виервил-сюр-Мер. Не бе далече оттук. Но снимката спокойно можеше да бъде направена и на Луната. Войниците газеха във водата към бряг, изцяло обвит от пушеци и дим. А някъде в далечината се мержелееше някаква тъмна височина. И точно в този миг го осени мисълта, че и той нямаше никаква представа какво го очаква там, където отиваше. Там горе нямаше кой да го нападне, но все пак. Дали наистина бе толкова безопасно, колкото мислеше баща му?

Колко души са го правили преди него? Десет? Дванайсет? Не можеше да са повече, бе убеден в това.

Прониза го неприятната мисъл, че може би допусна грешка като се съгласи.

Антоан погледна часовника. Бе почти пет часа. След час роднините от града щяха да пристигнат във вилата и заедно с

родителите му щяха да прекарат последната вечер заедно, преди заминаването. Майка му вече бе в кухнята в пълен размах, за да приготви безбройните ястия, които щеше да сервира. Антоан се изправи, остави албума отвътре до вратата и се запъти по краткия път до пристанището.

Точно по този път бяха дошли и те, горките хора, натоварени със задачата да освободят Франция. Какво си бяха мислили по пътя дотук? Докато са стояли в лодките и са полагали неимоверни усилия да запазят равновесие сред огромните вълни? Страхували ли са се? Или са били напълно спокойни, убедени, че така или иначе, няма да се завърнат живи по домовете си. Опита се да си го представи, но разбра, че няма сили да стигне до края. Не, той трябваше да се върне, и то жив и здрав. Не ставаше дума единствено да избяга възможно най-далече от Симон и да може да я забрави, както бе планирал. Но също се надяваше, че има макар и минимален шанс, докато следи преживяванията му по телевизията тя да разбере, че все още го обича. В противен случай, всичко бе на вятъра.

Някъде в далечината два товарни кораба се разминаха. От моста Антоан видя очертанията и светлините им.

И тогава го чу. Звукът от самолет. Просветна му, че звукът се бе появил, сякаш от нищото, но сега ясно чуваше ръмжащите турбини на джета. Звукът, който издаваха не бе равномерен и приглушен, както обикновено. По-скоро звучеше като виене, сякаш пилотът отчаяно се опитва да изправи нагоре самолета. Изви глава назад и видя самолета, който…

… падаше надолу като стрела от небето.

Той остана като парализиран и със зяпнала уста гледаше самолета, който профучаваше през облаците надолу към морето.

Не, не, не, не, не, мислеше си той.

Следващите секунди се проточиха като вечност. Той успя да скочи на крака и да се обърне, за да види дали може да извика някого. Но наоколо нямаше никой. Нямаше жива душа. Бе сам на пристанището, а самолетът се носеше с пълна скорост към земята. Видя, че вътре в самолета светеше. Можеше дори да различи главите на пътниците и…

За миг се стъписа.

… видя надписа на опашката, изписан с главни букви QU.

Това… не можеше да е вярно.

Повече не можа да помисли нищо, преди самолетът да се разбие във вълните няколкостотин метра по-далече от него и да избухне в огромно огнено кълбо с адски трясък, който накара Антоан да си запуши ушите с ръце. Секунди по-късно вълната от сблъсъка го застигна и той се обърна за миг. А когато отново се обърна към водата, видя разлетия по повърхността бензин, дочу викове и присви очи, за да вижда в полумрака.

Там имаше хора! Оцелели! Те се вкопчваха в остатъците от потъващата част на опашката. И вече чуваше ясно виковете за помощ.

Какво да правя сега? Какво, по дяволите, да направя?

Цялото му тяло трепереше, адреналинът пулсираше в него и сърцето му биеше толкова силно и трескаво, сякаш всеки момент щеше да се пръсне на парчета от непосилното напрежение. Усети как краката му омекват, повдигна му се и го втресе. Една-единствена мисъл се въртеше безспир в главата му: *Трябва да направя нещо.*

Но не можеше да направи нищо. Нямаше лодка. А бе прекалено далече да плува дотам.

Той постоя нерешително половин минута, докато гледаше пламъците, сред които точно в момента опашката на самолета потъваше към дъното. Вече дори му се струваше, че все по-малко гласове викат за помощ. Може би всички бяха на път да се удавят?

Той се обърна и побягна към вилата, за да извика за помощ.

Първият признак, че нещо сериозно не бе наред се появи веднага.

Той влетя в кухнята и видя майка си, която стоеше до мивката и му се усмихваше.

Родителите му не бяха чули нищо.

Но как са могли да не чуят, та звукът бе оглушителен?

И не само те — всъщност, никой друг не бе ни видял, ни чул нищо тревожно… След като изслуша историята му, майката на Антоан с нежелание се обади на бреговата охрана, но оттам заявиха, че никакъв самолет не се е разбивал в областта. Пристигналите роднини също не бяха забелязали нещо необикновено. Против волята си, той просто спря да говори за случката, най-вече, защото се боеше всички

те да не се окажат прави. За това, че нищо такова никога не се бе случило и че ставаше дума за развинтеното му въображение. Което щеше да означава, че е на път за загуби разсъдъка си, нали?

Но той бе убеден, че това не е внушение. Един самолет *се бе разбил* в английския канал, точно пред очите му.

Бе видял да умират хора.

А на опашката бе разчел две необясними букви: *QU*. Имаше известни познания за самолети, дори бе мечтал да стане пилот и без да се замисли знаеше, че QU е обозначението на Източно африканските сафари авиолинии… но те никога не са летели тук, оперират в Уганда, в Африка, а и компанията май бе фалирала преди доста години, не беше ли така?

Антоан все още усещаше тялото си напрегнато, когато се събуди на следващата сутрин. Още виждаше случилото се пред очите си, как самолетът бе изникнал от нищото, за да се разбие и избухне в морето само секунди по-късно.

Не спомена и дума за епизода и родителите му също се направиха, че са забравили всичко. Но нито вестниците, нито радиото споменаха нещо за това. След закуска той седна с лаптоп върху коленете си и затърси в Гугъл възможни катастрофи в околността, но не намери нищо. Влезе в Уикипедия, за да прочете за халюцинации и натрапчиви представи, но нищо от прочетеното не отговаряше на преживяното. Единственото обяснение, което можеше да си даде бе, че е получил пристъп на паника. Но дори и това не му изглеждаше вероятно.

Антоан усети, че все още се страхува, когато по-късно през деня от летище Шарл дьо Гол се качиха на борда на самолета на Ер Франс, който щеше да ги отведе до Ню Йорк. Не можеше да се отърси от мисълта, че видяното от него предишната вечер е някакъв знак. Знак, че е най-добре да оставят небето на мира.

Луната също.

Положи всички усилия да бъде в добро настроение. *Гледай напред*, каза си той. *Мисли за онова, което те очаква, за всичко, което ще преживееш. Нали знаеш, бъдещето ти започва сега.*

И докато той си повтаряше до изнемогване тези думи, самолетът се издигна над френската столица и пое към САЩ.

НЮ ЙОРК

Небето над Манхатън бе тъмно, с нюанси на сиво-синьо, докато таксито със семейство Нумеланд се носеше по моста Бруклин и се насочи към изключителния хотел „Четири сезона“ на 57-ма Ийст стрийт. В целия град имаше нещо тъмно и потискащо, Миа съвсем не си го бе представяла по този начин. Нито пък родителите й, предполагаше тя. Настроението в колата бе напрегнато и малкото изречени думи бяха белязани от прикрита нервност и леко безпокойство. Досега всичко приличаше на игра, като предстояща фантастична ваканция. Но сега всичко бе на път да се промени и сериозността на събитията постепенно ги завладя:

Това не бе никаква ваканция.

Беше риск, който поемаха. Изпращаха дъщеря си сама в Космоса.

Ами ако никога не се върне обратно?

Ами всички неща, които можеха да се объркат?

Картината за полета на Чалънджър през 1986-та бе повтаряна безброй пъти по всички телевизии в цял свят. Совалката бе експлодирала 72 секунди след излитането си. Всичките седмина астронавти бяха загинали. Но не веднага. Кабината, в която се бяха намирали, бе изтръгната от совалката при експлозията, така че съществуваше вероятността да са останали живи през двете минути и четиридесет и пет секунди, преди да стигнат до водната повърхност със сила, надвишаваща над двеста пъти земното притегляне, достатъчно, за да ги унищожи в един миг.

Дали са разбрали, че ще умрат?

Може би.

Най-вероятно.

Все пак, само родителите й мислеха за това. Миа не подозираше нищо за световноизвестната катастрофа, дори не бе родена по онова време. Но разбира се, знаеше, че нещата могат да тръгнат на зле. Много лоши неща можеха да се случат. Всичко можеше да се объркa. Но не това я занимаваше, докато седеше на задната седалка. Онова, за

което мислеше, докато шофьорът бавно намали скоростта и паркира пред хотела, бяха приятелите й.

Какво правеха сега?

Бяха ли се събрали заедно, без нея?

Не искаше да мисли за това.

Нима също се забавляваха, пак без нея?

Служител на хотела й отвори вратата и тя направи първите си крачки по мокрия асфалт на Ню Йорк. Дъждът на секундата намокри косата й, която се залепи по лицето и я накара да изглежда още по-тъжна, отколкото беше.

— Да, ето ни най-после тук — каза баща й и я избута встрани с усмивка.

Миа не му се усмихна в отговор.

— Уморена ли си?

Тя кимна.

За миг останаха така, с желанието си да споделят какво бяха мислили в таксито. Но преди да успеят, бяха прекъснати от едно пиколо, което излезе от хотела и нареди багажа им в количка.

— Добре дошли в Ню Йорк — радостно заяви момчето. — Съжалявам, че вали, обикновено не е така. — Той разтвори чадър над тях, макар и да имаше само няколко метра до входа. — Следвайте ме, ако обичате — усмихна се то.

И те мълчаливо го последваха.

Няколко представители на НАСА ги посрещнаха в ресторанта по-късно вечерта. Говореха им за предстоящите събития, но всъщност не казваха нищо повече, освен подробности за интервюта и срещи, за блогове и още интервюта, за рекламни кампании, както и за предстоящата обиколка на света веднага след завръщането им от експедицията.

— Да, това е изключителна възможност за нея — каза майка й.

— Ние сме много благодарни, че точно Миа бе избрана — заяви баща й.

— Естествено, това ще промени живота й завинаги — каза един от представителите на НАСА.

— Ще отида да си легна — каза Миа внезапно и стана от масата.

Майка й, баща й и двамата мъже от НАСА се спогледаха.

— Сега? — попита баща й. — Ще отидеш да си легнеш сега? Та нали говорим за *теб*, за пътуването. Това е важно. Нямаш ли желание да говориш за това?

— Та вие дори не забелязвате дали съм тук, или ме няма.

Баща й се качи в стаята й двайсет минути по-късно заедно със Сандер. Миа току-що си бе измила зъбите, когато се почука на вратата.

— Миа? Ще отвориш ли? Тук има някой, който иска да спи при теб.

Тя отиде до коридора, отвори вратата и ги пусна вътре.

Сандер се усмихна щом я видя, уморено отиде в банята и също започна веднага да си мие зъбите. Това бе любимото му занимание, с което истински се гордееше. Техниката му не беше нещо особено и като се имаше предвид, че зъбите на плюшеното лъвче също трябваше да се измият, отнемаше доста време, докато Сандер останеше доволен. Но поне вършеше всичко това самостоятелно.

Миа се върна до леглото при куфара и се зае да извади нещата си. Баща й я последва и се настани на един стол.

— Съжалявам… — въздъхна той.

— За какво?

— За… всичко. Не това беше запланувала за себе си… Но знаеш ли, Джон Ленън е казал: „Животът е онова, което се случва, докато правиш планове за него“.

На това нямаше какво да се отговори. Нямаше как да се спори с Джон Ленън.

— Утре? Някакви специални желания? Знаеш, че това е последният ден, преди да заминем за Тексас. Може би да отидем до Статуята на свободата? Няма да е лошо, нали?

Боже, каква ирония, помисли си Миа. Да разглеждат Статуята на свободата… Тя се чудеше какво ще прави с живота си, а вместо това обсъждаха как да прекара няколко свободни часа.

— Няма да е лошо — отвърна тя, като избягваше погледа му.

Баща й въздъхна отново и се изправи. За миг тя изпита угризение на съвестта. Татко. Та той се опитваше да направи най-доброто, което може. Вината не бе само негова.

— Извинявай — изплъзна се от устата й.

Той отиде при нея и силно я прегърна. Както я прегръщаше преди, когато бе по-малка. В последните години тези прегръдки бяха

ставали все по-редки.

— Ще се видим утре — каза той. — Лека нощ, Миа.

Сандер се появи тичешком от банята и се хвърли на врата на баща си с уста омазана с паста за зъби.

— Лека нощ!

— Лека нощ, Сандер — отвърна той и вдигна момчето като силно го стисна в прегръдката си. Наложи се да прегърне и лъва. Плюшът около устата му се бе направо проскубал от непрекъснатото миене на зъбите му през последните месеци. От нея стърчеше сиво-бял памук и сякаш лъвчето се канеше да изплюе някоя космата топка.

Баща им отиде до вратата, натисна бравата и я отвори. Спря на прага и се обърна към Миа.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Обещавам.

Тя започна да облича пижамата на Сандер, той си легна в леглото и тя дръпна завивката чак до брадичката му.

— Приятни сънища, Сандер.

Той сякаш се замисли. Мина доста време.

— Тъжна ли си? — попита накрая той.

Миа кимна.

— Защото отиваш толкова далече?

— Не, не е за това.

— А защо тогава?

Нямаше смисъл да обяснява проблемите си на Сандер, бе прекалено сложно.

— Защото ще се разделя с теб, естествено — отвърна тя и седна на ръба на леглото му.

— Мога да дойда с теб. Ако искаш. Лъвчето също.

— Страхувам се, че не може.

Сандер отново се замисли за дълго време.

— Но! — възкликна той внезапно и грейна в усмивка. — Мога да ти изпратя писмо.

Тя си помисли колко прости са нещата в света на Сандер. Там сякаш не съществуваха никакви граници и пречки. Всичко бе възможно. Писмо до Луната? Защо не. Сигурно пощенските марки щяха да струват цяло състояние.

— Естествено, че можеш.

— Да напиша ли едно сега?

— Но аз още не съм заминала, нали? — засмя се тя.

— И можеш да го вземеш със себе си.

— Добре.

Миа отиде до бюрото. Извади химикалка, тефтер и плик и му ги занесе. Сети се, че никога не го е виждала да пише нещо друго, освен името си. И често липсваше по някое „е“. Но тя му даде нещата, светна лампата на нощното му шкафче и го остави на спокойствие.

Но не можа да заспи. Или може би бе спала? Тя заопипва в тъмното за часовника си, намери го на нощното шкафче.

Един и половина. Което значеше, че бе спала почти четири часа.

Стори й се, че чува родителите си в съседната стая. Както и гласовете на двамата мъже от НАСА.

Говореха високо, чу чукане на чаши. Смях. Висок, кънтящ смях.

За нея ли говореха? *За нея?*

Погледна към леглото на Сандер, присви очи, за да го различи в тъмната стая. Той спеше. Дишането му бе равномерно, спокойно.

Тя безшумно се отви и стъпи на пода. Ботушите й бяха до вратата и след като ги обу и си облече якето, тя напусна стаята и тихо се отправи към асансьора.

Лобито долу все още бе пълно с хора, макар и да минаваше полунощ. Група азиатци се настаняваха, мнозина мъже в костюми седяха на бара и си говореха на висок глас. Тя ги погледа няколко минути, докато се чудеше какво точно да прави. Внезапно я осени мисълта, че сега всичко бе възможно. Никой не знаеше, че е станала. Сандер спеше, а родителите й бяха заети да забавляват мъжете от НАСА. Какво щеше да стане, ако просто напуснеше хотела и изчезнеше? Никога нямаше да я намерят, не и в този град. Можеше да прави каквото си иска, да замине за където пожелае. Просто можеше да изчезне завинаги в Америка. Дори можеше да замине за Мексико? Да намери нови приятели, да основе нова група, с която да наеме мизерен апартамент в центъра на Мексико сити. Защо не?

Само от мисълта за това й настръхна кожата. Заминеше ли сега, щяха да минат часове, преди да разберат, че я няма. Едва на закуска, или когато почукат на стаята им със Сандер. Но до тогава тя щеше да се е изпарила.

Тя мина през въртящата се врата и излезе на тротоара. Пазачът на вратата веднага я забеляза.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

— Не, благодаря, ще се оправя сама — отвърна бързо тя.

— Къде са родителите ви, ако смея да попитам?

Миа се обърна към бара и посочи натам.

— Седят там вътре. Само ще отскоча да си купя дъвка.

— Мисля, че има дъвка на рецепцията.

— Не марката, която търся.

— И коя марка е това?

— Норвежка. Никога не сте я опитвали.

— Норвежка, значи? Добре, само не се отдалечавайте. Това е Ню Йорк. Не е най-безопасното място за млад турист да се размотава сам през нощта.

Тя му кимна и тръгна надолу по улицата. Зави наляво по Парк авеню. Над нея се издигаха огромни небостъргачи, в които само най-богатите можеха да си позволят да живеят. Няколко пресечки по-надолу видя Сентръл Парк и пресече улицата. Познаваше парка от безбройните изгледани филми и телевизионни серии и затова й се строи някак близък. Знаеше, че е огромен, безброй пъти по-голям от парка Мусван, в който обикновено се разхождаха в Ставангер. Не отнемаше повече от половин час да се обиколи цялото езеро Мусван. Човек можеше да го направи и със затворени очи. Паркът Мусван трябваше да взима стероиди, за да стане голям като Сентръл Парк.

Намери вход на 5-то авеню и няколко минути по-късно вече бе в парка. Тръгна по алея по дължината на малко езеро. Единствено звуците от движението на колите й напомняха, че се намира в голям град. Алеята, по която вървеше бе добре осветена от улични стълбове, което я правеше спокойна. Дори започна да си тананика едно от последните съчинени парчета преди да замине. И тогава се сети.

Приятелите.

Погледна часовника си. Два и половина през нощта. Което означаваше, че сега е осем и половина в Норвегия. И че в момента репетираха.

Веднага я обзе отново същото чувство като в лобито. Почувства се странно. Бе свободна да прави каквото си поиска. А онова, което искаше, бе да им се обади. Да се обади и да ги попита как са, може би дори да спомене между другото, че се намира в Сентръл Парк. Сама. *Ами, просто ми се поиска да се поразходя. Да подишам малко чист въздух. Всичко е наред, няма страшно.* Такива ми ти неща. Все едно нищо не се е случило. И че да бъде тук бе най-естественото нещо на света.

Тя си бе оставила телефона в стаята и се заоглежда за телефонна будка. Явно вече нямаше подобни обществени телефони, или поне от тях нямаше и следа в парка. Накъдето и да погледнеше, не виждаше нищо друго, освен дървета. Почти нямаше и хора. Само от време на време някой самотен бегач и една влюбена двойка пред нея на алеята.

Тя обиколи всички околни алеи и петнайсет минути по-късно откри телефонна кабина, която за щастие работеше. Извади монетите, получени като ресто след като си бе купила сандвич на летището и набра номера на Силье. От другата страна някой вдигна. Първоначално до Миа достигна единствено шумна музика и после един глас, която явно извика на останалите в помещението: *Няма ли да млъкнете малко, някой звъни!*

— Ало?

— Миа?

— Да, аз съм.

Гласът от другата страна пак извика.

— Ей, чуйте, Миа се обажда! Шшшшшт! Страхотно. Как си? — попита Силье.

— Благодаря, добре.

— По дяволите, в Ню Йорк си. Върхът! Какво правиш точно в момента?

— В Сентръл Парк съм. — Опита се да не прозвучи драматично.

— Е, направо ме разби. Фантастично ли е?

— Ами, бива.

— Като във филмите ли е?

Миа се огледа в парка.

— Да. Като във филмите е.

— Страхотно.

— А вие? — осмели се да попита тя.

— Ами, добре сме. Написахме няколко нови песни.

— О?

— Мисля, че станаха много готини. Трябва да поддържаме огъня, докато те няма. Бъдещето не чака никого, дори и някой да замине на ваканция.

Ваканция? Това обвинение ли беше? Нима мислеха, че вече не й пука? Вече? Или може би бе просто опит за шега. Миа не беше сигурна.

— Не, разбира се, че не чака. Но… кой пее тогава?

— Кари. Тя написа и текстовете… и всичко. Нямаше представа, че може да пише. Нито пък че може да пее. Но тя пее яко, нали? Кари, пееш направо разбиващо добре!

Миа чу как останалите момичета възторжено извикаха в хор.

— А и едновременно свири на китара!

— Но… аз продължавам да съм вокалистът на групата, нали? — попита шеговито Миа.

— Да, естествено. Ще поговорим за това като се върнеш. Искам да кажа, ще се разберем някак. Но тя е направо върхът, пее страшно добре. Искаш ли да чуеш? Чакай малко…

Миа не успя да отговори, преди Силье да остави телефона. Няколко секунди цареше тишина и после чу как засвириха едно от новите парчета. И звучеше наистина добре. Ама наистина добре. Ето кое бе проблемът.

Тя остана така и ги слуша няколко минути, докато автоматът даде знак, че трябва да се пуснат още монети.

И тогава тя затвори.

— Няма никой вкъщи?

Миа подскочи. Някой й говореше на английски. Светкавично се обърна и застана лице в лице с едни бездомник, който се бе облегнал на количка за пазаруване. Бе някъде около 70-те и облечен в огромно кафяво палто. Но у него нямаше нищо, което да я уплаши. Дори изглеждаше симпатичен, макар и със сигурност да не се бе къпал последните месеци. Или години.

— Моля? — попита Миа.

— Попитах: Няма никой вкъщи? — Мъжът посочи телефонната кабина.

— О, не. Дава заето.

— Така стоят нещата вече, знаеш. Всички са заети през деня. Нямам представа защо, просто така стоят нещата. Всички са толкова ужасно заети. Преди бе различно. Била ли си някога в Кони Айлънд?

— Не.

— Не е далече оттук, в Бруклин е. Обаче си закъсняла. Трябваше да отидеш преди четиридесет, петдесет години. Тогава наричаха Кони Айлънд центъра на забавленията. Когато бях малък нямаше друго подобно място в света като Кони Айлънд. Сега мястото се е смалило и се е превърнало почти в нищо. Но преди… хората от целия свят идваха там. А само какво можеше да се прави там, боже мой! Лунапаркът там напомняше на вечността, а там, през страната на Мечтите минаваше

железопътна линия, която прорязваше планините, напомнящи за Алпите. Била ли си там? В Алпите? Да не говорим за каналите, по които плаваха гондоли, сякаш си във Венеция, планини и долини, виенски колела. Имаше и един еднорък укротител на лъвове, казваше се Капитан Бонавита. Страхотен тип. Царството на забавленията. Така го наричаха тогава. Фантастично място. Стичаха се хора от целия свят.

Мъжът бе започнал да се повтаря и Миа се запита дали не е изкуфял. Или може би не бе с всичкия си. Мъжът потъна в спомените си.

— Всъщност, веднъж се загубих в Кони Айлънд. Но ме намериха… на брега. Тогава често нощувахме там, на брега. Вече никой не го прави. Прекалено опасно е. Както знаеш, нещата се променят. Вече не се спи на брега. Тъжно е като се замисли човек.

— Може би пак трябва да го направиш? Да започнеш да спиш там отново?

— Не смея.

Той й се усмихна. Толкова тъжно, че сърцето й се сви.

— Ти също не трябва да си навън сама. Какво правиш всъщност тук?

— Чакам да продължим пътуването си. Родителите ми са в хотела.

— В кой хотел?

— В „Четири сезона“.

— Виж ти. Най-хубавият хотел в града. Някога работех там. Като портиер. Но ме изхвърлиха оттам.

— Защо?

— Пусках всички да влязат. А беше грешка. Това е скъп хотел.

— На нас НАСА ни плаща.

— НАСА, значи? Не е лошо. Я чакай малко. Ти да не си… ами… у-у, да, ти си. Ти си една от тях, нали?

— Една от кои?

— От онези нещастни младежи, които ще изпратят в Космоса.

Миа кимна.

— От това няма да излезе нищо хубаво, повярвай ми. Става дума единствено за пари. А и никой не знае какво се крие там горе.

— Какво искаш да кажеш?

— Само, че човек не бива да разлайва кучетата. Първо да се погрижат за тези на земята. Мисля, че хората трябва да си останат там, където са си. Ох, нали знаеш, каквото излети нагоре… после трябва да падне обратно долу.

Той извади един портокал от джоба на палтото си, подържа го за малко в ръката си, преди да го подхвърли нагоре във въздуха. За миг той изчезна в мрака, за да падне след миг стремително върху земята и да се разбие върху нея като опръска целия асфалт с парчета плод.

— Виждаш ли. Мисля, че трябва да си останеш вкъщи.

— Малко късно ми идва това предложение. А и идеята не бе моя. Да замина, имам предвид.

— Никога не е късно. И винаги идеите идват от другите. Ела, време е да те върна обратно при родителите ти.

— Ще ме изпратиш до хотела?

— Имам ли вид на човек, който има нещо по-важно за вършене?

— Всъщност, не.

— Хайде, идвай.

Той протегна мръсната си ръка.

— Казвам се Мъри.

— Миа.

— Радвам се да се запознаем, Миа.

И те потеглиха заедно през парка. Мнозина от хората, които срещаха, сигурно се чудеха дали този неугледен скитник не я тормозеше. Някои дори спираха и я питаха дали е добре. А тя се чувстваше наистина добре. Бе напълно спокойна. Следваше го. Мъри буташе количката с нещата си отпред и си подсвиркваше някаква мелодия, докато сочеше сградите наоколо и й разказваше всичко за тях. Миа забеляза, че отзад върху палтото си Мъри бе написал нещо с големи, черни букви. Досега не го бе забелязала, но вече не можеше да откъсне поглед от него. Сякаш бе грабнал огромен флумастер и надраскал целия гръб на палтото си. На гърба му пишеше 6E.

— Какво означава това? — попита тя, изпълнена с любопитство, когато спряха на една пешеходна пътека.

— Кое? — попита той.

— Надписа на гърба ти. 6E. Това адресът ти ли е, или нещо друго?

Мъри я изгледа с недоумение, сякаш не разбираше за какво става дума.

— За какво говориш? 6E? Това пък какво е?

— Написано е на гърба ти — каза тя и посочи.

— Така ли?

— Да.

— 6E?

— Аха.

Мъри обърна палтото си и го огледа.

— Какво по дяво… К’во е това бе? — И изгледа учудено Миа.

— Не питай мен. Това е твоето палто.

— Но не съм го писал аз.

— Сигурен ли си?

— Сигурен? Все пак познавам почерка си, не мислиш ли!

— Просто попитах — само каза Миа.

Мъри внимателно разгледа надписа.

— Лоша работа — промърмори той под носа си.

— Какво каза?

— Нищо. По-добре да не говорим за това — само каза той и хвърли палтото си в една боклукчийска кофа на улицата.

— Не ти ли трябва? — изненада се Миа. — Това е само туш, ще се измие, ако го изпереш. Сигурна съм.

Но Мъри дори не я чу.

Той се страхува, помисли си внезапно тя и усети как страхът се пренесе и върху нея. Нарисуваните знаци върху палтото все още се виждаха дори в боклукчийската кофа. Той започна да поглежда през рамо от време на време, сякаш очакваше, че някой ги следи в мрака.

От какво се страхуваш? Канеше се да го попита, но така и не успя. Щом завиха на ъгъла на Медисън авеню и 57 Източна, той рязко спря.

— Най-добре оттук да продължиш сама. Хотелът е съвсем наблизо. Няма нужда да те виждат с мен.

— Мислиш, че ще те разпознаят ли?

— Не знам. Но всичко тук ми навява спомени. Което ме натъжава.

— Добре.

— Пази се и се върни на всяка цена. Повявай ми, Луната не е приятно място за пребиваване. За никого. *Лоша карма.*

И с тези думи Мъри вдигна ръка за поздрав, зави с количката си и пое отново надолу по 57 Западна улица.

Часът бе станал почти четири без петнайсет през нощта, когато Миа се промъкна безшумно покрай хотелската стая на родителите си и влезе в своята. Сандер продължаваше да спи дълбоко и дори не бе усетил, че тя изобщо е излизала навън. Той щеше да й липсва. Малкият, странен Сандер. Тя събу обувките си тихо като мишка, съблече се и си легна в леглото. На секундата усети как нещо я убива от едната страна. Тя плъзна ръка надолу към бедрото си, напипа нещо и го извади.

Беше плик за писмо. Значи Сандер все пак й бе написал писмо.

Накани се да го отвори, но се отказа.

Не, помисли си тя. *Ще си го запазя за по-късно. Когато съм на Луната. Когато той ще ми липсва. Нали това искаше?*

Полежа така известно време, без да може да заспи. Мислеше си за групата, за приятелите. Какво ще излезе от всичко това, от нея самата? Ще я чака ли изобщо някаква група, в която да се върне след това? Едно нещо поне бе сигурно. Щом се върнеше обратно в Норвегия, щеше да решава сама живота си. Ако искаше да стане певица (а тя искаше точно това), щеше да стане. А решеше ли, че не желае да обикаля света като пътуваща реклама на НАСА, щеше да откаже да го направи. Бе твърдо решена за това.

Дълбоко в себе си бе убедена, че всичко това е в ръцете ѝ.

Защото бе прекарала сама една нощ по улиците на Ню Йорк. И това я бе научило на нещо важно: човек трябва да решава сам по кой път иска да поеме.

ЕКИПАЖ

Бе замислено тримата младежи да се срещнат за първи път в Ню Йорк. Идеята бе тримата да участват в телевизионна програма, в която да дадат първото си интервю за предстоящата експедиция, но в последния момент НАСА отмени участието им, без да даде никакво обяснение защо, нито пък кой е взел окончателното решение.

Седнала в малка класна стая в огромната сграда на Космическия център „Джонсън“ в Хюстън заедно с другите двама участници, Мидори се чудеше защо никой не ги е запознал досега. Все пак бяха живели в един и същи хотел в Ню Йорк, нали? НАСА бе имала редица възможности да организира срещата им. Тя бе пристигнала първа в класната стая, придружена от офицери от военновъздушните сили и НАСА. Само минути по-късно инструкторите бяха довели и останалите двама нейни връстници. Но преди изобщо да бяха разменили и дума или дори приятелско кимване, обучението им бе започнало веднага.

На Мидори й бе известно, че предстоеше много за учене, но когато първия ден сложиха в скута й всички материали за изучаване, тя разбра, че силно бе подценила количеството им. Пред нея лежаха дебели книги, които съдържаха основните съкращения и кодове, с които щяха да си служат, от сигурността на борда до подробна информация за храненето, къпането, използването на тоалетната, за начина на движение в безтегловно състояние, както вътре, така и по повърхността на Луната, където притегателната сила бе само някаква си 1/6 от тази на Земята. Бе пълно с книги, които подробно описваха конструкцията на скафандрите, задължителните познания за тяхното обличане без чужда помощ, както и контролирането на плътното затваряне на всеки отвор по тях. И все пак, три от книгите бяха много по-дебели от всички останали. Мидори внимателно разгледа заглавията им: „Екстраваскуларен престой“, „Модул за пребиваване“ и „Церера и Деметра“. Почти нищо от това, да не кажем направо всичко това, не й бе ясно и тя се огледа. Останалите двама младежи, едно норвежко момиче и френско момче също седяха и разгръщаха

материалите. Искаше й се да срещне погледите им. Или поне да види усмивка по лицата им. Каквото и да било, което можеше да разведри настроението. От една страна, тя самата изобщо не се интересуваше от Луната, докато другите двама сигурно бяха нейни поклонници. От друга, трябваше да открие мотивация, за да прочете и научи цели седемстотин страници информация. Вярно че НАСА се бе погрижила да преведе целия материал на японски за нея, но все пак всяко нещо си имаше граници. Все пак, не ставаше дума за цяло лято четене, или може би именно това предстоеше?

— Добре дошли.

Един мъж с леко прошарена коса се изправи пред катедрата.

— Казвам се доктор Пол Д. Люис, директор съм на НАСА и имам огромното удоволствие да ви приветствам с добре дошли в Космическия център „Линдън Б. Джонсън“. Позволете ми да ви кажа следното: вие тримата, седнали пред мен сега… — той направи драматична пауза — … днес сте най-щастливите хора на планетата. — На лицето му грейна широка усмивка. — А с малко помощ, ще станете тримата най-големи щастливци и в Космоса. Онова, което предстои да преживеете се е случвало единствено на малцина преди вас. Ще бъдете най-младите хора, излизали някога извън земната атмосфера. Както и тринайсетият, четиринайсетият и петнайсетият човек стъпвал на друга планета. Искам добре да си помислите за това. Ще участвате в съдбоносно изследване. Дори нещо повече: ще станете част от историята на света.

И той протегна ръце напред, за да им покаже колко възвишен според него е този момент.

Мидори сведе поглед към книгите си. Може пък да се окаже достатъчно да се прочете само една от тях?

Люис продължи:

— Като най-щастливите хора в света върху вас лежи също и голяма отговорност. Мисля, че го разбирате. И по лицата ви виждам, че не сте изпълнени единствено с очакване. Виждам и тревога. Виждам копнеж по домовете ви. В това няма нищо срамно. Защото ще пътувате надалече, много по-далече, отколкото някой от вас е пътувал досега. Всички сте изминали повече от 4000 километра, за да стигнете до нас.

Той огледа тримата младежи.

— Но ви предстои да пропътувате 384 000 километра, за да стигнете до крайната си цел. А когато по пътя гледате през илюминаторите как Земята се смалява все повече… тогава ви гарантирам: наистина ще изпитате носталгия по дома си. Но ще добавя следното: всеки, който копнее по близките си, трябва да се радва, защото близките му също копнеят по него. Ще ви е необходим цял един живот, за да успеете да разкажете преживяванията, които ви предстоят, историите, с които ще се заредите.

Мидори хвърли поглед към другите. Вече разбираше, че са съвсем различни от нея. Седяха приведени напред с широко отворени очи и следяха дума по дума казаното. Зачуди се как ще се развият нещата. Ами ако бяха някакви компютърни гении, с които дори нямаше да може да се разговаря разумно?

— Така че какво ни предстои през следващите три месеца тук в „Джонсън“? — продължи Люис. — Първо, ще тренираме. Ще ви научим на всичко необходимо за техническото оборудване, за сигурността ви, за кораба, с който ще пътувате и за базата, в която ще живеете. Някой може ли да ми каже какво е модул?

Момчето французин вдигна ръка.

— Господин Деврьо?

— Модули са елементите, от които е изградена базата на повърхността на Луната — отвърна той на английски.

Мидори примига с очи. Очевидно той бе научил някои неща предварително.

— Правилно — заяви Люис. — Нека ви покажа.

И той даде знак на другите, облечени в костюми в стаята и само секунди по-късно осветлението бе намалено и пердетата спуснати. Люис натисна едно копче на компютъра пред себе си и върху огромен плосък екран на стената се показа чертеж на лунната база.

— *Дарла 2* се състои от четири модула, които са разположени в областта, наречена Маре Транкилитатис — Море на спокойствието[1]. Естествено, в него няма никаква вода, името му е много старо и е свързано с времето, когато хората са вярвали, че тъмните кратери са пълни с вода. Днес знаем, че тъмните области са вдлъбнатини, а светлосивите са по-високи терени и възвишения. Отбелязали сме за вас къде се намира областта на приземяването в Mare Tranquillitatis… Ето тук.

Люис отново натисна нещо в компютъра си и на екрана се появи нова картина.

— Причината да изберем именно това място е, че първото кацане на Луната на 21 юли 1969 година стана в тази точка. Оттогава никой не е стъпвал там. Вашата задача е да откриете следите, оставени там преди вас. Между другото, искам само да споделя, че астронавтът Бъз Олдрин остави ботушите си в лунния прах.

Страхотно, помисли си Мидори и се закле, че първа ще стигне до ботушите му. Нямаше ли да е страхотно да се появи в Хараюку обута с тях? Но внезапно се овладя. *Да бе, вярно.* Тя нямаше повече да се връща там.

Никога.

Доктор Люис им раздаде план за тренировките през следващите седмици и започна да им чете нещо като лекция за историята на Луната и за нейното значение през вековете като се започне от древните времена, когато хората я боготворели, та до съвременността, когато сме открили начина, по който тя влияе на земните приливи и отливи, както и отдалечаването ѝ с всяка изминала година от Земята. Мидори не запомни много от казаното, бе потънала в собствени мисли и напълно изключила лекцията, когато Люис я върна обратно в реалността със запалването отново на осветлението.

— Накрая, днес ще ви представя екипажа, с който ще летите. По време на пътуването, с вас ще се занимават най-добрите ни астронавти. Ще ви възлагат задачи и ще ви дават заповеди, но в края на краищата, те носят отговорността за цялата мисия. Не забравяйте това. Докато изпълнявате онова, за което ви помолят, ви предстои едно фантастично пътешествие. Обещавам ви го.

Един по един се появиха членовете на екипажа и се представиха. Мидори положи големи усилия, за да следи всичко, но урокът досега бе препълнен с повече информация, отколкото можеше да понесе и много скоро започна да бърка кой кой е. Единствените, които досега без проблем разпознаваше, бяха останалите двама тийнейджъри. Люис ги извика един след друг, те излизаха напред, заставаха пред него и казваха имената и възрастта си, както и откъде идваха. Антоан, момчето от Франция бе доста висок, дългурест младеж с тъмна коса и голям нос, всъщност, доста готин (като се замислеше, много красив, наистина). А Миа от Норвегия, с една глава по-висока от нея, бе облечена в старо планинско яке, носеше огромни слънчеви очила и имаше дълга черна коса, за която бе положила доста усилия, за да е бухнала и спускаща се по правилния начин, така че всеки би останал с впечатлението, че това е естественото й състояние. Тя даваше вид, че всичко й е безразлично, но все пак имаше прекрасна прическа. *Не си прави илюзията, че ще ме заблудиш,* помисли си Мидори. *Обзалагам се, че си посветила на косата си най-малко четиридесет часа. Но добре. Поне знаеш коя искаш да бъдеш, това ми харесва.*

Накрая самата тя бе извикана, каза името си и откъде идва, преди да се здрависа с другите двама младежи и с членовете на екипажа.

— Добре, това бе всичко за днес — завърши Люис. — Предполагам, че сега искате да се върнете при близките си в центъра за посещения, така че — до утре сутрин в девет часа.

Мидори се изправи, взе си чантата и се запъти към изхода. До вратата взе един лист, на който бяха записани имената на всички участници. *Може да потрябва,* помисли си тя. *Поне докато се науча да ги различавам един от друг. Ако изобщо успея някога.*

ЕКСПЕДИЦИЯ 69 — ЗАВРЪЩАНЕ НА ЛУНАТА

	ЮЛИ 18 — АВГУСТ 08, 2019
	КОСМИЧЕСКИ КОРАБ: КОМАНДЕН МОДУЛ *ЦЕРЕРА*
	ЛУНАРЕН МОДУЛ: *ДЕМЕТРА*
	РАКЕТА-НОСИТЕЛ: *САТУРН V*

ЕКИПАЖ

ЦИВИЛНИ:
ЙОШИДА, МИДОРИ
ВЪЗРАСТ 16, ЙОКОХАМА, ЯПОНИЯ
НУМЕЛАНД, МИА
ВЪЗРАСТ 16, СТАВАНГЕР, НОРВЕГИЯ
ДЕВРЬО, АНТОАН
ВЪЗРАСТ 17, ПАРИЖ, ФРАНЦИЯ

АСТРОНАВТИ:
КАП. НАДОЛСКИ, ЛОЙД — КОМАНДИР (КОМ)
ВЪЗРАСТ 42, КЛИВЛАНД, ОХАЙО
ЛЕЙТ. ХОЛТ, КЕЙТЛИН — ПИЛОТ НА ЛУНАРЕН МОДУЛ ДЕМЕТРА (ЛМП)
ВЪЗРАСТ 32, НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК
КАП. КОУЛМАН, ОЛДРИЧ — КОМАНДИР НА БАЗА ДАРЛА (БКОМ)
ВЪЗРАСТ 59, НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК
УИЛСЪН, САМЮЪЛ — КОСМИЧЕСКИ ИНЖЕНЕР
ВЪЗРАСТ 34, ДЕТРОЙТ, МИЧИГАН
СТАНТЪН, ПИТЪР Д. — КОСМИЧЕСКИ ИНЖЕНЕР
ВЪЗРАСТ 33, ДЪЛУТ, МИНЕСОТА

---

[1] Морето на спокойствието (на латински Mare Tranquillitatis) е област върху близката страна на Луната. На 20 юли 1969 Аполо 11 извършва първото кацане на Луната в югозападната част на морето

(0.8°С, 23.5°И). Тук Нийл Армстронг и Бъз Олдрин оставят първите човешки стъпки на Луната. — Б.пр. ↑

САМА

Когато напусна сградата след първия им час Миа трябваше да примижи на силното слънце отвън. Подминаваха я камиони и тежкотоварни автомобили, а в близките хангари кипеше усилена работа. Тя огледа района. Космическият център „Джонсън“ включваше повече от сто сгради, пръснати на територия, достатъчно голяма да побере едно малко градче. Дори почти празния паркинг пред нея можеше да впечатли всеки. Докъдето й стигаше погледът не се виждаше нищо друго, освен сгради на НАСА. Това я накара да си даде сметка колко задълбочени бяха изследванията на Космоса и колко много пари бяха вложени в тях. Тя нерешително се огледа във всички посоки, за да прецени в коя посока да поеме.

В същия миг един от членовете на екипа, с когото току-що се бе запознала, излезе на стълбите. Миа не можа да си спомни името й. Но тя протегна ръка.

— Кейтлин — каза тя.

— Миа.

— Радвам се да се запознаем, Миа. Къде си тръгнала?

И тя самата не знаеше.

— Ами, искам да се върна при родителите си — отвърна Миа. — Но не съм съвсем сигурна къде да…

— В Центъра за посещения. Сигурно са там. Искаш ли да те закарам?

— Имаш кола?

Кейтлин й намигна.

— Естествено, че имам кола. Кой би вървял пеша при тези разстояния? Хайде, идвай.

Миа я последва надолу по стълбите, след което завиха зад ъгъла, където бе паркиран фолксвагенът й. Оказа се, че колата й е престарял ветеран, покрит с ръжда, прах и бойна слава… Което, всъщност, доста пасваше на стила на самата Кейтлин. Не че тя имаше запуснат вид, но просто нищо у нея не подсказваше, че е астронавт. Бе по-млада от останалите, по-висока, по-стройна, с протрити дънки, чиито крачоли

бяха напъхани в ботушите й. Носеше износена тениска и кожено яке. На Миа й се дощя да я попита откъде го е купила. Но не го направи.

— Не мога да отворя вратата — заяви притеснено Миа, застанала до колата.

— Така ли?

— Да.

— Пробвай с ритник.

Миа се поколеба.

— Какво имаш предвид?

Кейтлин заобиколи откъм страната на Миа и здравата изрита вратата. Тя се отвори.

— Ето така.

Миа седна на предната седалка и се опита да намести краката си между струпаните на пода купища музикални списания.

— Просто ги избутай встрани, няма страшно и да стъпиш върху тях. Вече и без това съм ги прочела. Имаш ли нещо против да запаля цигара?

Миа нямаше шанс да отговори преди Кейтлин да запали цигарата си и да стартира двигателя. Секунди по-късно стремително излетяха от паркинга и се понесоха към Центъра за посещения. От високоговорителите се разнесе тътен на бас китара. Миа веднага позна музиката.

— Ти слушаш *тях*? — попита тя невярващо.

— Харесваш Talking Heads, нали?

— Обожавам ги.

— *Psycho Killer* — обяви Кейтлин и си затананика припева. — Не са ли фантастични? Това ми е любимото парче.

Миа кимна и се зачуди дали да й признае, че самата тя има група. Но реши да го остави за по-късно. Сигурно щеше да има достатъчно време за това.

— Така… — започна Кейтлин и се усмихна на Миа. — Да видим сега колко може да вдигне тази кола? Залагам на 150. Ти как мислиш?

— Няма начин.

— Разумно, права си. Това е една стара бракма.

Кейтлин високо се засмя и натисна педала на газта до дупка. Профучаха през асфалтирания участък в посока на Центъра за

посещения, а колата започна така да се тресе, че Миа бе убедена, че всеки момент ще избухне и ще се разпадне.

— Не се панирай! — надвика шума на мотора Кейтлин. — Ще издържи. А това не е нищо. Чакай само да седнеш в ракетата при изстрелването, тогава ще разбереш какво е истинско тресене!

Кейтлин отброи пет секунди, четири, три, две, една и рязко наби спирачките. Гумите нададоха вой и Кейтлин закова колата на паркинга пред входа.

— Така… 115 километра в час. Не е лошо като за една старица.

— Не изглеждаш чак толкова стара — бързо се обади Миа.

— Имах предвид колата — ухили се тя. — Но благодаря, все пак.

Кейтлин имаше друга работа, каза *до скоро* на Миа и й посочи входната врата, преди да изчезне в противоположната посока. Миа се качи по стълбите и влезе в просторното помещение. Вътре бе пълно с хора. Туристи, семейства с деца и пенсионери, които оглеждаха скептично всичко наоколо. Но не видя никъде родителите си. Обиколи няколко пъти Центъра, без да ги намери, докато накрая се отказа и се насочи към един от пазачите. Той проведе няколко разговора, също толкова безуспешно и накрая Миа реши да отиде до хотела, в който бе настанен екипажът и да ги изчака там. Пазачът се обади още веднъж, този път на шофьор, който няколко минути по-късно я взе от изхода.

Всъщност, не ставаше дума за истински хотел. А за огромна, четириъгълна сграда в центъра на базата. Тук щяха да живеят всички през следващите няколко месеца. Което бе и най-практичното решение, позволяващо на екипажа и младежите да бъдат заедно. Освен това, хангарите, където щяха да се провеждат тренировките, бяха съвсем близо. Тя знаеше, че Сандер и родителите й са настанени в обикновен хотел на няколко километра от базата, така че можеше да отиде и до там. Но предполагаше, че те щяха да се появят при нея много скоро.

На рецепцията дадоха на Миа ключ за хотела. Съобщиха й, че багажът вече е качен в стаята й на третия етаж. Освен това имаше и писмо за нея.

Писмо?

Помисли си, че сигурно Сандер й е написал още едно писмо. Щом си наумеше нещо, го повтаряше многократно. Тя още не бе прочела първото му писмо. Щеше да си го запази за по-късно. Вече бе решила, че ще постъпи така. Но новото му писмо можеше спокойно да отвори.

— Заповядайте — каза човекът от рецепцията и й подаде един плик.

Тя веднага отвори писмото и го прочете, още докато стоеше на рецепцията.

Но писмото не бе от Сандер.

Беше от майка й.

Миа сгъна листа и решително го пъхна в джоба си. *Виж ти*, помисли си Миа.

— Лоши новини? — попита любезно рецепционистът.

Тя срещна погледа му.

— Не, всъщност са добри. Просто са неочаквани.

Миа се насочи навътре в хотела, за да намери стаята си. Първото нещо, което почувства щом отвори вратата на доста обикновената стая, която по нищо не напомняше за нюйоркските хотели, бе тъга. Чувстваше се малко изоставена. Но не можеше да не изпита и известно облекчение. А после, след няколко минути, и радост. Една разтърсваща радост от това да бъде сама и независима. Сякаш веднага можеше да започне да прави каквото си поиска. Свобода, която родителите й й бяха подарили. Но това не я накара да се почувства по-добре. Сложи си слушалките на ушите, легна в леглото и прочете отново писмото от майка си под звуците на гласа на Дейвид Бърн, солиста на Talking Heads, който настояваше, че човек трябва да бяга, да бяга, да бяга, да бяга надалече.

Скъпа Миа,

Докато стояхме в основата на Статуята на свободата в Ню Йорк, внезапно проумях, че вече не си на девет години. Просто мисълта внезапно ме осени, дори не знам защо. Или, напротив, бе изцяло свързано с мястото, на което се намирахме в момента. Статуята на свободата. Във всеки случай си помислих, че в последно време не ти

бяхме дали достатъчно свобода на действие. Сигурно ще прозвучи странно, но за една майка децата й никога не порастват, те винаги си остават деца и аз вероятно те бях поставила на едно ниво със Сандер и се бях отнасяла към двама ви еднакво. Но ти вече не си на девет години като него, а си на шестнайсет и макар това да не означава, че си възрастна, в момента участваш в нещо много по-зряло от нещата, които аз самата някога съм правила. Отлично знам, че тегленето на тази лотария не бе твоя мечта, нито че е такава дори в момента. Знам, че предпочиташ в момента да си беше останала в Ставангер с групата си и че ти струва много да направиш сегашния избор. Но продължавам да вярвам, че това е правилният избор и че никога няма да съжаляваш за него. Избор, който завинаги ще промени живота ти. И то по един добър начин. Убедена съм в това. И все пак чувствам, че имаш нужда да останеш сама със себе си, когато нито аз, нито баща ти или Сандер се намесват в живота ти през цялото време. Искам да се почувстваш напълно самостоятелна. Затова ние тримата заминахме за известно време за Лос Анджелис. Както знаеш, чичо ти Харолд живее тук и в момента сме му на гости. Мисля, че това ще бъде една прекрасна ваканция за нас и чудесен начин за теб да се отпуснеш и да си починеш. Нещо, от което ще имаш голяма нужда в следващите месеци. Не искахме да ти кажем нищо, преди да заминем, за да не изпитваш чувство за вина и да ни помолиш да не заминаваме. Разбираш това. Но трябва да знаеш, че ако сме допуснали грешка и ти искаш да бъдем до теб, трябва само да ни се обадиш и веднага ще се върнем. :-)

Между другото, надявам се, че можем често да се чуваме по телефона и да ни разказваш как се чувстваш. Особено на Сандер това страшно много ще му хареса. Поздрави от него. И от Лъвчето. Знаеш как стоят нещата.

Накрая искам да ти кажа само това: аз, баща ти и Сандер се гордеем безмерно с теб, Миа, и също толкова безмерно те обичаме. Пази се, не се преуморявай, опознай

другите младежи и ни се обади, ако има нещо. Съобщих за решението ни на командир Надолски и го помолих да се грижи специално за теб. Не че имаш нужда от това, но все пак. Предстои ти едно наистина фантастично пътешествие.

Ще дойдем навреме за изстрелването на ракетата.

Прегръщам те силно

Мама

ПОТЕГЛЯНЕ

Господин Химелфарб седеше на ръба на леглото и съзерцаваше двете си кафяви кожени обувки. Това означаваше, че вече е сутрин и той трябва да става. Или пък че бе вечер и съвсем скоро щеше да дойде някой, който да го сложи да спи. Той погледна през прозореца. Палмовото дърво отвън разделяше слънцето на седем ослепителни лъча, които се впиха в лицето му. Чувството бе приятно, усети как носът му се загрява. Но как стояха всъщност нещата, през нощта ли бе светло? Или през деня? Не бе напълно сигурен. Най-добре бе да изчака да се появи някой, който да му каже какво да прави. Господин Химелфарб остана да седи така и да съзерцава обувките си.

Трудно му бе да прецени колко време бе чакал така, но по някое време се появи все пак член на персонала, облечен в бяла престилка.

— Така, ето ме отново при теб — заяви тя. — Не се забавих много, нали? — Тя се накани да си тръгне. — Готов ли си?

Той измърмори някакъв отговор. Естествено, че бе готов. Бе готов всеки божи ден. Защото всеки ден приличаше на предишния.

— Ако побързаме, ще хванем речта на президента. Утре е големият ден, Олег. Тогава ще се отправят към Луната!

И с тези думи тя го хвана за ръка и го поведе по белите коридори до трапезарията с телевизора.

Вече бе забравил как ли е реагирал, когато бе видял снимките на лунната база *Дарла*. Споменът се бе изгубил, подобно лек автомобил, паркиран на най-големия паркинг в света, който нямаше как да бъде намерен. Не си спомняше и много ясно мъжа на екрана, който стоеше изпънат и издокаран, и говореше пред камерата. Но пък имаше нещо познато в космическата ракета, която се виждаше отзад в далечината, но всеки път, когато се опитваше да се концентрира, споменът се изплъзваше, колкото и силно да се опитваше да си спомни. Как обаче бяха успели да вкарат тази огромна совалка вътре в помещението без да съборят покрива, бе нещо, което напълно недоумяваше.

Всички в старческия дом знаеха, че господин Химелфарб бе работил като охранител в Космическата обсерватория Голдстоун, но

какво точно бе правил през всичките тези години никой не знаеше със сигурност. През целия си живот господин Химелфарб беше един тих и затворен човек, за когото дадения обет за мълчание бе свещен и който също никога не проговаряше с някого, ако нямаше нещо важно за казване. Нито неговата покойна съпруга, нито децата му, които никога не го посещаваха, бяха узнали някога в какво точно се състои работата му. Когато постъпи в старческия дом, в началото те идваха веднъж седмично. Но с напредването на болестта, която го отдалечаваше все повече от тях, той просто в един момент престана изобщо да говори. И тъй като нито ги познаваше, нито изобщо забелязваше присъствието им, те просто спряха да идват. Последното нещо, което господин Химелфарб си бе помислил, преди да изчезне напълно в бездните на долината на забравата бе, че скоро щеше да стане много щастлив, защото предстоеше да забрави, че те почти никога не го посещаваха. И че ги обича повече от всичко на света.

СБОГУВАНЕ

И ето че най-после настъпи 16 юли. Седмица преди това ги преместиха от Хюстън в Космическия център „Кенеди“ във Флорида, откъдето щеше да стане самото изстрелване. Космическият център „Кенеди“ бе огромен, още по-голям от този в Хюстън. Бе разположен на остров Мерит и най-близкият му съсед бе Военновъздушната база Кейп Канаверал[1], а от прозореца си Миа можеше да любува на Атлантическия океан и да проследява с поглед вълните, които мързеливо се удряха в брега под нея, а наведеше ли се съвсем навън от прозореца, можеше да види в ляво рампата за изстрелването, върху която бе изправена дългата почти сто метра ракета и чакаше реда си. Оставеше по-малко от едно денонощие. Само след шестнайсет часа щяха да я закарат дотам и ракетата щеше да отлети от Земята с нея на борда. Със скорост 11 километра в секунда те щяха да напуснат земната атмосфера и да изчезнат за всички нейни близки и познати.

Миа седеше на един стол в стаята си и гледаше някаква американска комедия по телевизията, но не се смееше. Бе се вторачила в екрана със сериозно изражение на лицето. Беше се вслушала в молбата на майка си в писмото и се бе обаждала веднъж в седмицата, за да сподели какво прави и как се чувства. А предложението на майка й да разполага с повече свобода и лично пространство й се бе отразило добре. За първи път от години се връщаха към такива продължителни разговори и единствената разлика бе, че сега ги водеха по телефона между Флорида и Лос Анджелис. Обсъдиха почти всичко — експедицията, несигурността за нейната група у дома, Мидори…

И Антоан. Всъщност, отделяха му доста време, особено последната седмица. Самата тя не бе забелязала това, но винаги намираше повод да вмъкне името му в разговора, независимо на каква тема разговаряха. *Вчера Антоан каза еди-какво си по този въпрос.* Или: *Антоан страшно го бива за такива работи.* Миа отделяше и много време да говори със Сандер всеки път, когато се обадеше, но той

невинаги бе разговорлив. Понякога дори не можеха да го накарат изобщо да се обади. Но това не я тревожеше. Тя знаеше, че той седи там и държи слушалката, слушаше гласа й, а откажеше ли изобщо да говори, тя му разказваше надълго и нашироко дребни неща от изминалия й ден. И така дните и седмиците бяха отминали.

В светлата, почти анонимна стая, в която живееше, имаше легло, гардероб, баня и телевизор на стената. Нямаше нищо повече. Случваше се да слезе долу в лобито за да провери имейла си и да види дали приятелите й не са онлайн, за да научи не се ли случва нещо интересно, но часовата разлика между Норвегия и Флорида означаваше, че те никога не са на линия по едно и също време. Редките имейли, в които получаваше новини от приятелите си вкъщи, бяха предимно пълни с повърхностни пожелания за успех и странно изпразнени от каквато и да било информация за нещата, които истински я интересуваха, като например какво става с групата, или какво става изобщо в страната в момента. Тя никога не им отговаряше. И накрая стана така, че предимно си стоеше сама в стаята, издърпала стол до прозореца с изглед към нос Кенеди, слушаше Talking Heads и се опитваше да пише по-добри текстове. Често написваше само по два-три реда, които по-късно задраскваше и направо вдигаше ръце от тях, но въпреки това се зареждаше с увереността, че е във форма, че това е само началото и че ще се върне от Луната с текстове, които ще са наистина страхотни.

Миа, Мидори и Антоан седмица след седмица се сливаха в едно с екипажа. Бяха преминали през всички изпитания стотици пъти, преговаряли всяка подробност и работили в симулатора. Тя се бе упражнявала с останалите в огромен басейн, за да се научи да се движи върху Луната. Бе положила усилия да прочете два пъти трите огромни наръчника от първата до последната страници. Вече бе научила всичко. Бе готова да замине. Не оставаше нищо друго, освен да чака. И да се тревожи.

Погледна часовника. Имаше чувството, че върви назад, или е спрял напълно. *Не можеше ли просто времето да мине по-бързо?* Защото чакането, естествено, бе най-лошото от всичко. Щом веднъж се озовяха в ракетата, всичко щеше да стане много по-леко. Тогава щеше да бъде късно за отстъпление, нямаше да има път назад.

Обратното броене бе започнало.

16:14:32 ч.

16:14:31 ч.

16:14:30 ч.

Опита се да се съсредоточи в телевизионната програма, насили се да не гледа часовника. Програмата бе неизменната. Трима-четирима души се караха за нещо напълно незначително в дневна с канапе по средата. А на всяка десета секунда се чуваше предварително записан, изкуствен и напудрен смях от публиката, най-малкото за да му стане ясно на човек, че предаването е смешно. Известно време се чудеше дали да не се обади на Силье и да се сбогува с нея, но се отказа. Последното нещо, от което се нуждаеше, бяха лоши новини, а и със сигурност настроението й нямаше да се подобри от разговора с нея, или с когото и да било друг от приятелите й.

От друга страна, времето бе минало много бързо. Дните се бяха слели в едно. Тренираха, упражняваха се и учеха по четиринайсет часа. Всеки ден. Единственото им свободно време бяха по няколко часа вечер. Но тогава вече бяха толкова съсипани от умора, че нямаха сили да измислят някакви забавления. То бе сведено до играене тенис на маса или гледане на филми, които Мидори бе донесла от Япония. Но тези филми обикновено бяха толкова далечни и неразбираеми, че те често заспиваха на дивана и се събуждаха на финалните надписи.

Миа отново погледна часовника.

16:03:22 ч.

Бяха изминали само единайсет минути от последния път.

Извади плейъра си и надяна слушалки върху ушите. Бързо намери записаните демо версии на групата, направени вкъщи при Леонора. Опита се да приглася на някои от песните, за да си ги припомни, но нищо не излезе. Сякаш това вече не бяха нейни песни, а на някакви непознати хора, които тя отчаяно се опитва да заучи. Музиката й звучеше отчуждено, сякаш бе записана в някакво далечно време. Тя прекъсна насред най-доброто им парче, според тях, и затърси друга музика. Накрая се спря отново на Talking Heads. Обичаше групата, тя още от началото й бе далечна и чужда. Но за разлика от собствената й група, нямаше как да стане още по-далечна и чужда. Точно обратното. С всяко едно ново слушане бе усещала в последно време как все повече ги разбира и се доближава до тях. Пусна едно от любимите си парчета, песента *Life During Wartime*[2].

Няма вече купон, няма диско,
Няма забавления,
Няма време за танци и за любовни закачки,
Вече няма време за всичко това.

Трябваше да се концентрира. Естествено. Да бъде готова, да прогони всички мисли за семейството и приятелите си. *Луната*, помисли си тя. *Съсредоточи се само върху Луната. Справиш ли се горе, можеш да използваш остатъка от живота си за каквото поискаш.* И далече на хоризонта различи рампата за изстрелване, където ракетата чакаше, готова за излитане.

Бе надула звука до дупка и музиката гърмеше в ушите й. Може би затова не чу, че се чука на вратата. Във всеки случай, внезапно вдигна поглед и видя Антоан и Мидори да й се усмихват на вратата.

— Целият космически център „Кенеди“ те слуша — засмя се Мидори.

Нима бе пяла толкова високо на глас, без да се усети? Миа се притесни и свали слушалките.

— Извинявам се — каза тя.

— Няма нищо. Готино е, че все пак някой пее. Тук е толкова тихо, че направо ми се повдига.

— Какво слушаш? — попита Антоан с типичния си френски акцент.

— Тоукинг Хедс.

Антоан и Мидори се спогледаха. Никой от тях не познаваше групата.

— Това твоята група ли е? — попита Мидори.

Миа поклати глава. Бе им разказала, че има група в родината си, но те не бяха слушали записите й.

— Но имаш записи на плейъра си, нали? На твоята група?

— Мхм.

Мидори бързо отиде до леглото и взе слушалките й. Сложи си ги на ушите.

— Пусни да чуя тогава.

Миа намери отново най-добрата им песен и я пусна. Мидори притихна, докато очакваше да засвири музиката. Антоан се приближи

и погледна с любопитство двете момичета.

— Но това е много добро — обади се Мидори и заклати глава в такт с музиката.

— Мислиш ли? — попита Миа и усети прилив на гордост.

Мидори взе плейъра в ръка и затанцува по пода.

— Ще издавате ли албум или нещо такова?

— Не знам.

— Трябва да издадете! — извика Мидори и затанцува към банята. — Ще продадете милиони екземпляри. Най-малко.

— Дай и аз да чуя — помоли Антоан и се запъти към Мидори.

Тя му подаде слушалките и скоро и той затанцува под звуците на музиката. Той не танцуваше така добре като Мидори, бе вдървен и смешен, но въпреки това гледката я изпълни с небивало щастие. Като с магическа пръчка съмнението, което бе изпитвала преди малко, изчезна. Естествено, че написаните от тях песни бяха хубави. Разбира се, че нейните текстове бяха най-важните и че тя щеше да остане вокалист. Можеха да станат световни звезди.

И точно в този миг окончателно реши, че ще се върне обратно в Норвегия и ще издигне групата до небивали висини.

Щеше да стане най-добрата група в страната.

Цялата тази вечер Мидори и Антоан останаха в стаята на Миа. На Миа й хареса, че са около нея. Присъствието на Антоан и Мидори й вдъхваше сигурност. *И не искат нищо от мен*, помисли си тя. *Просто са тук.*

— Родителите ти ще дойдат ли утре за старта? — попита внезапно Антоан.

— Не знам — отвърна без да се замисли Миа и се сети, че в телефонните разговори майка й не бе казала нищо за връщането им във Флорида. — Надявам се. Не сме говорили много за това.

— Това е странно — обади се Мидори.

— Ами, да, *те са странни* — засмя се тя. — А твоите ще дойдат ли?

— О, да — отвърна Антоан.

Всъщност, тя го знаеше предварително. Родителите на Антоан идваха всеки ден след като напуснаха Хюстън. Миа дори си помисли, че сигурно вече страшно са досадили на НАСА. Но те бяха симпатични хора. Родителите на Мидори също идваха почти всеки ден

в Космическия център „Кенеди“, откакто бяха пристигнали във Флорида. Те бяха тихи хора и понякога Миа трябваше изрично да си напомня за присъствието им. Може би причината бе, че не говореха добре английски, така тя почти не бе разговаряла с тях. Единственият път май беше по време на пресконференцията в базата. Всеки телевизионен канал и всеки вестник ги бяха интервюирали и разпитвали за всичко между земята и небето. Миа почти не бе казала нищо и бе оставила говоренето на Антоан и Мидори. А и екипажът не бе отговорил на всички заплетени въпроси. Малкото, което Миа бе споделила бе, че идва от Норвегия и че чака с нетърпение да се разходи върху повърхността на Луната в състояние на безтегловност.

— Страх ли те е? — попита Мидори.

Миа се забави дълго, преди да отговори.

— Не знам. А теб?

— Мисля, че да. А ти, Антоан?

Антоан бавно кимна няколко пъти с глава.

— Да. Много.

— Виж, гледай така на нещата… — започна Миа. — Отиваме горе. Постояваме малко. Връщаме се обратно. Не е нищо по-страшно от това. Единствената разлика е, че ще пътуваме малко по-далече от обикновено.

— И че потегляме с ракета, която ще изригне двайсет тона гориво през първата секунда, вместо да седнем в колата.

— И че месеци наред се подготвяме за всяко лошо нещо, което може да се случи.

— Нищо лошо няма да се случи — заяви Миа, без да знае откъде се появи у нея тази самоувереност.

— Сигурна ли си? — попита Мидори.

— Обещавам. Ще те пазя.

— А мен? — внезапно я прекъсна Антоан. — Кой ще ме пази мен?

Миа се засмя.

— Ще се пазиш сам. Освен това, ти не си ли най-голям? Би трябвало ти да ни пазиш и двете.

— Самата истина — отвърна той и очевидно мисълта за това му хареса.

Миа погледна часовника.

12:32:56 ч.

Времето бе започнало да върви отново. Бе време за малко сън.

— Миа?

— Да, Мидори.

— Може ли да остана да спя при теб?

— Защо?

— Не мисля, че ще мога да заспя като остана сама. Не и тази нощ. Моля те?

— Добре.

— Ехей! — протестира Антоан. — Тогава и аз ще остана да спя тук. Направо забравете, че ще остана да се мятам сам в стаята си, докато вие най-безгрижно си нанкате в мир.

— А бе какво не им е наред на стаите ви? — засмя се Миа. — Но добре, чудесно. Донесете си матраците и можете да спите тук. Обаче никакви магарии, ясно?

Всички се съгласиха.

— А, ти, Антоан, ще чакаш в коридора, докато се преобличаме. И няма да мърдаш от леглото си цялата нощ! Договорихме ли се?

Той усмихнато вдигна рамене и се престори на разочарован.

— Договорихме се.

— Добре, хайде, изчезвайте сега. Лягам си след петнайсет минути. До тогава в стаята ми да се е възцарила мъртвешка тишина.

* * *

На следващия ден семейства и приятели пристигнаха за изстрелването. Миа видя родителите на Антоан и Мидори да стоят зад оградата и да махат. Семействата на астронавтите също бяха дошли. Съпруги, съпрузи и деца. Но нямаше и следа от майка й. Нито от баща й. Нито от Сандер. Тя остана няколко минути до специалния автобус за отвеждане и ги затърси с поглед, но те не се появиха. Тогава им съобщиха, че часът бе настъпил и тя тръгна да се качва. И точно тогава ги видя и разбра, че са били тук през цялото време, почти скрити зад всички, за да не я притесняват. За миг усети колко много ги обича, въпреки всичко. А между тях стоеше Сандер, стиснал Лъвчето в ръка и поклащащ глава наляво и надясно. Тогава вече влезе в автобуса, който

потегли и ги отдалечи от махащите им близки, запътил се към рампата за изстрелване.

Огромната ракета „Сатурн“ се извисяваше все повече и повече с приближаването им. Изглеждаше сякаш ще пробие дупка в небето. Естествено, че я бе виждала и по-рано, последните дни бяха посветени на преместването ѝ от производствения цех до стартовата площадка.

Но сега?

Отблизо това беше чудовищна машинария. Истински колос. Когато автобусът паркира до ракетата и се стопи в сянката ѝ, тя за първи път осъзна колко всъщност е огромна.

Приличаше на гигантски самолетоносач, поставен вертикално.

Беше невъобразима гледка. Единствено най-горната част на ракетата представляваше същинския космически кораб. Само малката капсула на върха над черната черта. Всичко останало беше тонове ракетно гориво. Тонове експлозив. Капсулата бе почти идентично копие на тази, която бе използвана за първи път през 1969 година. Но тогава на борда е имало само трима души. Новата капсула бе двойно по-голяма, за да побере осем души на борда. Вътре щеше да е тясно. Щеше да е много тясно. И щяха да прекарат в нея цели четири дни.

— Готова ли си? — попита я Антоан и я изгледа. — Всичко ще бъде наред — добави той и ѝ намигна.

Миа не отговори. Бе вперила поглед нагоре към ракетата.

Днес започва нова ера, помисли си тя. *Когато се върна обратно, всичко ще бъде различно.*

И дори не подозираше колко бе права.

Всичко *щеше да бъде различно*.

— Да — отвърна тя най-после на Антоан. — Готова съм.

Качиха се с асансьор до върха на ракетата. На преходния мост между капсулата и платформата Миа, Мидори и Антоан изчакаха първо по-възрастните членове на екипажа да заемат местата си. После пристъпиха след тях. Мястото на Миа бе до това на Мидори. Капсулата бе обърната под ъгъл от деветдесет градуса, така че те едновременно лежаха по гръб и седяха в креслата си. Странно усещане, сякаш вече нямаше понятия като горе и долу. Навсякъде около нея светеха копчета, монитори, оборудване, цифри се сменяха непрекъснато, а тя

лежеше притихнала в креслото си и слушаше. В слушалките й се носеха пропукващи гласове, докато астронавтите говореха с кулата.

Съобщиха им, че остават петнайсет минути до старта.

— Как се чувствате? — попита глас през интеркома. — Беше Кейтлин. — Състояние?

— Нормално — отвърна Антоан.

— Нормално — отговори и Мидори.

— Нормално — завърши Миа.

— Добре.

— Дванайсет минути до изстрелването.

— Вече няма връщане назад.

Миа не бе сигурна кой каза това, не разпозна гласа.

— … Пет минути до старта.

Кейтлин следеше показанията на компютъра пред себе си и докладваше стойностите им на наземния контрол.

— Две минути до старта.

— Церера, готови за излитане.

— Една минута до старта.

— Готови за излитане. Ще потвърдите ли готовност?

Различните ръководители на наземния контрол се чуваха по интеркома, докато докладваха готовността за излитане.

— TELMU, окей.

— Командна система, окей.

— FIDO, окей.

— EECOM, окей.

— GNC, окей.

— Медицинска апаратура, окей.

— CAPCOM, окей.

— Петдесет секунди.

Надолски бързо, но съсредоточено натискаше различни копчета пред себе си.

— Трийсет секунди.

— Петнайсет секунди.

— Дванайсет секунди.

— Предстартово отброяване. Десет.

Антоан се обърна към Миа и я погледна.

— Девет. Осем. Седем.

Той задържа погледа си. Топъл, добронамерен поглед.

— Шест.

Може би именно тогава тя се влюби в него. Точно в тази секунда.

— Пет. Четири, запалване. Три.

Той й се усмихна зад шлема.

— Две. Едно.

— Старт!

Натискът ги залепи за столовете. Усмивката на Антоан се разкриви върху лицето му и се промени в гримаса, оглушителен тътен изпълни пилотската кабина. Мощните ракетни двигатели ги понесоха с чудовищна сила нагоре към небето, докато си пробиваха път през слоя облаци и скоростта растеше все повече и повече. Бяха тренирали тази част безброй много пъти. Бяха усвоили всички системи и знаеха безпогрешно какво означават всички звуци и какво се случва всяка секунда. И всичко беше наред. Въпреки това страхът я заля с неподозирана сила. Тя се вкопчи в облегалките за ръце и затвори очи.

Моля те, нека да се върна обратно, помоли се наум тя.

* * *

Сред милионите в целия свят, които следяха изстрелването точно в тези секунди бяха и обитателите на старческия дом „Парсън“. Всички старчоци, достатъчно здрави, за да могат да седят изправени, бяха събрани в дневната с телевизора. Звукът бе увеличен до края, за да могат и по-глухите да чуват какво става, затова когато отброяването достигна нула и ракетните двигатели зареваха, подът завибрира.

Персоналът заръкопляска с ръце, някои от старците ликуваха. Господин Химелфарб сведе уплашено поглед към обувките си. *Церера* напусна платформата си на космодрума „Кенеди“. Той затвори очи и се опита да игнорира всички звуци, идващи отвън.

* * *

Цялата капсула се тресеше, сякаш всеки момент щеше да се разпадне. На Миа й се стори, че крещи, но шумът бе толкова

оглушителен, че не бе сигурна. Опита се да извърне глава в страни и да погледне Мидори, но не успя, натоварването бе прекалено голямо. После чу ужасен трясък. Тя подскочи от страх, преди да разбере какво става.

— Първата степен се отдели — чу да казва Надолски. — Продължаваме.

— Радваме се да го чуем, *Церера*. Успех и Бог да ви пази!

Беше безполезно да се съпротивляват на вибрацията, единственото, което можеха да направят, бе да отпуснат телата си и да ги оставят да следват движенията на ракетата. И тъкмо свикнаха с адското тресене и ужасния шум, когато внезапно всичко притихна.

Сега тя успя да погледне през илюминатора от дясната си страна. И единственото нещо, което видя, бе само черна, наситеночерна пустота.

Кейтлин разкопча предпазния си колан и се обърна към Миа, Мидори и Антоан. Тя извади от страничния джоб на креслото си една химикалка и я вдигна пред тях. После я пусна. Химикалката бавно се понесе, напълно безтегловна и се отдалечи от нея. Миа вдигна дясната си ръка, леко побутна химикалката и тя отплува към Мидори.

Вече се намираха в Космоса.

---

[1] Военновъздушната база Кейп Канаверал е космодрум на Министерството на отбраната на САЩ. Той се намира на нос Канаверал в близост до Космическия център „Джон Ф. Кенеди“. ↑

[2] Life During Wartime (англ.) — живот по време на война. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 2
НЕБЕТО

МОРЕТО НА МЪЛЧАНИЕТО

Вече четири дни летяха почти притиснати един о друг. Безтегловното състояние престана да ги безпокои. В началото бе трудно да се приспособят към новите условия, да внимават нищо да не лети във въздуха около командното табло, както и строго да спазват всички правила за ядене и пиене. Сега можеха да се носят наоколо необезпокоявано в пространството. Разликата между долу и горе вече не бе от значение, без наличието на притегателна сила вече нищо не подсказваше на тялото дали стояха, или лежаха.

Миа се страхуваше, че от липсата на опорна точка ще се разболее от морска болест, но това изобщо не се случи. За щастие. Освен това, ако НАСА имаше опасения, че може да получи космическа клаустрофобия, не само щеше да й забрани да замине, но и евентуален пристъп на повръщане в среда, претъпкана догоре с безброй незаменими инструменти и апарати, когато нищо не можеше да задържи неподвижно, каквото и да било течно вещество щеше да има, меко казано, доста неприятни последици. Повръщаното щеше свободно да се носи в пространството, бавно и мързеливо и трябваше да го събират с пръсти, парче по парче, преди то да полепне по всичко и всички, щеше да създаде непоносима миризма и в най-лошия случай, да изложи на риск от зараза останалата част от екипажа.

През нощта бяха закрепени с предпазните си колани и спяха прави. Това отнемаше по-малко място, отколкото, ако бяха легнали, а така или иначе, за тях нямаше значение. През деня се скупчваха в контролната кабина и наблюдаваха, докато капитан Надолски, Кейтлин и Стентън изчисляваха, проверяваха, настройваха и говореха по радиото с наземния команден център на НАСА. Едно след друго се редяха неразбираеми съобщения.

— Хюстън, тук *Церера*, настройваме на 34/5 GR IN PX.

— Прието, *Церера*, настройвате на 34/5, GR IN PX. Всичко е готово за продухване на дюза DMV.

— Прието, дюза DMV продухана, паралелен контрол включен. Стойността на TVI е 74,56.

— 54,5. Прието. Ще ни съобщите ли стойности на ОТУ?

— Разбира се. Момент. ОТУ е 54–5, 54–5, 54–5, 89–7, 89-8…

В началото им бе доста интересно да слушат всичко това, да се опитват да се досетят какво означава. Но непрекъснатия пращящ поток от бърборене им бе станал досаден. Миа полагаше всички усилия да се изолира от звуците.

Илюминаторите бяха запотени. Дишането на осем човека създаваше конденз в капсулата и Миа редовно бършеше стъклото с кърпа, за да може да гледа навън. Не че имаше какво чак толкова да се види. Звездите, от които бе истински запленена предишния ден, вече й се струваха скучни. Бяха неизменни, нищо не се променяше. Сякаш всичко бе застинало, макар и отлично да знаеше, че летяха с повече от петдесет хиляди километра в час.

Първите часове след напускането на космодрума Кенеди бяха най-забавните. Заедно с Мидори, Антоан и Кейтлин бяха стояли прилепени до най-големия прозорец и гледаха Земята, докато ракетата се въртеше в орбита около нея. Гледката бе неописуема. Не само че се бе любувала на овалната форма на Земята, приличаща на огромна водна топка, но различаваше отделни държави, да, дори цели континенти. Италия наистина приличаше на ботуш, а Кейтлин им посочи горски пожари в Португалия. Пушекът се издигаше на бели ивици над повърхността. Бе странно да си помисли, че на Земята живееха шест и половина милиарда хора и въпреки всичко не се забелязваше каквото и да било заселване. Нито един от големите градове не се различаваше, всичко изглеждаше напълно безлюдно и пусто, цялото това огромно място…

Но Кейтлин сякаш прочете мислите й.

— Нещата ще изглеждат различно, когато стигнем до тъмната страна — бе й казала тя. — Тогава всичко свети. Вижда се присъствието на хората. Местата, на които живеят. И каква огромна част от земното кълбо е незаселена.

Внезапно Миа се сети, че още не е прочела писмото на Сандер, написано до нея в Ню Йорк преди повече от три месеца. Първите дни в

Хюстън бяха толкова напрегнати, че тя бе забравила всичко освен тренировките и писмото остана непрочетено в шкафа й. Дори не можеше да се сети дали го е взела в бързината. Обаче би трябвало да го е взела, нали? Тя бързо претърси малката чанта с лични вещи, която носеше със себе си. Направо я обърна наопаки, но не го намери. Искаше й се да изсипе всичко на пода, за да претърси всичко по-добре и да се увери, че не е пъхнато някъде в някой тефтер или нещо друго, но й бе напълно ясно, че това е невъзможно. В момента се намираха в безтегловност и изсипеше ли чантата си, всичките й вещи щяха да затанцуват хаотично наоколо и щеше да е доста трудно да се съберат отново. А и това едва ли щеше да се хареса на екипажа.

Отчаяна, тя трябваше да признае, че писмото от братчето й най-вероятно бе останало във Флорида. Може би вътре имаше само някакви драсканици. Но пък можеше и да е прекрасно. Но, доколкото го познаваше, можеше да бъде и едно остроумно писмо, което съдържаше важни неща. Вярно, Сандер не бе като другите деца, но понякога, когато човек най-малко очакваше, имаше невероятни хрумвания.

Ще почака, докато се върне. Ще остане да си лежи на мястото още няколко седмици. Непрочетено.

Полулегнал зад Миа, Антоан дремеше. Надолски и Кейтлин седяха приведени над купчина листа и тихо си говореха като през цялото време водеха записки в огромните си тефтери. Олдрич Коулман, най-възрастният на борда, седеше, облегнал глава на ръцете си, и гледаше през прозореца. Бе силен мъж на 59 години, с късо подстригана брада и рядка коса. Изглеждаше, сякаш скучаеше повече и от Миа, което можеше и да е вярно. В момента той също нямаше какво да прави. Едва след кацането и пристигането им в Лунната база, щеше да започне неговата работа. Той носеше отговорността базата да функционира правилно и всички да спазват правилата за поведение в нея. Но засега бе само обикновен пътник като повечето от тях.

Мидори седеше вляво от Миа и четеше книга. Миа леко я потупа по рамото с надежда да завържат разговор.

— Какво четеш? — попита Миа.

Мидори свали книгата, обърна я и й показа корицата, сякаш самата не бе сигурна какво точно чете.

— Робинзон Крузо — отвърна тя. — Знаеш ли я?

— Познавам историята, да.

— Мислила ли си някога какво ще правиш, ако някой ден се озовеш на самотен остров? Или ако внезапно всички хора на земята изчезнеха и ти останеш единственият човек на света, и можеш да разчиташ само на знанията и уменията си? Никога ли не си мислила за това? Че може би вече никога няма да срещнеш друго човешко същество? — Мидори не я дочака да отговори, преди да добави: — Аз мисля за това през цялото време.

Кейтлин дойде при тях и се плъзна на мястото до Миа.

— Е, как се чувствате?

Миа вдигна рамене.

— Добре.

— Виждате ли онзи екран там? — попита Кейтлин и посочи малък видеоекран, на който светеше числото 122.

Момичетата кимнаха.

— Това означава, че ни остават 122 минути докато се отделим от *Церера*. А, това, мили дами, подсказва, че наближава кацането ни на Луната. Така че, ако нямате други, по-добри планове, предлагам да се приготвяте, да си облечете скафандрите и да си пренесете нужното оборудване в лунния модул.

Тя широко и приятелски им се усмихна, докато изричаше последното изречение, но нито Миа, нито Мидори отвърнаха на усмивката й. Събудиха Антоан и започнаха да се придвижват към задната част на капсулата, където се намираха скафандрите им.

Следващият час премина в забързано темпо. Скафандри се обличаха, закрепваха се маркучи, завинтваха се вентили. Кейтлин ги заведе до овалната врата най-отзад на ракетата, хвана огромното колело в центъра й и го завъртя. Вратата се отвори.

— Заповядайте. Внимавайте да не се блъснете в нещо. Седнете в креслата най-отзад и се закопчайте там.

Кейтлин изчезна за миг и след малко се появи с останалите от екипажа. Един по един те си слагаха скафандрите и заемаха местата си в лунния модул. Мидори, Антоан, Кейтлин, Миа, Стентън, Уилсън и

Коулман. Само Надолски бе останал на *Церера*. Чуваха го как говори със Земята и приема последни нареждания.

— Добре, Хюстън, тук всичко е готово за разкачването. LOWP е сложен на 6658, *Церера* ще продължи по предначертаната орбита, докато се скачим отново след 172 часа. Сега отивам в лунен модул *Деметра*.

— Прието, *Церера*. Успех.

— Тук *Церера*, прието и край.

Накрая и Надолски влезе в капсулата. Миа успя да зърне, че на екрана, който показваше досега 122, вече бе изписано 2. Надолски затвори металния люк и толкова силно завъртя колелото, че го затвори херметически. Обърна се и изгледа седмината, готови в миниатюрната капсула.

— Надявам се никой от вас да не страда от клаустрофобия — засмя се той. — Приличате на сардини в консерва.

Кейтлин си сложи слушалките и микрофона, преди да се свърже с базата на земята.

— Хюстън, *Деметра* е готова за разкачване.

— Прието, *Деметра*.

— Отделяме се на пет, четири, три, две, едно. — Тя завъртя една ръчка и се чу тихо изщракване. — Разкачването успешно — доложи тя.

— Прието, *Деметра*, имате разрешение за кацане.

Кейтлин се обърна към спътниците си.

— Добре, екипаж, започваме. Готови сме за спускане и кацане на Луната. Прилуняването ще отнеме 55 минути. Както знаете, аз съм пилот на модула за кацане, а командир Надолски ще ми асистира. Затова ще ви помоля да пазите пълна тишина, докато не ви дам знак, че можете отново да говорите. Необходима ни е пълна концентрация. Разбрано?

— Да — отвърнаха в хор Миа и Антоан.

Кейтлин не остана доволна.

— Питам отново: ясно ли е всичко?

Този път никой не отговори.

— Чудесно. Започваме.

Последвалите петдесет и пет минути напомняха по-скоро на сън отколкото на действителност. Сякаш всички бяха спрели да дишат. С изключение на приглушения разговор между Кейтлин и Надолски, и

редовното докладване до контролния център в Хюстън, на борда цареше гробна тишина.

И изгледът отвън се промени. Миа забеляза през илюминатора, че сред черната пустота отвън бавно се появи сивкавата повърхност на Луната. С всяка измината минута очертанията ставаха все по-ясни. Видя планини и долини, възвишения и огромни пукнатини.

И докато капсулата за кацане бавно се завъртя на една страна, пред очите й се разкри най-невероятната гледка, видяна досега. Първият й Земен изгрев[1]. Над лунния хоризонт се издигаше Земята и тя веднага усети колко далече бе от дома си в момента.

Кейтлин се обърна към младежите.

— Време е вече да си намерите усмивките, ще включим камерите и оттук нататък ще предаваме директно кацането.

Надолски завъртя няколко копчета и двете видеокамери се включиха.

— Помахайте на Земята — каза той.

Но никой от тях не помаха. Бяха направо запленени от гледката отвън.

— Готови сте за кацане — съобщиха от центъра в Хюстън.

— Кацане след две минути и трийсет секунди — обяви Надолски.

— Завърти три градуса надолу — изкомандва Кейтлин и Надолски изпълни заповедта.

— Две минути до кацането.

Миа виждаше ясно повърхността сега и си помисли, че никога не е виждала нещо толкова лишено от живот. Всичко тънеше в сивота. Сиво, сива пепел, напълно безжизнена.

— Една минута!

Мидори сграбчи Миа и се притисна в нея. Антоан бе като залепен за прозореца.

— Боже мой! — възкликна той. — Това е фантастично!

Кейтлин строго го изгледа.

— Тихо, Антоан! Иначе ще те изгоня!

— Трийсет секунди — доложи Надолски.

— Два и половина градуса напред и малко наляво.

— Петнайсет секунди, вдигнахме малко прах.

Тишината бе толкова голяма, че можеха да чуят, ако паднеше игла на пода.

— Десет секунди.

Можеха да чуят как расте тревата.

— Пет секунди.

Можеха да чуят мислите на Бог.

— Контакт! Изключи двигателя. Светлина.

Кейтлин стоеше обърната с лице към Миа и Мидори, докато изпълнена с гордост долагаше на контролния център в Хюстън и на милионите зрители, които със сигурност следяха директното предаване.

— Хюстън, *Деметра* кацна в Морето на спокойствието.

Миа погледна през прозореца.
Бяха пристигнали.

---

[1] Земен изгрев (на английски: Earthrise) е името, дадено на снимка на Земята, направена от астронавта Уилям Андерс през 1968 г. по време на мисията Аполо 8. Природният фотограф Гален Роуел я обявява за „най-влиятелната природна снимка, правена някога“. — Б.пр. ↑

ОЛДРИН

Капитан Надолски отвори люка. Преди това бе проверил скафандъра на всеки един по отделно и се бе погрижил шлемовете да са херметически затворени. Коулман изкара въздуха от *Деметра*. Тогава Надолски завъртя голямото колело и отвори вратата към безвъздушното пространство.

— Да се надяваме, че Луната ще покаже най-гостоприемната си страна — каза Надолски, преди да се обърне и да излезе заднешком от люка.

Кейтлин бе следващата. Тя малко се забави, за да улучи стълбата под краката си, преди да стъпи на стъпалото и да се измъкне навън. Веднага щом стъпи стабилно на повърхността, тя обърна камерата към люка и започна да снима всичко, което следваше.

И един по един те слязоха на повърхността на Луната.

Мидори имаше проблеми да се задържи здраво на краката си. Усещаше скафандъра си огромен и това я правеше трудноподвижна. Налагаше се непрекъснато да командва тялото си и да го накара да се движи, но и така то не й се подчиняваше кой знае колко. Внезапно, без предупреждение, усети как една ръка хваща левия й крак и внимателно го насочва към стъпалото, чувайки същевременно гласа на Надолски да казва в слушалките й „държа те“. Половин минута по-късно тя вече стоеше здраво стъпила в праха.

Първото нещо, което я порази, бе тишината. Всепоглъщащата, оглушителна тишина. Сякаш единственият жив звук в космоса бе собственото й приглушено дишане. Имаше чувството, че се е озовала извън цялата Вселена.

Мидори се зачуди дали родителите й гледаха точно в този момент. Естествено, че гледаха. След изстрелването на ракетата, те заедно с родителите на Миа и Антоан бяха върнати обратно до Хюстън и сега сигурно седяха някъде в блока за посещения в Космическия център „Джонсън“ и се хвалеха с дъщеря си. Не й бе никак трудно да си представи майка си, седнала там и как през главата й минаваха най-черните мисли за всичко, което можеше да се обърка тук горе.

Миа бе решила да каже нещо забележително и доста време мисли какво ще подхожда най-много за този момент, нещо наистина историческо. Но не можа да се сети за нищо. За нито една-единствена дума. И сега, стъпила на повърхността, докато се опитваше да нормализира пулса си и да се ориентира, разбра защо. Уважението й към Армстронг и Олдрин, изпитано особено силно в последните дни, само нарасна още повече: бе невъзможно да се намерят думи, които да опишат красотата и тайнствеността на това неприветливо място. Но те все пак бяха успели. Особено Олдрин. Той бе направил първата си крачка извън капсулата и бе изпратил единственото възможно послание до Земята: *Великолепно. Великолепна пустош.*

Антоан бе последният от тях тримата, който напусна капсулата. По време на тренировките в Хюстън, той бе прекарал най-дълго време в лабораторията с безвъздушно пространство и слезе от капсулата направо професионално. Никакво колебание, никакви затруднения, просто се измъкна заднешком, веднага улучи стъпалата и продължи надолу по тях. Огледа се, сякаш за да се увери, че е попаднал на правилното място, преди да вдигне палец към Надолски. Вече всички бяха тук, готови да продължат.

И внезапно, но с мощна сила, Антоан бе поразен от една мисъл. Тя бе по-скоро признание на обективната реалност, отколкото рационална реакция: *Ние не принадлежим на това място. Изобщо не принадлежим.* Но не я изрече гласно.

Надолски ги инструктира как най-лесно могат да се придвижват в условията на слабата притегателна сила на Луната.

— Мислете си, че се намирате под вода. Помните ли какво тренирахме в басейна? Добре. Ще усетите, че най-лесният начин за придвижване е като наклоните телата си леко напред. Но не прекалено! Паднете ли с тези тежки скафандри, ще ви трябва помощ да се изправите отново… И, за бога, престани с тези подскоци, Мидори!

Надолски ги остави да се упражнят няколко минути, преди да даде знак на Олдрич Коулман.

— Добре. Всички ли са тук? Тогава вече можем да потегляме към лунната база — каза Коулман.

Миа дори не я бе забелязала, но щом Коулман ги подкани да се отдалечат от капсулата, веднага видя огромната инсталация на няколкостотин метра по-нататък.

Коулман забеляза, че Миа гледа към базата.

— Да, това е *Дарла 2* — заяви той. — Не е ли красива?

Тя вдигна рамене и погледна отново бялата конструкция. Бе трудно да се каже на какво точно приличаше. Може би на прекалено дълъг бял контейнер.

— Не знам дали *красива* е точната дума — отвърна тя.

— О, само почакай да видиш. Ще си проличи. Веднага щом влезем вътре. След като си прекарала няколко дни там. Мога да ти гарантирам, че е много по-добре да си вътре, отколкото навън в тази пустош.

— Между другото, какво се случи с първата?

— Какво искаш да кажеш? — попита Коулман.

— Ами… искам да кажа, че ако тази база се казва *Дарла 2*, къде е тогава *Дарла 1*?

Въпросът й очевидно събуди някакви спомени у Коулман. Лицето му помръкна и гласът му стана строг и сериозен.

— Ще говорим за това по-късно — кратко отвърна той и й обърна гръб. — Хайде, да тръгваме, трябва да влезем вътре, преди слънцето да стане прекалено силно.

— Е, приятели — чу тя да казва Кейтлин, обърната към всички, които гледаха прякото излъчване. — Готови ли сте за голямото откритие? Както виждате, всички сме в отлично състояние и вече сме на път към *Дарла 2*. Това е лунната база, където ще прекараме следващите 172 часа.

Докато бавно напредваха към базата, Кейтлин разказваше част от историята, останала скрита досега за света повече от половин век.

— *Дарла 2* се състои от модули, построени на Земята и транспортирани до спътника й с кораби на НАСА. Четири екипа, всеки от по шест астронавти с помощта на луноходи и сложна роботика в продължение на пет години са сглобявали базата от средата до края на седемдесетте години като част от програма, наречена *Операция ДП7*. Съществуването на програмата бе пазено в тайна от съображения за сигурност, защото и НАСА, и американското правителство се страхуваха, че Съветският съюз нямаше да приеме обяснението, че създаването на постоянна база на Луната няма военни цели и че намеренията ни са мирни. *Дарла* е замислена едновременно като изследователска станция във връзка с минни разработки на редки

метали, и като бъдещо сборно място за предстоящи международни експедиции до Марс, за които НАСА бе убедена, че ще бъдат предприети преди края на деветдесетте. Астронавтите, участващи в програмата ДП7 използваха станцията Скайлаб, изоставена през 1974 година, като преходна база за почивка между различните задачи. През 1979 година, когато работата на Луната вече бе завършена, Скайлаб бе върната обратно в земната атмосфера, където се възпламенява и изгаря над северната територия на Австралия. Най-интересното е, че астронавтите, които сглобяват *Дарла 2*, никога не са влизали вътре в базата. Модулите са сглобявани на място, запечатани преди да се транспортират от Земята с цел избягване на замърсявания, поради което астронавтите са били принудени да използват тесните капсули за приземяване по време на престоя си на Луната, работейки на смени. За съжаление, плановете на НАСА за изпращане на човек на Марс се отместват далеч напред във времето, така че базата остава да чака неизползвана през всичките тези години. Един добре скрит музей. Досега.

— Досега? — попита Миа.

— Да, НАСА, съвместно с японски, европейски и руски астронавти планира най-после да започне да използва базата.

— Значи все пак ще летим до Марс?

— Не в близкото бъдеще, още не. Ще ти трябват цели шест месеца в междузвезден космически кораб, за да стигнеш дотам. Прибави още шест месеца за да се върнеш обратно. Да не говорим колко сложна подготовка е нужна за престой на Марс. Идеята е друга: *Дарла 2* да бъде използвана като база при търсенето на Тантал 73, рядък метал, използван в информационните технологии и при развитието на нанотехнологиите. Но, достатъчно за всичко това засега, най-важното *сте вие*.

Кейтлин посочи Мидори, Миа и Антоан.

— Тези трима младежи са всъщност първите, които ще стъпят в базата след изпращането на модулите, от които е съставена още на Земята.

Би трябвало да работи в телевизия, помисли си Миа. *Гласът й е точно като на телевизионна звезда.*

— *Дарла 2* е разделена на четири модула и един генератор за кислород. В базата има дневна, комуникационно помещение, шест

спални, баня, склад и болница. Има и собствена оранжерия, свързана с генератора за кислород, която не само произвежда кислород, но и достатъчно храна, която позволява на астронавтите да живеят в нея за дълъг период от време. По този начин *Дарла 2* е замислена да служи за дом на бъдещите астронавти, които или ще се занимават с изследователска дейност, или оттук ще продължат пътуването си до Марс.

Кейтлин насочи камерата към лунната повърхност и продължи:

— Намираме се на изключително, историческо място, може би на най-знаменитото от всички. Именно тук Аполо 11 кацна на 21 юли 1969 година. Все още в праха ясно се различават отпечатъците от стъпките на астронавта Бъз Олдрин.

Те спряха и погледнаха отпечатъците, които изглеждаха така отчетливи, сякаш бяха оставени само преди няколко минути.

— По решение на НАСА тези отпечатъци ще се запазят като паметник за първото кацане на Луната.

Кейтлин покри отпечатъците с една прозрачна каса от плексиглас, за да попречи на сегашните астронавти да стъпят върху тях по невнимание.

— Поради безвъздушното пространство тук този отпечатък ще се съхрани непроменен милиони години напред във времето. Както и нашите отпечатъци, които ще останат вечно тук. Тук няма атмосфера, годишни времена или вятър, които да ги изличат.

На няколко метра от анонимния отпечатък Мидори забеляза нещо, което в началото помисли за боклук. Множество бели предмети лежаха в праха. Тя се отдалечи на няколко крачки от групата, за да ги разгледа отблизо. Приличаха на части от капсула, подобна на тази, с която бяха кацнали. Може би бяха остатъци от първото кацане.

— Кейтлин! — извика тя в микрофона на шлема си. — Може ли да дойдеш за малко тук?

Кейтлин тръгна към нея, все още с камера в ръце.

— Виж ти, да, това е основата на капсулата Eagle[1]. Нарочно я оставиха тук. Армстронг и Олдрин. За да спестят от теглото. Както тези неща, които виждаш наоколо. Оставиха всички излишни предмети.

Сред предметите имаше две неща, които възбудиха интереса на Мидори повече от другите. Бяха чифт ботуши.

— А тези? — попита тя.

Кейтлин пристъпи една крачка по-близо и увеличи образа в обектива.

— Ами… това… ъм… мисля, всъщност, че това са ботушите на Бъз Олдрин. Явно е оставил и тях.

Мидори прие това скептично.

— Искаш да кажеш, че се върнал обратно на Земята по чорапи?

— Хммм, да… всъщност той е имал и други термоизолиращи ботуши под тези.

— И тези ли ще се пазят за вечността?

Кейтлин се замисли.

— Ами… не знам. Хюстън? Какви са плановете за ботушите на Олдрин?

Почакаха известно време, преди да получат отговор от контролната кула на Земята.

— Няма никакви… хмм… планове за тях, не — изпращя високоговорителя.

— Чудесно — заяви Мидори, наведе се и взе ботушите. — Ще ги взема. Те направо са върхът. Малко са големи, но…

Тя се обърна и се запъти обратно към групата, докато Кейтлин остана да стои със зяпнала уста.

— Хюстън, един от младежите току-що отнесе ботушите на Олдрин от повърхността на Луната!

На другия край на връзката настъпи тишина, която трая доста продължително. После дойде отговорът.

— Ами… да е внимавал къде си оставя нещата. Нека да ги задържи. Поне докато се върнете.

— Прието.

Кейтлин тръгна обратно към Мидори, която бе на път да свали своите ботуши, за да обуе старите обувки на Олдрин.

— На твое място не бих направила това — каза спокойно Кейтлин и я хвана. — Отделните вътрешни ботуши на Олдрин не са част от твоето оборудване. Твоите вътрешни ботуши са специално вградени във външните. А отдолу си само по чорапи. Температурата отвън е 120 градуса. Не е много подходяща за разсъбличане на открито.

— Права си — съгласи се Мидори, като моментално се отказа от събуването по примера на Олдрин. — Благодаря.

— Няма нищо. Хайде, идвай да влезем вътре.

Мидори последва Кейтлин към базата. Останала част от екипа бе доста след тях. А Миа бе последна. Тя бе забелязала как Мидори отмъкна старите ботуши на астронавта и не можа да потисне известно чувство на завист. Майната им на италианските й парашутни ботуши — това беше нещо съвсем различно! Но, най-малкото, можеше да задържи тези, които в момента й бяха на краката. И те не бяха за изхвърляне. На всеки четири-пет стъпки Миа се обръщаше назад, за да види оставените от нея отпечатъци. Отпечатъците от стъпки се бяха умножили след като вече двайсет стъпала се бяха движили едно след друго върху лунния прах. Замисли се за чувствата, които Олдрин е изпитвал, когато за първи път е стъпил на място, различно от Земята.

Но мислите й бяха прекъснати от спирането на Кейтлин. Пред тях се издигаше огромна сива постройка със затъмнени прозорци, маркирана с логото на НАСА. Имаше само един етаж, но доколкото можеше да види, се простираше на повече от сто метра във всяка посока, в плетеница от коридори и крила. Точно по средата на покрива се извисяваше купол, а зад него, може би на двайсет метра височина, се издигаше огромният генератор за кислород, който осигуряваше неограничено количество въздух вътре в помещенията.

Надолски пое лидерството, въведе един код в панела от ляво на огромен люк с надпис *Шлюз 1* и завъртя едно голямо колело. За учудване на Миа то се завъртя напълно безшумно. Бе очаквала да чуе стържещо скърцане от въртенето на металното колело, но то не издаде и звук.

Сигурно е от вакуума, помисли си Миа. *Затова не се чуват никакви звуци.*

После, незнайно откъде, се появи онази натрапчива мисъл, която се впи в съзнанието й и я уплаши до смърт:

В Космоса никой не може да те чуе, ако викаш.

След известно колебание, Миа последва Надолски и останалите от екипа вътре в декомпресионната камера, където той затвори люка

след тях и изравни налягането, така че да могат да си свалят скафандрите и шлемовете, и да вдишат въздуха вътре в Лунната база.

Вече бяха вътре в *Дарла 2*.

---

[1] Eagle (англ.) — орел. — Б.пр. ↑

ИМЕ

Бяха го настанили на стол пред телевизора в стаята му. От време на време го правеха, когато санитарите бяха малко и не можеха да следят всички обитатели. Всеки път нещата вървяха добре. Старците седяха прилежно и мирно пред телевизорите, забравили всичко за време и пространство, както и че не са се къпали няколко дни подред.

Химелфарб се чувстваше радостен и в приповдигнато настроение. Камерата току-що бе преминала през публиката на някакво шоу и той реши, че внезапно всички са дошли в стаята му на гости за кафе. Той решително се изправи и затърси в шкафа чаши и прибори. Може би дори някой щеше да донесе сладкиш. Чийзкейк.

В шкафа той нямаше други съдове, освен чаши и лъжички, но ги извади и прилежно ги нареди върху леглото си. *Такаааааа.* Все пак стигаха за трима души. Все някакво начало. Той изхвърли цветята от вазата на прозореца и сипа от нея вода в чашите.

— Заповядайте — промърмори той тихо и извърна тревожен поглед към телевизора. Но публиката продължаваше да си седи по местата. Защо не ставаха?

Нямаше достатъчно чаши за всички, ето къде бе проблемът. Той подреди обувките и шапката си, както и картините от стената едни до други на леглото. Напълни вазата и сипа вода в обувките си. Върху завивката се появиха тъмни петна и водата потече на пода. Отново погледна екрана. Те не искаха да станат!

Господин Химелфарб се строполи на стола и зарови глава в ръцете си.

Седя така половин час, преди една от санитарките да влезе и да завари отрупаното му с предмети легло.

Санитарката го погледна. Той целият бе плувнал в пот от изтощение. Една грижлива ръка го погали по рамото.

— Пак ли си имал гости?

Химелфарб кимна безшумно.

Наведе се към телевизора и смени канала. Публиката изчезна.

— Ето такааа… Виждаш ли, всички вече си отидоха.

Тя дори не забеляза, че старият човек плачеше.

Докато санитарката подреждаше леглото му и връщаше нещата по местата им, по телевизията започна съвсем нов документален филм за сегашния полет до Луната.

На екрана пред него кипеше бурна дейност. Стари архивни кадри показваха учени, напълно погълнати от работата и провеждащи тестове с различни уреди. Не бе лесно да се разбере с какво точно се занимаваха или от къде бяха взети кадрите, а и гласът зад кадър не съобщаваше нищо по този въпрос. Той беше зает да разказва историята на американската космическа програма от началото на 50-те години до днес, и през цялото време заливаше публиката с цифри, статистически данни, информация за разходите, за мащабите и всеобхватността на тази дейност. Нищо от това не достигаше до Химелфарб. И все пак той седеше като омагьосан пред екрана.

Бе го обзело някакво смътно чувство, че познава повечето от лицата, които му се усмихваха от екрана. Той знаеше откъде са кадрите, нали? Това беше в един от хангарите на обсерваторията Голдстоун, а показаните преди малко учени работеха по проекта, който… за какво точно се отнасяше този проект?

Човекът в средата на кадъра бе ръководителят; едва ли е бил на повече от двайсетина години тогава. Но… бяха му възложили отговорността, защото… защото е знаел нещо, нали така? Да, точно така. Бе направил някакви безпрецедентни отрития в университета и бе преместен в Голдстоун, за да работи по нещо, което мъгляво наричаха *въпроси, свързани с Луната*. Как му беше името? Коен? Не? Кауфман? Не, и това не беше.

Той се разрови из картотеката в главата си, където всичко се обърка отново, стана недостъпно, но въпреки това се насили да продължи. Тази снимка, какво значеше тя? Вгледа се по-внимателно, плъзна поглед покрай хората и го насочи към конструкцията зад тях.

Снимката изчезна и бе заместена от друга, направена от по-различен ъгъл. Гласът на говорителя обясни, че в момента показват прочутия луноход LRV, Лунар Роувър[1], сниман до създателите си от завода на Боинг в Голдстоун. Това бе очевидно. Химелфарб се опитваше да си спомни името на човека, но това напълно му се

изплъзваше. Колинс? Не. Клейман? Не бе сигурен. На екрана показаха още една снимка, този път направена в другия край на помещението. Този път на нея се виждаше задната страна на лунохода и гърбовете на учените.

Но не това внезапно уплаши Химелфарб.

Ужасът му вдъхна една полуотворена врата в дъното на снимката. Тя не бе замислена като важна подробност, но точно тя улови погледа му. Почти бе невъзможно да се различи нисичкия мъж, застанал до шкафа с инструментите близо до вратата. Лицето бе неясно и ако човек изрично не знаеше, че той стои там, най-вероятно изобщо не би го забелязал.

Обаче господин Химелфарб го позна.

Това бе самият той.

— Ето така е добре вече — каза санитарката и изключи телевизора. — Знаеш, че не можеш да седиш цяла нощ и да гледаш телевизия.

Химелфарб остана да седи и да гледа угасналия екран, но единственото, което виждаше, бе неговият собствен образ. Отражението му в екрана сякаш се ухили срещу него. Отблъскваща усмивка на луд човек. Затвори очи за няколко секунди, преди да ги отвори отново.

Сега единствено отражението на тъжното му лице го гледаше от екрана. Най-тъжното лице на планетата Земя.

Телефонът на санитарката иззвъня и тя го вдигна.

— Можеш ли да поседиш така, Олег? Ще се върна да ти помогна да си легнеш след двайсетина минути.

И тя напусна стаята, без да дочака отговор.

Но господин Химелфарб дори не забеляза излизането й. Сякаш в съзнанието му бе станало късо съединение. То свърза на секундата всички нервни окончания в мозъка и то напълно правилно, така че спомените го връхлетяха като водопад, изригващ от съзнанието му. Той се изправи и остана да стои в средата на стаята.

Аз живея тук, помисли си той.

Това са нещата ми.

Живея в някакъв дом?

Приближи се до огледалото, което санитарката бе върнала на мястото му, преди да излезе. Огледа се. И сълзите му потекоха надолу

по бузите при вида на старческото лице, което го гледаше отсреща.

Сякаш натрупаните години копнеж и тъга по децата, жена му, по целия му живот, по съзнателното същество, което представляваше някога се сляха в едно мигновено проглеждане.

Вратите на съзнанието му зейнаха широко отворени и умът му стана бистър и ясен като кристал.

Коулман. Казваше Коулман. Не Коен, не Кауфман. А Коулман.

И тогава като лавина го заля знанието. Спомни си всичко, случило се в Голдстоун в деня, когато онази снимка бе направена. Всичко настъпваше към него с такава мощ, още по-силно от първата вълна спомени, че за малко да загуби равновесие.

Спомни си кой бе Коулман, докладите, случилото се на Луната. Отчетливо си спомни неясната снимка, направена от астронавтите на *Аполо 17* в близост до Морето на спокойствието. Именно Коулман му я беше показал един следобед през есента на 1979-та и само мисълта за това го накара да потрепери.

На снимката се виждаше как астронавтът Юджийн Сърнън[2] се качва на лунохода. Изглеждаше тромаво забързан и приличаше на човек, който се страхува, че няма да успее да се качи навреме в него. А на по-малко от трийсетина метра зад него, в долината на Торъс-Литроу, се виждаше и причината за паниката му. Тъмен силует с размазани очертания, но очевидно без скафандър, облечен със съвсем обикновени дрехи, вървеше към него. Господин Химелфарб бе се срещал с Юджийн много пъти. Приятен мъж, който за съжаление никога не се възстанови след полета с *Аполо*.

Може би това се дължеше на факта, че човекът зад него на снимката, който вървеше по петите му към лунохода, си приличаше с Юджийн като две капки вода.

Дарла. Те ще използват отново базата.

Но ние се договорихме никога повече да не се връщаме там!

Никога!

Той извади портфейла от якето си и намери обувките си, подредени до гардероба. Внимателно, за да щади крехкото си тяло от резки движения, той се наведе, взе ги, седна на ръба на леглото и ги обу, после напусна стаята си. Забърза по коридора, колкото му бе възможно, към телефонния автомат в дъното.

Все още има време. Все още могат да прекъснат полета и да се върнат, ако вече не са кацнали там.

Трябва да им разкажем. Всичко.

Не срещна никого в коридора. Малцината санитари, които бяха на работа, се занимаваха с останалите обитатели в другите крила на дома, което му осигури свободен достъп до автомата.

С трепереща ръка той пусна няколко монети и набра стария номер в Голдстоун. Дори не се замисли колко невероятно е, че той, особено онова, в което се бе превърнал, все още си спомня номера наизуст. Но това нямаше значение. Паметта няма цена.

Номерът, който набирате, е излязъл от употреба.

Естествено. Толкова отдавна не се бе обаждал там. Сигурно вече имаха съвсем други номера.

Той разлисти телефонния указател, висящ до автомата.

К. Л. М. Н.

Това беше. *Н.*

НАСА.

Намери номера на Космическия център Кенеди. Позвъни.

Отговори му автомат. Който му съобщи менюто и избора, който може да направи. Прекалено голям избор. Бе объркващо. Опита се да натисне 0 с надеждата, че това ще го свърже с някаква централа. Но не… отново механичен, противно любезен, предварително записан глас.

Погледна часовника. Не. Би трябвало все още да има хора там.

Опита отново, но и този път не се свърза с жив човек.

Объркването и страхът бяха на път отново да го превземат и той затвори телефона. Сърцето му биеше като лудо, гърдите го пробождаха. Внезапно си спомни, *Кейп Канаверал. Ще опитам Кейп Канаверал.* Разлисти отново указателя. Намери номера. Позвъни.

В другия край се обади млад мъж.

— Станция на военновъздушни сили в Кейп Канаверал, какво мога да направя за вас?

И господин Химелфарб се накани да започне да разказва. Всичко, което знаеше, всичко, което трябваше да се направи и защо експедицията трябваше да бъде незабавно прекъсната. И че трябва възможно най-бързо да го свържат лично с д-р ■.

Но от устата му не излезе и дума.

Паметта му се бе върнала, но центъра на говора в мозъка му не го слушаше. Издаваше единствено несвързани звуци, колкото и да се опитваше да говори правилно.

— Сър, мога ли да ви помогна с нещо?

Той запелтечи, положи още по-големи усилия. Но нищо не излезе.

— Сър, там ли сте?

Моля те, нека да успея да кажа едно-единствено изречение. Моля те, нека да ги предупредя. Само за това моля.

— Сър, ще бъда принуден да затворя сега.

Не го прави, моля те, не го прави, дай ми още малко време, само още малко време.

— Дочуване.

По дяволите!

Усети как го изпълва безмерна ярост и пред очите му причерня. С огромна сила, каквато не подозираше, че старческите му ръце притежават, той нападна автомата, въоръжен със слушалката. По пластмасата на кабината се появиха пукнатини, полетяха парчета на всички страни и той дръпна толкова силно слушалката към себе си, че я изтръгна от апарата, но не се отказа. Накрая слушалката се разпадна в ръцете му, парчетата се посипаха по пода и той продължи да удря с голи юмруци. После с цялото си тяло. Удари телефона с рамото си и монетите се посипаха на пода със звънтящ, висок звук. *Вече е прекалено късно*, помисли си той, вдигнал двете си ръце над главата. Болката го прониза, когато удари телефонния апарат. Той се откъсна от стената, поддаде и с трясък падна на пода. Господин Химелфарб остана да стои мълчаливо до санитарите, които се бяха стекли тичешком около него.

Те не трябва да се връщат отново.

Трябва да стоят настрана от това място.

Никога да не стъпват там.

---

[1] LRV, Lunar Rover Vehicle (англ.) — четириколесният луноход, наричан още „лунен джип“, използван от екипажа на *Аполо 15* за придвижване по лунната повърхност. Лунни джипове използват и мисиите на *Аполо 16* и *17*. Остават на Луната и са сред малкото обекти, създадени от човека, които са там и в момента. Върху пулта за

управление на LRV 15 командир Дейвид Скот е оставил Библията. — Б.пр. ↑

[2] Юджийн Андрю Сърнън е един от тримата американски астронавти, които са летели до Луната два пъти. Той обикаля Луната с *Аполо 10*, прилунява се като капитан на *Аполо 17* и е последният (засега) човек стъпил на Луната. — Б.пр. ↑

ДАРЛА 2

Антоан вдигна ръце и затърси как да откопчае шлема си.

— Дай да ти помогна. Момент.

Коулман отиде при него и му помогна да откопчае шлема си.

Антоан го свали и си пое въздух.

Имаше нещо нередно във въздуха. Усети го веднага щом преминаха през декомпресионната камера и влязоха в един от старите модули. Въздухът бе застоял, прашен, сякаш никой не бе вярвал, че някога ще бъде дишан отново. Тук, вътре, единствено времето се бе раздвижвало. Снежнобелите стени бяха покрити с оборудване и електроника от 1970 година. Огромни светодиоди с различни форми и цветове присветваха, докато те се придвижваха навътре из модул 2. Остарели компютри ги затрупваха с цифрови кодове, които никой от тях не можеше да тълкува.

Извън това, всичко бе отблъскващо тихо; отекваха само стъпките им върху пода от метални решетки и оглушителното им ехо. Антоан имаше чувството, че се намира в църква и затова вътрешно се изпълни с уважение и почит. Но усещането му бе изместено от друга, много по-дръзка мисъл, напълно необяснима за него.

Господ не е тук. Господ дори не подозира за съществуването на това място.

— Предлагам да се разделим на две групи — каза Кейтлин на Надолски. — Аз ще взема младежите. А ти вземаш Уилсън, Стентън и Коулман и отивате до командния център, за да доложите на Земята. Приемаш ли?

Надолски кимна, но малко сърдито. Кой бе шефът тук? Беше той, нали? Все пак той е командирът на мисията. И се появява тя, някакъв си жалък пилот и започва да командори.

— Добре — каза той кратко и направи знак на мъжете да го последват.

Кейтлин даде камерата на Антоан и го помоли да заснеме придвижването им до модул 2 за зрителите на Земята. Той се нареди

най-отзад на групата и хвана всички в обектива, докато тръгваха напред. При първата връзка Кейтлин спря и се обърна към камерата:

— Сигурно мнозина долу на Земята ще се изненадат, че на *Дарла* има притегателна сила. Тъй като базата бе създадена с идеята за дългосрочно пребиваване, един от най-големите проблеми бе как да се създаде изкуствена гравитация. НАСА дълго време работи над проблема. Това бе решаващо условие за астронавтите при дълго пребиваване да не получат тежки мускулни увреждания поради безтегловното състояние. Сложна магнитна система, вградена в пода на командната зала генерира локално гравитационно поле от 0,97 гравитона[1]. Това е почти идентично със земната гравитация, която е 1 гравитон.

Двете групи по четирима човека навлизаха навътре в базата в огромните си, трудно подвижни скафандри. Ако в началото им бе трудно да се придвижват по повърхността, то преходът отново към гравитация в същите костюми бе още по-труден. Трябваше да ходят бавно, изнасяха първо единия си крак, после другия, като се стремяха да пазят равновесие. За публиката на Земята това сигурно изглеждаше доста забавно. Но Миа, Антоан и Мидори изобщо не намираха нищо смешно в ситуацията.

Очевидно напрежението и очакванията бяха големи при това първо влизане в базата. Приблизително на всеки десет метра имаше по един люк, който Кейтлин активираше като натискаше ръкохватка отстрани на стената. Можеха да чуят хидравличните помпи, които отваряха люковете с изсвистяване *пссссссссссс* и после продължаваха през следващото помещение. Тук, вътре, вече можеха ясно да чуят всички нови звуци. Кейтлин обясни, че това се дължи на звуковите вълни, които се носеха от частиците на въздуха и слухът им можеше да ги различава.

— Тук всичко е направо праисторическо — оплака се Мидори, докато вървяха към следващия предпазен люк. — Как може да сте сигурни, че нещата все още работят? — Тя спря пред люка и го изгледа скептично за миг, преди да изпревари Кейтлин и да натисне активиращата ръкохватка. Вратата се отвори. *Пссссссссссс*.

— Само защото е остаряло, не значи, че е некачествено — отвърна Кейтлин подигравателно. — Само ме виж мен. На 38 съм. В

сравнение с вас съм стара. Но това не означава, че не ставам за нищо, нали?

— Това е нещо съвсем различно — бързо отвърна Мидори и си пое въздух. — Тук мирише доста странно. На застояло.

— Всичко ще се оправи, Мидори — заяви Кейтлин и продължи през люка до модул 3. — Изчакай само да се смени въздухът в модулите и нещата ще се подобрят. Ще стане почти като в нормален дом.

— Но вие сте изпробвали базата преди, нали? — попита Антоан. Думите на Мидори го бяха разтревожили и за първи път от началото на експедицията се почувства несигурен. — Искам да кажа, сигурни сте, че всичко функционира както трябва?

— Напълно — отвърна меко Кейтлин. — Може всичко и да изглежда остаряло, всъщност, наистина е така. Но въпреки това е в отлично състояние. Всяка една миниатюрна частица техника е проверена стотици пъти, преди да бъде изпратена в космоса. А след завършването на монтажа цялата система бе изпробвана отново. Така че мога да ви обещая, че всичко ще работи безупречно. Освен това, в случай че продължавате да се съмнявате: мислите ли, че бихте имали изобщо някакъв шанс НАСА да ви изпрати тук, ако изпитваше и най-малкото колебание в годността на оборудването? И на всичкото отгоре, да ни изпрати с камера и да предава експедицията ни директно за целия свят на Земята? Наистина ли мислиш така?

Гласът й леко трепереше, докато говореше.

— Ами, не знам… — отвърна той тихо.

— Все пак не забравяйте, че електрониката през 1969 година е била достатъчно добра, за да може човек да кацне на Луната. А доколкото ми е известно, дори с най-новия Плейстейшън това не може да се постигне.

Разговорът приключи. Те проумяха, че нямаше смисъл да продължават да спорят с Кейтлин. Но вътре в себе си всички, младежите и възрастните, си мислеха едно и също нещо: *все пак, колко сигурен можеше да бъде човек?* Нямаше никакви гаранции за това.

И те продължиха пътя си до крило Б, без да проронят дума помежду си.

Миа и Мидори бяха настанени в обща стая, Антоан получи стаята до тях. Другите стаи, където щяха да живеят останалите, бяха разположени по дължина на коридора. Първо следваше стаята на Кейтлин, после тези на Уилсън и Стентън. Последвана от стаята на шефа на базата Коулман, а последна в края на коридора бе тази на Надолски. На отсрещната страна на стаите имаше огромна кухня, а по-нататък от нея имаше просторна обща баня.

Кейтлин ги заведе и на двете места, за да ги опознаят. Кухнята изглеждаше странно, едновременно старовремска и футуристична. Ъглите бяха закръглени и всичко бе боядисано в скучния белезникав цвят на белтък на яйце. На две големи врати на едната стена висяха надписи *Сухи продукти* и *Камера за дълбоко замразяване*. Кейтлин се спря пред тях.

— Тук са всичките ни хранителни запаси — каза тя и се усмихна.

Младежите се спогледаха.

— Какво искаш да кажеш? — не се стърпя Мидори. — Имаш предвид, че ще ядем от нещата, които са вътре?

Тя отвори вратата към сухите продукти и надникна вътре. Редица рафтове бяха отрупани с консерви и кутии, всички с логото на НАСА и *Дарла*.

— Но всичко тук е от 70-те години!

— Така е — отвърна Кейтлин. — Това е изсушена храна и срокът й на годност е вечен.

— Аз със сигурност *няма* да ям това, така че забравете.

— Както искаш. Но мисля, че след време ще усетиш, че си доста гладна. Все пак ще прекараме тук цели 172 часа. Това е цяла седмица.

Мидори се замисли над думите й. След малко тя каза:

— Тогава се надявам, че готвите и азиатска кухня, а не само някакви скучни хамбургери.

— Ами… съмнявам се, че ще намериш суши вътре, ако това имаш предвид, но може да измислим нещо по въпроса за спагетите.

Кейтлин погледна часовника.

— Така, часът е пет. Вие сте претоварени с впечатления. Предлагам да се върнете по стаите си, за да съблечете скафандрите и да си починете два часа. Ще дойда да ви взема в седем часа и заедно ще отидем във всекидневната в крило А, където ще се срещнем с останалите, преди да вечеряме. Става ли?

Никой не възрази. Напротив. Отдавна мечтаеха да съблекат скафандрите си. Едва сега усетиха колко бяха уморени всъщност, първо от дългото пътуване, после от осъзнаването, че наистина се намираха на Луната. След всичкото напрежение, свързано със състезанието, очакването и тренировките, най-после бяха достигнали крайната си цел.

Антоан пристъпваше в коридора зад Мидори и Миа на път към спалните им. И тримата спряха до вратата на стаята на момичетата, а Антон не даваше дори знак, че има намерение да отиде в собствената си стая.

— Антоан? — каза Миа и го погледна питащо.

Той вдигна отчаян поглед към момичетата.

— Ако някой иска да лежи сам в стая на Луната точно в този момент, е сърдечно добре дошъл в моята. Не си го бях представял… точно така.

Миа разбра намека му и му се усмихна накриво.

— Добре, Антоан. Влизай. Момичетата ще пазят малкото френско момченце, което го е страх да остане само.

Антоан вдигна примирено ръце, сякаш искаше да каже: *като че ли пък някоя от вас иска да остане тук сама!*

Кейтлин остана за миг пред вратата си.

— От този момент разполагате с два часа, всичко наред ли е? Предлагам да използвате времето да поспите, а не да си бърборите. А, ти, Антоан?

— Да?

— Никакви глупости с момичетата, ясно?

— Oui, madame[2] — отговори той учтиво.

И тя си влезе в стаята.

Спалнята приличаше по-скоро на каюта, с малък овален прозорец и гардероб за дрехи. Две легла бяха монтирани за стената едно над друго, но нямаше столове или маса, нямаше нищо друго.

— И къде точно мога да си легна аз? — попита Антоан малко объркан.

— Ти беше този, който на живот и на смърт искаше да дойдеш при нас, нали?

— Да не искате да кажете, че ще трябва да лежа на пода?

Момичетата се спогледаха.

— Можеш да легнеш където си поискаш — отговори Миа възможно най-равнодушно. Но истината бе, че изобщо не беше безразлична. Отлично знаеше какво ще избере, бе видяла знаците последните дни, как винаги се увърташе в близост до нея и следеше всяко нейно движение.

— Мога ли да легна до теб, Миа?

— Можеш — усети, че отговори прекалено бързо, защото Мидори примига с очи и й обърна гръб, докато съблечаше огромния скафандър.

Миа зае долното легло. Тя свали скафандъра си, но запази дрехите си отдолу, преди да легне под завивката. Малко след това легна и Антоан. Той много предпазливо се настани до нея, съвсем на края на леглото. Мидори се покатери и си легна на своето легло.

Но никой от тях не можа да заспи.

Не че се и опитваха кой знае колко. А и какъв бе смисълът? Да отидеш на Луната и първото нещо, което правиш, е да си легнеш? Това бе най-тъпото предложение в цялата човешка история.

Вместо това, трите младежи се загледаха през малкия кръгъл прозорец, осветен от силната и всепроникваща светлина на лунната повърхност отвън. Всичко бе толкова безкрайно пусто. Което го правеше почти красиво. Навън наистина нямаше нищо. Никой от тях не се сети какво да каже, само лежаха и се наслаждаваха на изгледа.

И докато времето минаваше в пълно мълчание, сякаш изгледът отвън се промени. Красивата тишина сякаш внезапно излъчи нещо заплашително, усетиха го и трите, макар и никой да не проговори и дума.

Може би именно това накара Мидори ни в клин, ни в ръкав, да каже:

— Чували ли сте историята за Кушисаке-она?

— Какво?! — попита Антоан.

— Кушисаке-она. Жената с голямата уста.

— Не. Защо?

— Просто внезапно се сетих за нея — заяви Мидори от леглото си.

Отново няколко секунди се възцари тишина, преди Мидори да продължи:

— Живяла е през 1100-та година, в края на Хейанския период[3] и била омъжена за властен самурай. Знаете какво значи самурай[4], нали?

— Естествено — отвърна бързо Миа, но вътрешно осъзна, че не е напълно сигурна.

— Наемен воин на някой благородник, нали? — опита се да обясни Антоан.

— Горе-долу. Както и да е: тази жена на самурай била изключително красива, една от най-големите красавици на Япония. За съжаление, била и много суетна. И невярна.

— Започва все по-малко да ми харесва — обади се Антоан.

— Да, нали? Същото се отнася и до самурая. Защото той разкрил изневярата й. И за отмъщение извадил меча си и разрязал устата й от ухо до ухо, крещейки: Сега да видим кой ще мисли, че си красива?

Мидори помълча няколко секунди, преди да продължи.

— Според легендата тя все още броди из Япония нощем. И върху устата си винаги носи превръзка.

— Мислех, че всички в Япония ходят с превръзки през устата, когато излизат навън — каза Миа.

— Точно там е работата — отвърна Мидори. — Много японци носят предпазни маски на устата си, когато са на оживени места, препълнени с хора, за да избегнат разпространение на зарази, или да не се разболеят. Затова било толкова трудно да я различат от другите. Но винаги ще я разпознаеш, ако те спре и те попита: *Watashi kirei?*

Миа се накани да попита какво означава това, но Мидори я изпревари.

— *Красива ли съм?*

— Отврат — изсумтя Антоан.

— И ако отговориш, че е красива, тя сваля превръзката си от устата и пита: *Сега също ли съм красива?*

Миа подаде глава от леглото си и погледна японското момиче над нея.

— Мидори, защо ни разказваш всичко това, толкова е противно?

Но Мидори не й обърна внимание.

— А отговориш ли *не* — продължи Мидори, — тя те убива. А кажеш ли повторно *да*, тя те следва до дома ти и те убива пред него.

— С други думи, при всички положения те убива.

— Не — отвърна Мидори. — Има два начина да се спасиш. Единият е като отговориш, че изглежда като всички останали. Така ще спечелиш време и ще можеш да избягаш.

— А другият? — попита Миа.

— Другият е да вдигнеш пред лицето й кутийка с гримове. Уханието на грима ще й припомни за хирурга, който някога се опитал да й помогне.

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувал — заяви Антоан.

— Безразлично ми е какво мислиш по въпроса. Но имай предвид следното: късно през лятото на 1979-та от Хокайдо изчезват трима младежи по мистериозен начин. Били на четиринайсет, петнайсет и шестнайсет години и се връщали от тренировка по футбол. Никога не били намерени, макар и полицията да ги търсила с кучета седмици наред. Както съм ви споменавала преди, чичо ми работи в полицията в Токио, в отдела в Шибуя. Тази зима си говорихме за тази история и той си я спомняше отлично. Затова го помолих да провери в базата данни на полицията и знаете ли какво откри?

Внезапно лицето на Антоан пребледня. Историята вече не бе най-глупавото нещо на света. Миа го погледна. Най-много я разтревожи не самата история, а това, че *той* бе уплашен до смърт, докато я слушаше.

Мидори бавно се измъкна от леглото си, слезе долу и застана на пода пред тях.

— Откри един полицейски доклад за автомобилна злополука, в която била замесена жена. Колата била открита късно вечерта, валяло като из ведро и си било чист късмет, че изобщо я забелязали. Но я открили. Била се обърнала в канавката и когато полицаят извадил жената от останките на колата, забелязал, че устата й била разрязана от ухо до ухо. Съгласно доклада му, тя била в съзнание, но не отговорила на въпроса му как се казва. Единственото, което непрекъснато питала, било: *Красива ли съм?* Безспирно повтаряла въпроса. Той изтичал до полицейската кола, за да повика линейка, но когато се върнал до

смачканата кола, жената била изчезнала. Самият полицай бил намерен мъртъв същата вечер. Точно пред вратата на блока, в който живеел.

— И къде… къде се е случило това? — попита Антоан.

Мидори впи погледа си в него.

— Къде мислиш?

— Хокайдо? — потрепери той.

— Именно. *Хокайдо.* Само на няколкостотин метра от мястото, където изчезналите младежи били видени за последен път.

Мидори остана права с вид на човек, който внезапно се пита какво точно прави в момента.

— Както и да е — каза тя, внезапно възвърнала си предишното настроение. — Просто се сетих за тази история. Отивам до тоалетната. Не правете деца междувременно, става ли?

И с тези думи тя излезе навън.

Миа и Антоан останаха да лежат, загледани след нея, напълно безмълвни. Никой не помръдваше. Миа забеляза, че Антоан лежи съвсем в края на матрака и че всеки момент ще се изтърси на земята.

— Не е необходимо да лежиш толкова накрая, ако не искаш — каза тя. — Всъщност има доста място.

Той я погледна.

— Сигурна ли си?

— М-хм.

Той се намести по-навътре и Миа усети как кракът му допира нейния. Тя инстинктивно потрепери и си дръпна крака, но веднага съжали и го върна обратно на мястото му.

— Знаеш ли, аз, а… ами… откакто, а…

Антоан затърси думите, но те сякаш внезапно се бяха изпарили и заселили в съвсем друга стая, точно когато най-много се нуждаеше от тях.

— Няма нужда да казваш нищо — каза Миа и го прегърна.

Той я целуна, малко или повече, на 384 000 километра от мястото, на което тя мислеше, че тази целувка ще дойде.

---

[1] Гравитонът е хипотетична елементарна частица, квант — носител на гравитационното взаимодействие. Обозначава се с g, G. — Б.пр. ↑

[2] Oui, madame (фр.) — да, госпожо. — Б.пр. ↑

[3] Хейански период — Япония през 794–1185 г. — Б.пр. ↑

[4] Самурай (някой, който служи) — една от четирите основни класи в Древна Япония, а именно: самураи, земеделци, занаятчии и търговци. Това са т.нар. защитници на Япония, воини, които живеят според своя неписан кодекс на честта Бушидо. — Б.пр. ↑

ТРЕВОГА

Мидори се върна обратно в стаята само секунди след първата целувка и изпълни ролята на автоматична спирачка за повече последвали целувки. Тя не забеляза да е настъпила някаква промяна, докато бе отсъствала; но стига да имаше усет към детайлите, щеше да забележи, че Миа и Антоан гледаха през цялото време да бъдат заедно. А ако беше наистина наблюдателна, щеше да види погледа на Антоан, впит в Миа, който означаваше, че му е все тая и Луната, и експедицията, и световната слава, стига да можеше да е в близост до Миа.

Миа, от своя страна, се опитваше, доколкото бе възможно, да се прави пред другите, че нищо не се е случило. Но мисълта, че нещо между тях двамата можеше да случи, често я бе спохождала. И все пак, всичко се бе случило толкова бързо, че се нуждаеше от време да осмисли нещата, преди да се изложи на закачките на Мидори и останалите. Но това бе неизбежно, дума да нямаше. Рано или късно всички щяха да забележат грейналото й усмихнато лице. И за първи път тя се зарадва, че прие да замине за Луната.

Антоан, Мидори и Миа седяха готови в очакване Кейтлин да почука на вратата точно в седем часа. Трите младежи я последваха в дългия коридор, който свързваше модулите 1 и 2 чрез командния център в средата. Вътре, в просторната дневна на модул 1 се срещнаха с останалите членове на екипажа, които вече се бяха настанили и ги очакваха.

Мидори се настани до Коулман, докато Миа и Антоан седнаха до Кейтлин вляво на помещението.

Надолски огледа с неприкрито отвращение интериора и взе думата.

— Дами и господа, момичета и момчета, най-после се събрахме всички тук, в *Дарла 2*. Добре дошли. Както вече знаете, Олдрич Коулман ще бъде ръководителят на базата по време на целия ни престой. Самият аз продължавам да отговарям за цялата експедиция, но искам да следвате и изпълнявате всички упътвания и заповеди на Коулман, ясно ли ви е?

Помещението се изпълни с редица *да* и *добре*.

— Чудесно. Олдрич?

— Благодаря, Лойд. Да, ще бъда кратък. Запознати сте с повечето неща за мястото от инструкциите, дадени ви в Хюстън, но нека повторя най-важното. *Дарла 2* се състои от четири модула. Номер 1, в който се намираме в момента; номер 2, където се намират спалните ви, кухнята и банята; номер 3, в който е разположен компютърният център, където са оранжерията и генераторът за въздух; и номер 4, в който са енергийният блок, здравният център, съоръженията за излизане и престой навън и камерата за декомпресия. През него влязохме вътре. Модул 4 бе изграден през есента на 1976-та, а останалите модули са инсталирани в периода 1974-1976-та. До всеки защитен люк има командно табло и при натискането на клавиатурата му можете спокойно да се придвижвате между модулите 1, 2 и 3, но ви моля да не влизате в модул 4 без разрешение от командир Надолски или от мен. Същото се отнася и за компютърния център, оранжерията и генератора за въздух в модул 3. На тези места влизането е забранено без изрично разрешение. За да можете лесно да се ориентирате, ще дам на всеки карта на *Дарла 2*. Кейтлин?

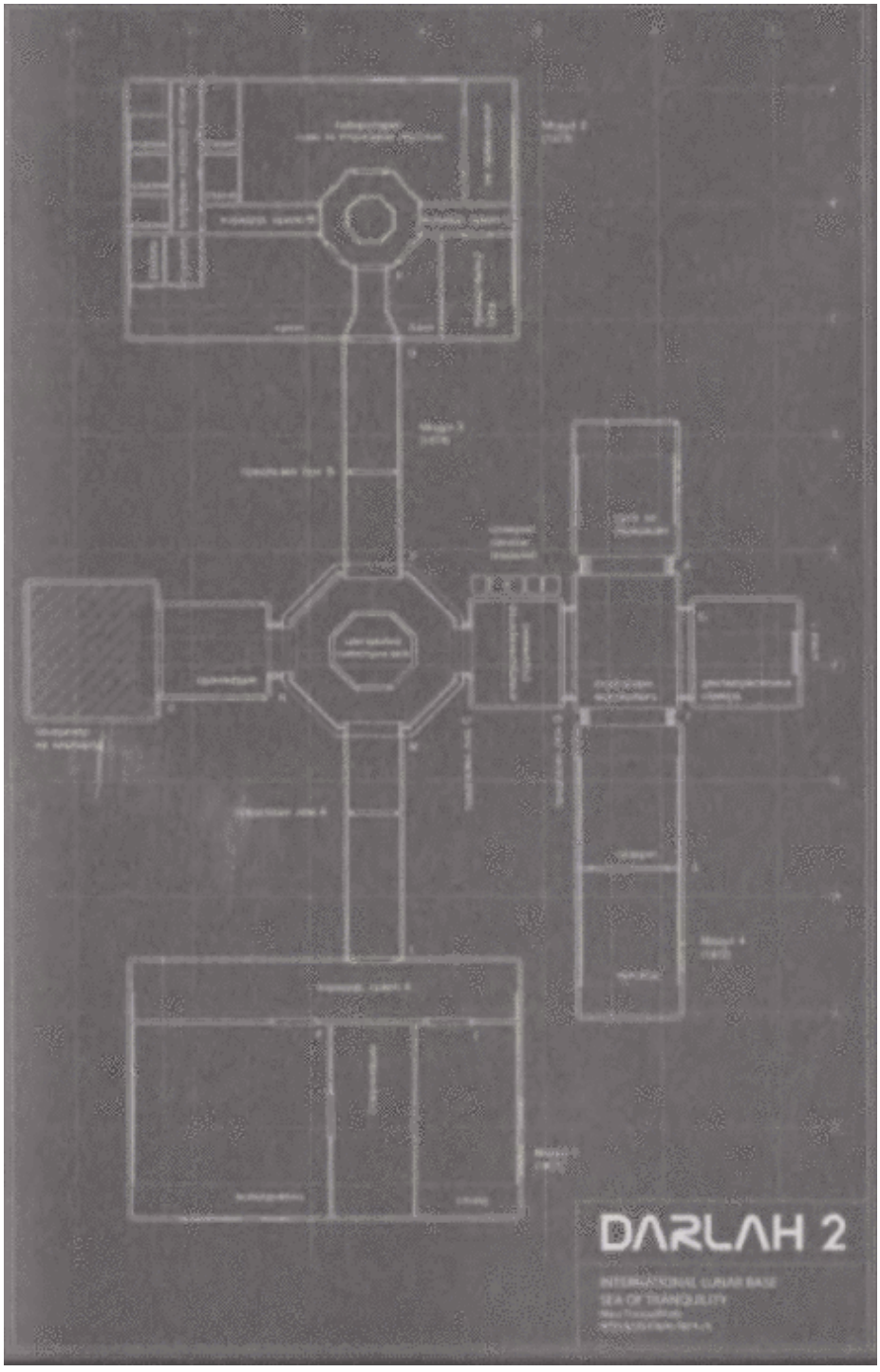
DARLAH 2

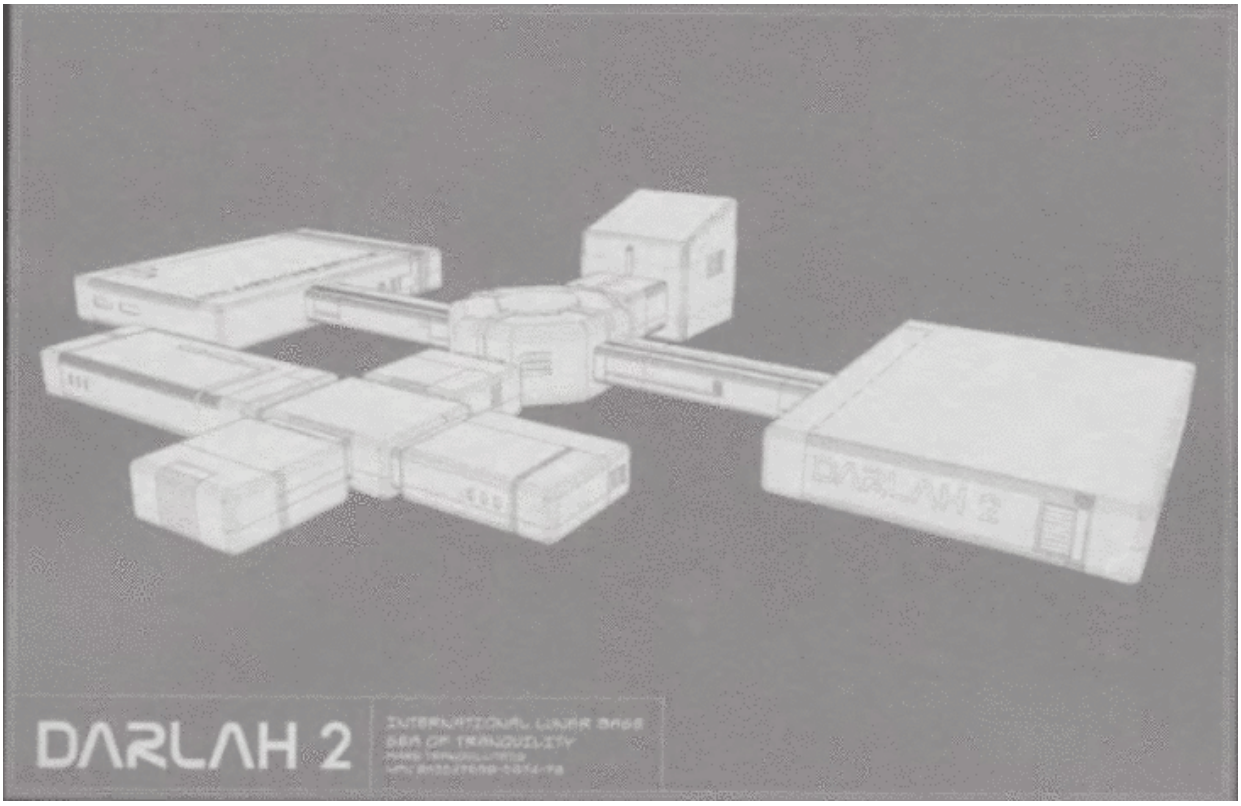

— Разбрано — отвърна тя, отиде до един шкаф и извади купчина документи, които им раздаде.

Миа прие картата и разгледа чертежа.

— Така… какво друго? — Коулман се замисли. — Да, до нас се намира комуникационният център. Оттам поддържаме контакт със Земята, за вас е възможно да се обаждате вкъщи чрез радиовръзка, ако изпитате потребност да го направите. Но само при крайна необходимост, това не е обикновена телефонна кабина. Организирали сме също пресконференции всеки ден, които също ще се осъществяват чрез комуникационния център. Надолски ще ви раздаде списък за участие на всеки в различните пресконференции. Сигурно е излишно да го казвам, но въпреки всичко ще го направя: бъдете възможно най-положително настроени. Независимо дали сте тук, защото сте спечелили състезанието, или защото ще трябва да изпълните определена мисия, не забравяйте, че всички плуваме в една лодка. Задачата ни е да възобновим изследванията на Луната и сме получили подкрепата и финансирането на НАСА, за да осъществим именно това.

Горе-долу по това време Миа загуби интерес и престана да следи казаното. Коулман говореше ли говореше, подробности за базата, какво

имаха право да казват на пресконференциите и какво бе засекретена информация. Гласът му бе мек, дълбок и приятен, но и приспивен. Интонацията му бе напълно равна и й напомняше за автомобил, който се носеше безспир в пустинята по права линия.

Надолски взе думата след Коулман и гласът му бе малко по-твърд и жив, което накара Миа да излезе от унеса си. Или може би вината бе на Антоан, който в този момент сложи ръка върху нейната. Независимо от всичко, трябваше да се правят изследвания на лунните камъни, на слънчевия вятър, да се картотекира гравитацията в областите от Морето на спокойствието до кратера Плиний, както и в огромната долина до Морето на спокойствието. Да се изследва също и магнетизма — говореше се много за магнетизъм. Миа се насили да внимава, без кой знае какъв успех. Мидори, от своя страна, усърдно си записваше.

Антоан се наведе към Миа и прошепна в ухото й:

— Мислех си, ако искаш… да, ако искаш да спиш… при мен?

Мисълта й стана неочаквано неприятна. Не че не й се искаше да са в една стая. Но същевременно се радваше, че са в една стая с Мидори. А и какво щеше да си помисли *тя*, ако остане сама в стаята? На път от модул 2 Миа си мислеше, че държи нещата под контрол, но сега внезапно усети, че те се развиваха прекалено бързо.

— Може би — отвърна тя. — Ще видим.

Антоан изглеждаше разочарован и се облегна обратно на стола си. Но не пусна ръката й.

Коулман отново се изправи и застана в центъра на дневната.

— Добре, припомнихме си най-важното. Сега предлагам всички да отидем в комуникационния център, където ни чака първата ни пресконференция. За нея е отделен половин час и всички ще отговаряме на въпроси, задавани от журналисти, събрани в Хюстън. После отиваме в кухнята — той разпери ръце — и ще се насладим на първата си вечеря на Луната.

Недодяланият му жест всъщност целеше да подчертае колко абсурдно, но същевременно и фантастично бе да се използва отново базата, чакала астронавти от далечните 70-те години.

Те влязоха на групи в комуникационния център и се настаниха на пейките пред две камери на стативи. Инженерите Уилсън и Стентън

включиха съоръженията и само минута по-късно предаването започна. Говореше предимно Надолски, а другите се включваха с по някоя реплика за техническите подробности, които журналистите искаха да знаят.

Миа бе избрана да говори от името на тримата — Мидори, Антоан и тя самата. Тя се чувстваше малко неловко от начина, по който бе представена по телевизията, сякаш за секунда се бе превърнала в световна знаменитост. Мислеше си за приятелите у дома, за групата, за съучениците си в училище, които със сигурност седяха и обсъждаха всяко нейно движение. Тя дръпна инстинктивно настрани ръката си, когато Антоан се опита да я хване.

— Командир Надолски — започна въпрос от Хюстън и звучащ във високоговорителите на тавана. — Какво ще бъде най-важното за НАСА през следващите 170 часа?

Докато Надолски надълго и нашироко отговаряше, бе прекъснат от нови радиосигнали от Земята.

— Командир Надолски — се чу отново. — Какво ще бъде най-важното за НАСА през следващите 170 часа?

— Извинете, явно имаме проблеми с техниката. Коулман? Не мисля, че Земята ни чува.

Коулман доближи комуникационното табло, докато Уилсън и Стентън проверяваха микрофоните.

— Не разбирам, всичко изглежда наред — отвърна Стентън.

— Опитай се да прехвърлиш сигнала по някой от другите канали — предложи Уилсън.

Секундите се точеха.

— Командир Надолски — се чу отново по високоговорителите. — Не знам дали ме чувате, но въпросът ми беше: Какво ще бъде най-важното за НАСА през следващите 170 часа?

— Чуваме те, чуваме те, по дяволите, чухме въпроса! — извика Надолски притеснено пред микрофона. — Скапано оборудване. Стентън, какво става? Какво правите?

Но Стентън не успя да отговори. В същата секунда телевизионните екрани угаснаха, луминесцентните лампи на тавана примигнаха няколко секунди, преди също да угаснат. В помещението стана тъмно като в рог, преди аварийното осветление да се включи и да

окъпе стаята с наситена червена светлина. Миа погледна неспокойно Кейтлин, която бе впила поглед в Надолски.

И тогава се включи алармата.

— Какво става, за бога?! — извика ядосано Надолски. — Нищо ли не работи тук? — Той включи и изключи няколко пъти предавателите, но нищо не се случи.

Коулман даде заповед всички да се върнат обратно във всекидневната.

Опасност. Опасност. Пробив в локалния електрически генератор. Грешен код F548, надвика алармата един механичен глас.

— Какво по…

Осем чифта очи се бяха вперили едни в други в червеникавия полумрак. Не смееха да мигнат. Сякаш всички чакаха някой да поеме командването и всичко да се поправи като с магическа пръчка.

— Трябва да излезем отвън, ако искаме да го поправим — заяви тихо Коулман и бе очевидно, че мисълта не му харесва. — Генераторът е отвън между модулите 3 и 4.

Надолски посочи двамата инженери.

— Прието, излизаме — заявиха в хор Стентън и Уилсън. — Ще го оправим.

— Сигурни ли сте? — попита Коулман.

— Да. Отиваме веднага — отвърнаха те. — Но ни трябва помощ за обличането на скафандрите.

Коулман не им остави шанса да променят решението си и бързо додаде:

— Кейтлин ще ви помогне. Останалите чакате тук.

Миа отново хвана ръката на Антоан.

— Казах ли ви, че всичко тук е адски древно — оплака се Мидори. — Нищо чудно, че се разпада, още преди да сме го докоснали!

— Мидори! Не сега! — нареди Надолски с толкова строг поглед, че тя — а и всички останали — замлъкнаха. Той накара всички да седнат, а сам остана прав. — Съжалявам, това не биваше да се случва. Но няма опасност. Наистина. Ще оправим всичко за кратко време, а оглушителната аларма е само за да ни държи във форма. Коулман — и той даде знак на другия астронавт, — ще дойдеш ли с мен?

Двамата излязоха в коридора. Надолски спря точно под една от червените светещи лампи и попита:

— Кажи ми, Коулман… може ли да ми обясниш едно нещо?

— Какво?

— Щом резервното захранване се включи… и системата започна да работи отново…?

— Да?

— Защо не проработи и радиооборудването?

Коулман уплашено го погледна.

— Не знам — отвърна той.

Надолски го изгледа остро, сякаш не вярваше много, че Коулман казва истината.

Никой от останалите шестима души във всекидневната не го каза гласно. Но всички си мислеха едно и също нещо: щом се включва резервното електрозахранване… значи нещата са сериозни.

Ако главното захранване не проработи, те може би никога нямаше да се завърнат обратно на Земята.

РЕМОНТ

Стентън и Уилсън последваха Кейтлин към модул 4. Червеното аварийно осветление, което струеше в коридорите, придаваше нещо нереално на мястото. За Стентън това бе като предупреждение, напомняне, че не биваше да приема предложението на мъжа, който го посети онази събота преди две години. Жена му не го ли бе помолила за същото? Беше. Но той просто не бе вярвал, че някога ще получи отново такъв шанс.

Питър Д. Стентън бе астронавт в НАСА от шест години, но досега не бе излизал в космическото пространство и за секунда. Имаше малобройни космически полети, които се нуждаеха от специфичните му инженерни умения и те бяха отменени в последния момент, поради бюджетни съкращения. Впоследствие Стентън се бе примирил, че ще бъде астронавт, който никога няма да преживее космически полет, независимо че името му е вписано в листата с чакащи за следващото пътуване до Луната. Но дотогава оставаха десет безкрайни години, а Стентън бе работил достатъчно дълго в НАСА, за да не храни големи надежди. Безброй много неща можеха да се случат дотогава.

Да си астронавт без да напуснеш Земята за мнозина бе по много начини равнозначно на това да си нещастен човек. Но Стентън не мислеше така. Подготовката за космически полет изискваше много време. И нищо чудно, че астронавтите почти не виждаха семействата си през годината до полета: бе съвсем в реда на нещата да следват месеци с шестнайсетчасов работен ден. И онова, което наистина не влизаше в програмата на Стентън, бе именно този ритъм. Той и съпругата му Ивон току-що си бяха купили нова къща в родния му щат Минесота — е, чак нова не беше, по-скоро барака, отколкото палат. Но бе просторна и двамата се бяха влюбили в нея от пръв поглед, решили да посветят следващите години на нейното оправяне. Дългосрочен проект. Осем месеца в годината двамата прекарваха в космическия център „Джонсън“ в Хюстън, и единствено през есента и зимата успяваха да се освободят от работата си и да се върнат на север в

Минесота. Но Стентън бе склонен да вложи всичко необходимо от себе си, все пак тук бе израсъл. Тук бяха старите му приятели и макар и да се налагаше всяка година да напускат слънчевия и топъл Тексас и да заминат за Минесота точно в началото на страховитата зима там, никой от двамата не се съмняваше и за миг, че изборът им бе правилен. Към това се прибавяха и децата — три дъщери на три, пет и седем години — за които вече му оставаше много време да прекарват заедно, защото никога не се прибираше по-късно от три часа следобед от работа. Стентън бе открил равновесие в живота си, което го правеше щастлив, истински щастлив и докато следваше Кейтлин до модул 4, отново си пожела никога да не бе отговарял утвърдително на мъжа, който се появи онази събота преди две години.

Бе една най-обикновена събота сутрин през август. Стентън и жена му Ивон разглеждаха рафтовете с продукти в супермаркета Уолмарт в покрайнините на Минеаполис и търсеха консерви домати. Вървяха покрай стелажите с децата между тях, но в мига, в който изникна мъжът в тъмния костюм, Стентън веднага го позна. Не лично, но бе слушал много за него и знаеше, че е част от висшето ръководство на НАСА. Но изобщо не проумя какво изобщо прави той тук, чак горе в Средния запад и докато наближаваха модул 4 разбра, че никога е нямало и да го попита.

Мъжът се бе здрависал със Стентън и се бе обърнал към жена му Ивон.

— Извинете, мога ли да заема съпруга ви за минута?

Без дори да дочака отговор, той бе дал знак на Стентън да го последва, което Стентън направи и те преминаха през магазина и се озоваха на паркинга. Валеше дъжд. Мъжът носеше два черни чадъра в куфарчето си. Той отвори единия, подаде го на Стентън, а после отвори и другия за себе си.

— Ще мина направо към същността, господин Стентън. Нямаме много време. Нещата стоят така: естествено, запознат сте с намеренията на НАСА да изпрати отново хора на Луната?

Стентън спокойно кимна.

— Решихме да се случи в най-близко време. Ще участват петима астронавти. И трима младежи.

— Младежи? — Стентън се стресна и го изгледа.

— Да. Планът е да ги изпратим там през месец юли след две години. Ракетата ще представлява… да, как да го нарека, едно обновено копие на ракетите Сатурн, използвани в програмата *Аполо* през 60-те и 70-те години и…

— Ще използвате остаряла техника? — попита Стентън невярващо.

Мъжът размаха ръце в знак на протест.

— Не, не… тя е съвсем нова. Просто външно наподобява старата. Същото се отнася и за командния модул и капсулата за кацане на Луната. Обновени, малко уголемени реплики на *Аполо 11*. Знаете как е, телевизията обича подобни неща. Но, както и да е… Престоят на Луната ще бъде 172 часа и ще използва за живеене базата *Дарла 2*.

— Ще… какво?

— *Дарла 2*. Това е неизползвана досега лунна база до Морето на спокойствието. Построена през 70-те години.

Стентън повдигна вежди. Направо не можеше да повярва на чутото.

— Но аз…

— Кой, какво, къде, кога, а не на последно място и *защо* ще се разясняват по-късно, Стентън. Решаващото е, че инженерът ни Райли няма да участва в експедицията. Чака третото си дете.

— Радвам се за него — отвърна Стентън, все още смутен от чутото. Дори не знаеше какви въпроси да зададе.

Мъжът се намръщи.

— Да, естествено, че е радостно за него, да му организираме купон с маскарадни костюми и да го поздравим, така ли? Както и да е, това е без значение. От значение е следното: господин Стентън, искате ли да станете част от екипажа, който ще замине за Луната следващото лято? Ще участвате ли?

Стентън направо не знаеше какво да каже. Какви ги говореше този мъж? Че въпреки всичко може да замине за Луната? Но той се бе отказал вече от мисълта за това. Напълно и окончателно.

Но така ли бе в действителност?

Ивон ги откри на паркинга и инстинктивно, както само съпругите умеят да го правят, разбра за какво става дума. И първото й чувство бе уплах. Тя не бе склонна да приеме риска да го загуби в космическото пространство, не и сега, когато се бяха оправяли толкова

добре години наред. Не и когато най-после бе повярвала, че го е накарала да се откаже от тази утопична мечта.

Тя изтича до тях като отчаяно клатеше глава.

— Не! Независимо за какво ще попитате, отговорът е *не* — заяви тя на костюмирания мъж. — Той няма да приеме, разбирате ли?

Мъжът от НАСА сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ.

— Съжалявам, че съм толкова нетърпелив, господин Стентън, но се страхувам, че времето не чака. Е, какъв ще бъде отговорът ви?

Стентън обхвана с празен поглед паркинга.

— Да — отвърна той. — Ще се присъединя.

Минута по-късно Кейтлин, Уилсън и Стентън стигнаха до помещението с оборудването. Тежки скафандри в различни размери висяха на стените, заедно с ботуши, ръкавици, шлемове и кислородни апарати. Кейтлин бързо намери необходимите неща и започна да им помага с обличането на скафандрите.

— Имаме нужда от инструменти — заяви Уилсън. — И чертеж на генератора.

Кейтлин изчезна в съседното помещение и се върна с всичко, за което той бе помолил. Помогна им и да закачат кислородните апарати, помоли ги да си сложат шлемовете, преди да закопчае херметически костюмите. После ги хвана за ръцете.

— Чувате ли ме?

И двамата кимнаха.

— Добре. Виждате ли брояча на лявата ви ръка? Той отчита колко кислород ви остава. Нямахме време да ги презаредим, така че ви остават по 35 минути. Следете внимателно брояча и поддържайте връзка с нас, ясно? Искам да ми долагате за всичко, което се случва там вътре.

Стентън погледна с колебание Кейтлин.

— Там вътре? Мислех, че ще излизаме навън?

— Трябва да излезете, за да стигнете до люка, отвеждащ до генератора. Той се намира на едно ниво по-ниско под нас, което означава, че трябва да слезете по стълбата и да преминете по коридора отдолу. Използвайте фенерчета и търсете очевидни прекъсвания в електрическата система, преди да почнете да търсите други повреди.

И, за бога, не забравяйте — знам, че сте наясно с всичко, но все пак: при никакви обстоятелства не сваляйте шлемовете си долу. До помещението не достига кислород и ще се задушите на секундата. Ясно?

Двата шлема кимнаха утвърдително няколко пъти бавно и сериозно.

— Тогава моментът настъпи. Тръгвайте.

Стентън и Уилсън я последваха до декомпресионната камера, където тя ги помоли да се подготвят за излизане. Самата тя се върна до помещението с оборудването, затвори люка и започна процедурата, която изсмукваше въздуха от камерата. После отвори външния люк и двамата мъже излязоха навън на лунната повърхност.

Стентън вдигна поглед. Небето над тях бе по-черно от всякога досега и все пак слънцето блестеше върху сивкавата повърхност. Това го изпълни с безпокойство и го накара да се замисли колко далеко бе от дома си. Последва Уилсън, по-големия от него с една година астронавт от Мичиган, с когото си партниираха през последните осемнайсет месеца. Уилсън също се бе оставил да бъде убеден от представителите на НАСА. Всъщност, малко преди това той бе напуснал работата си като космически инженер и приел друга в една компютърна фирма. Но те го бяха посетили на работното му място и той веднага се бе съгласил. Така или иначе, никой не го чакаше у дома му в Детройт. Нямаше жена, деца или родители. Само малцина приятели.

Те предпазливо заобиколиха модул 4, оглеждайки се за генератора. Почти веднага го видяха. Бе инсталиран точно зад сградата. Най-отгоре на металния капак видяха малък отвор и го завъртяха. Но всичко бе направо слепено и огромните скафандри изобщо не улесняваха нещата. Трябваше да коленичат и да вложат всичките си сили, но накрая люкът поддаде.

Уилсън насочи фенера си към отвора.

Бе ли видял наистина нещо?

Той се напрегна и усети как потта потича по тила му. *Да.*

Там.

Там имаше стълба, точно както бе казала Кейтлин. Тя се спускаше на десет-петнайсет метра надолу в мрака.

Двамата мъже се спогледаха.

— Какво мислиш? — попита Уилсън.

Стентън се наведе над отвора и се замисли.

— Ще сляза първи.

— Сигурен ли си?

— Да. Чакай да стигна до долу и тогава ме последвай. Ще ти дам знак.

— Добре. Кейтлин, чуваш ли ни? Стентън слиза по стълбата сега.

— Прието — се чу глас в пращящите високоговорители. Бе Кейтлин. — Стентън, внимавай да не закачиш кислородния си апарат. Отворът е доста тесен, както виждаш.

— Да, виждам. Ще внимавам.

Той коленичи пред отвора, обърна се с гръб и стъпи заднешком на първото стъпало.

— Вече съм стъпил. Продължавам надолу.

— Добре — каза Кейтлин.

Стентън внимателно промуши кислородния апарат на гърба си през отвора и заслиза надолу, стъпало след стъпало. Самият отвор бе голям точно колкото да го побере с цялото му оборудване, но с помощта на малко акробатика той стигна края на стълбата. Освети с фенера вътрешността и видя тесния коридор, споменат от Кейтлин. Едва ли бе повече от четири метра дълъг и в дъното му различи генератора.

— Долу съм. Всичко е наред — рапортува той. — Тясно е, но има място точно колкото за двама души.

— Слизам — заяви Уилсън.

Стентън използва, докато чакаше, да разгледа отблизо коридора. Дебели кабели покриваха пода и стените, но доколкото виждаше по тях нямаше никаква повреда. Продължи напред като следеше брояча на кислорода. Все още оставаха 28 минути. Трябваше да стигнат. Бе на границата, но все пак достатъчно. Видя зад себе си лъча светлина от фенера на Уилсън и почувства облекчение при вида на колегата си, вече дошъл при него.

— Откри ли нещо? — попита Уилсън.

— Не. Нищо. Да погледнем отблизо генератора.

Застанаха до генератора и плъзнаха светлината от фенерите по таблото.

— По дяволите… виждаш ли това, което и аз виждам? Виждаш ли го? Там?

Уилсън посочи мястото, където би трябвало да бъде главния прекъсвач. Половината панел изглеждаше смазан.

— Да… — отвърна изумен Стентън.

Те осветиха тавана, но не откриха нищо, което да е паднало и да е улучило панела.

— Чисто и просто е разрушен, Уилсън.

— Уилсън, какво е положението? — обади се Кейтлин.

— Момент, точно разглеждаме, изглежда, че…

— Може би ще можем да свържем кабелите зад панела? Да отстраним капака? Така ще ни е по-лесно да работим, не мислиш ли?

— Момчета, какво става?

— Кейтлин, имаме проблем.

— Проблем? Какъв проблем?

Стентън й обясни и продължи:

— Ще свалим капака и ще се опитаме да заобиколим прекъсвача.

— Проверете броячите. Колко време ви остава?

Те провериха.

— 22 минути — отговори Стентън.

— Добре, вижте какво можете да направите.

Уилсън отвори кутията с инструменти и извади две отвертки. Стентън взе едната и започна да развива лявата част, докато Уилсън се зае с дясната. Работеха възможно най-бързо, но въпреки това им отне цели десет минути да отворят капака. Нещата не изглеждаха добре. Какво и да бе ударило панела, бе го направило с такава сила, че всичко вътре бе станало на салата.

— Няма смисъл — заяви Уилсън. — Цялото е извън строя.

— Почакай малко. — Стентън избута Уилсън встрани. — Ще опитам. Подай ми, ако обичаш, едни клещи. И приготви горелката.

— Какво си решил да правиш?

— Ще отворим и ще влезем направо в основната платка. С малко късмет, ще успеем да направим нова връзка.

Уилсън стоеше без да му подава нищо. Лицето му стана тъжно и ръцете му безпомощно се отпуснаха до тялото.

— Уилсън? Клещите?

— Няма да успеем — отвърна обезкуражен Уилсън.

— Ще успеем, ако *искаме* да успеем — бе единственият отговор, който получи.

— Стентън, виж брояча си. Остават 11 минути. А ни трябват поне 6, за да се върнем обратно до *Дарла*. Съжалявам, но тази експедиция до Луната току-що бе отменена.

Стентън отказа да го слуша.

— По дяволите, Уилсън, не се разкисвай. Дай ми клещите, веднага! Всяка секунда е ценна!

— Не, Стентън. Няма да стане. Кейтлин, връщаме се. Нищо не можем да направим.

— Прието — чуха да казва Кейтлин.

Дълбоко в себе си, той знаеше, че Уилсън е прав. Да се направи нова връзка отнемаше време. Може би поне половин час. А и трябваше да открият правилното място за връзка. Нямаше какво друго да направят, освен да се върнат обратно. Дори не искаше да мисли какво щяха да кажат останалите, когато се върнеха без да са отстранили повредата. А младежите, горките деца…

— Стентън, трябва да тръгваме. Сега!

Той последва с нежелание Уилсън обратно до стълбата. Уилсън спря на първото стъпало.

— Стентън? — каза той бавно. — Аз не съм затварял люка, когато слязох долу.

— Е, и?

— Но сега е затворен.

Те се спогледаха.

— Може би е… — Стентън рязко млъкна. Не може да го е духнал вятърът. В безвъздушното пространство нямаше вятър. — Сигурен ли си?

— Напълно. По моя брояч остават седем минути. Давай да отворим това чудо.

Опитаха се. И пак.

Но можеха да опитват, колкото си искат. Можеха дори да блъскат до смърт телата си в люка, без това да промени нищо. Защото люкът беше заключен.

От външната страна.

— Кейтлин?

Тя долови, че Уилсън е на път да избухне. Той дишаше тежко в шлема си.

— Какво има?

— Лоши… новини. Люкът. Затворен е.

Кейтлин отказа да повярва на чутото от нея.

— Но това… е невъзможно! — промълви тя.

— Остава ни кислород за пет минути, Кейтлин.

— Сигурни ли сте? Опитайте пак. Побързайте!

Гласът на Уилсън зазвуча истерично.

— Опитахме *всичко*! Бутахме, удряхме. По дяволите, *заключен е*! Чуваш ли!

Кейтлин усети как я обхваща паника.

— Ами горелката? Можете да го разрежете с нея!

— Стоманата е прекалено дебела. Знаеш го.

— Ще дойдем да ви вземем!

— Няма време. Остават четири минути.

— Има време, има време! Ако овладеете дишането си и после го забавите. Стойте напълно неподвижни. Двамата с Надолски пристигаме!

— Кейтлин?

— *Да?*

— На вас ще ви отнеме двайсет минути да се облечете и да стигнете до тук, може би още няколко минути, за да отворите люка. — За разлика от Уилсън, гласът на Стентън бе напълно спокоен, почти равнодушен. — … Явно изтеглихме еднопосочен билет. Съжалявам, Кейтлин. Ужасно съжалявам. Но мисля, че е най-добре веднага да потеглите обратно за Земята.

— Стентън? Стентън? Чуваш ли ме? Стентън? Уилсън? По дяволите! Отговорете! Чувате ли ме?

Те я чуваха отлично. Чуваха какво им казва. Но нямаше никакъв смисъл да й отговарят. Те бавно слязоха обратно надолу по стълбата, без да проронят и дума помежду си. Стентън стисна ръката на Уилсън. Погледнаха се и несигурно се усмихнаха един на друг. После вдигнаха ръце, хванаха шлемовете си и ги отвориха.

Стентън успя да види една последна картина, преди вакуумът да изсмуче съзнанието му.

Видя Ивон, в деня, когато тя си купи велосипед на старо. От ония старомодни велосипеди с дебели гуми. Тя беше в гаража и напомпваше гумите, когато той се прибра. Малко след това се бе качила на колелото и бе направила няколко кръгчета около Стентън, докато му повтаряше, че го е купила само за пет долара.

Една съвсем обикновена, делнична случка в живота на кой да е човек.

Но в този миг му се видя като нещо безкрайно далечно и напълно непостижимо.

ВЕЧЕРЯ

Господин Химелфарб седеше и трепереше до масата за вечеря в старческия дом. Температурата му се бе повишила, избиваше го ледена пот и той бе впил празен поглед в пространството пред себе си, докато чинията с пюре от алабаш стоеше недокосната.

Персоналът бе решил, че пристъпът му при телефонната кабина има лесно обяснение. Види се просто му бе дошло в повече убеждението, че героите от екрана са му дошли на гости в стаята. Но само да бяха надникнали в ума му и станали свидетели на видяното от него и на всичко, което бе в състояние да им разкаже, щяха да действат по съвсем различен начин. Най-вероятно щяха да останат като гръмнати. Щяха да захвърлят кой каквото прави и да хукнат презглава да спасяват живота си, по-бързо, по-далече, щяха да се изпокрият.

Но единственото, което направиха, бе да махнат телевизора от стаята му и да внимават да не се замъкне в дневната заедно с другите. Сега вече той нямаше какво друго да прави, освен да седи и да зяпа в стената. А и в момента той нямаше нищо против заниманието си.

Но нещо в главата на Химелфарб се бе променило. Тялото му бе на път окончателно да се срине. Той дишаше по-трудно, с отвеяно изражение на лицето, а от устата му се точеше лига. Но тежката, плътна и непроницаема мъгла се бе вдигнала от ума му и той бе станал по-бистър от когато и да било досега.

И това ужасно не му харесваше.

Химелфарб още дори не бе докоснал храната. Единственото, което правеше, бе да рови с лъжицата напред-назад в пюрето по определена схема, известна само на него. Персоналът реши да не му обръща внимание, защото рано или късно щеше да прояде. Ако пък не изядеше яденето си, можеха просто по-късно да му дадат ябълка или круша. Санитарите насочиха вниманието си към останалите обитатели, като се опитваха да водят разговор с тези, които малко или

много бяха запазили здравия си разум. В голямата си част разговорите се въртяха около времето.

Седнал така, господин Химелфарб бе достигнал предела на живота си. Да, той умираше, но тъкмо сега разбираше всичко.

Тази нова лунна мисия нямаше нищо общо с рекламата си. Нито пък с научни изследвания на Луната.

Умът му казваше, че трябва да предупреди персонала. Но не можеше. Думите бяха в главата му, но той не можеше да ги произнесе. От устата му излизаха единствено нечленоразделни звуци и слюнка.

Представи си нещастните деца, които в момента се намираха на *Дарла*. Какво щеше да стане с тях? Не искаше дори да мисли за това. Не беше негов проблем. Не беше негова грешка, нали? Или беше? Той не бе разказал никому какво наистина се бе случило.

Трябваше да го направиш преди четиридесет години, Олег. Знаеш, че ще гориш в Ада, затова че не го направи.

Но вече не можеше да направи нищо.

Закашля се. Отново. Задави се от кашлица и две малки капки кръв капнаха на покривката пред него, без някой да забележи.

Щеше да умре сега. И бе готов. Наближаваше крайната спирка и багажът му бе стегнат и приготвен за пътуването.

Закашля се отново и още капки кръв покапаха върху покривката.

Сега вече го забелязаха. Всички.

Шестнайсет чифта очи се насочиха към него, когато той внимателно остави лъжицата върху покривката, избута стола си назад, изправи се тихо каза:

— Никой няма да оживее.

Звукът на гласа му, оформил думите, изненада най-много него самия. Той говореше. Успя да го направи. Значи все още имаше време! Време да разкаже всичко, от игла до конец!

После той направи несигурна стъпка назад, обърна се, загуби равновесие и падна.

Една от санитарките бе скочила още щом той бутна стола си назад, протегна ръце и почти успя да го хване, докато падаше.

Но бе закъсняла. Главата му се удари с трясък в пода. Звукът от счупен нос бе оглушителен. И единственото останало непокътнато сетиво в старото, износено тяло, зрението му, внезапно изчезна и потъна в непрогледен мрак.

Пазачът Олег Химелфарб вече не принадлежеше на този свят.

Той бързо бе изнесен от помещението и единственият човек, който остана в трапезарията бе санитарката, опитала се да го хване. Останалите обитатели бяха преместени в дневната и настанени пред телевизора. Където, за щастие, бе включен каналът за времето.

Тя бе работила тук само няколко седмици и това бе първият смъртен случай, на който ставаше свидетел. Въпреки това, тя не се уплаши. Все пак такъв бе естественият ход на нещата и старите хора умираха. В края на краищата, нали затова бяха тук, макар и всички усилия да отиваха за да ги убеждават в противното. Тя се изправи, за да отиде в стаята за почивка и да се обади на лекаря. Но нещо я спря. Нещо в периферното й зрение привлече вниманието й.

Чинията на господин Химелфарб.

Тя продължаваше да е пълна с пюре.

Но в центъра на пюрето тя видя, че той е написал нещо. Някакъв знак. Вид код, записан в храната. Тя видя оставената от него встрани лъжица, все още покрита с остатъци от пюре.

И прочете написаното:

6EQUJ5

ТИШИНА

Само преди няколко часа във всекидневната седяха осем души. Сега бяха шестима, но настъпилата тишина бе монументална. Кейтлин бе принудена да извърви трудния път от модул 4 и да се върне при останалите, като се опитваше да овладее истерията си.

Когато се изправи лице в лице с другите от експедицията, всички веднага разбраха, че се е случило нещо ужасно. Но никой не вярваше, че имаше загинали хора. Новината не бе посрещната добре.

Някои се разплакаха, почти неутешимо. Други тежко въздишаха и останаха седнали с поглед, впит в стената пред тях или пък бяха започнали да крещят един през друг, че някой трябва да отиде и да ги спаси.

Но вече не можеха да спасят никого.

Двамата мъже, останали под люка отвън, не съществуваха вече. Бяха само безжизнени тела, осъдени да лежат в безвъздушния студ до идването на следващата експедиция. Да ги оставят там бе тежко решение, но командир Надолски нямаше друг избор. Нито в *Дарла 2*, нито в *Деметра* имаше хладилна камера. Би било в разрез с всички правила, а и със здравия разум, двете тела да се внесат вътре и да прекарат на топло четирите дни, които им трябваха до обратното връщане. Кой знае какви бактерии можеха да се разпространят дотогава?

Миа огледа помещението, където останалите седяха с наведени глави и очакваха някаква идея за по-нататъшните им действия. Червеникавата аварийна светлина, която означаваше, че резервното електричество все още е включено, придаваше още по-угнетяващ и сериозен вид на нещата. Само няколко часа по-рано тя бе вярвала, че животът й започва едва сега и че Антоан е този, който щеше да го приведе в действие. Сега обаче седеше, заобиколена от хората, които трябваше да я пазят, но по израженията на лицата и поведението им си личеше, че не са в състояние да направят това. А на всичко отгоре — тишината.

Чуваше се единствено звукът от климатичната инсталация. Равномерно, тихо жужене.

Накрая някой най-после се изправи. Надолски. Той застана в центъра на пода, потри лице с ръце и тежко въздъхна.

— Няма никакво логическо обяснение на случилото се. Този люк, както и всичко останало тук, е бил изпробван стотици пъти.

— Кога? — попита някой, но Миа не можа да разбере кой.

— Не в това е въпросът… — обади се Коулман. — Да се загуби радиовръзката, да, дори видеосигналите до Земята, това е съвсем различно, разбирам го…

— *Разбираш го?* — прекъсна го Надолски.

— *Мога да го приема.* Случвало се е и преди. Дори на един от полетите с *Аполо*. Онова, което не разбирам и изобщо не приемам, е, че целият генератор ще се развали от само себе си. Както и че люкът, отворен от инженерите, ще се затвори от само себе си след тях.

— Какво се опитваш да кажеш, Коулман?

— Нищо не се опитвам да кажа, Надолски. Мисля само, че… Трябва да внимаваме.

Миа се обърна, за да погледне Антоан. Той бе пребледнял и тя силно стисна ръката му и я постави в скута си. Да ги видят всички, голяма работа. Да говорят колкото си искат. Вече нямаше никакво значение.

— Добре. Ще внимаваме — започна Надолски. — Чуйте ме сега. Ето как стоят нещата: от мое име, от името на експедицията и на НАСА изказвам съжаленията си от цялото си сърце, че се намираме в подобно положение. Току-що загубихме двама прекрасни човека, Сам Уилсън и Питър Стентън. Смъртта им е шокираща и неразбираема, но не бива да позволим това да стане повод да се отчаем и да се предадем. В сегашното положение е най-важно да се съсредоточим в решенията, а не в проблемите. Коулман?

— Да?

— Все още сме на аварийно захранване. Колко дълго ще издържи?

— Според моите изчисления, двайсет и два часа. Дванайсет часа по-късно генераторът за кислород ще спре да функционира.

— Добре. Разполагаме с трийсет часа, за да си тръгнем оттук. Което означава, че прекратяваме експедицията и решението за това

влиза в сила веднага. Не мога да си представя, че някой от присъстващите ще има нещо против?

Никой не отговори.

— Добре. Какво мислят по въпроса НАСА и контролния център на Земята, нямаме представа, тъй като връзките ни са прекъснати. Но ние нямаме никакъв друг избор. Както разбирате, оставени сме в собствените си ръце. Което означава следното: Коулман, ти вземаш със себе си младежите до стаите и им помагаш да си сложат скафандрите. После ги отвеждаш до здравното отделение в модул 4. Кейтлин, ти идваш с мен до *Деметра*, за да подготвим отпътуването. Ще се срещнем в здравното помещение след точно осем часа. Което значи точно в 03:25 ч. местно американско време. Започвайте.

Миа се изправи и погледна Мидори. И тя ли се страхуваше? Дали бе смъртно уплашена?

— Миа?

Някой й говореше. Тя се опита да разбере откъде идва звука.

— Миа, моля те!

Тя, объркана, бързо се обърна встрани.

— Миа, пусни!

Беше Антоан. Стоеше точно до нея. Тя пусна ръката му. По нея бяха останали ясни отпечатъци от пръстите й.

Коулман поведе младежите по коридорите и ги върна обратно в стаите им. Положи всички усилия да ги успокои и подробно им обясни колко дълги тренировки минават астронавтите, за да овладеят положение като сегашното. Затова, да не се притесняват. Няма никакъв повод за притеснение.

Но каквото и да им говореше, нищо не помагаше.

И тримата виждаха, че страхът в очите му е много по-голям от техния, както и че не вярва на нито една своя дума.

* * *

Надолски водеше, Кейтлин го следваше. Ясно виждаха капсулата за приземяване *Деметра* на няколкостотин метра от тях и вървяха възможно най-бързо. Всяка крачка, която правеха, вдигаше фина прах около ботушите им и бавно се спускаше обратно върху повърхността.

За Надолски това бе най-важният ден в живота му. Всичко останало бе загърбено. Любимата, с която се бе оженил преди дванайсет години, децата им, всичко бе заровено дълбоко в съзнанието му. Единственото, което имаше значение в момента, бе да изведе екипажа на сигурно място. Това бе отговорността на живота му. Да спаси тези хора. Да не му се замъгли съзнанието и да изпадне в паника, а да се погрижи всички да се върнат живи и здрави обратно на Земята. Щяха да го посрещнат като герой. Не че бе важно, но все пак щеше да стане герой, нали?

Да.

Щеше да върне тези хора обратно.

Каквото и да става.

Деметра бе истинска радост за очите, застанала като бял паметник насред сивотата наоколо. Надолски пусна Кейтлин първа да изкачи стълбата. Тя тъкмо щеше да отвори люка, когато го докосна с лакът.

И люкът се отвори.

О, не, помисли си тя. *О, не. Не и това сега.*

— Кейтлин?

Тя влезе вътре и помогна на Надолски, така че и той влезе след нея. Почака няколко секунди, преди да продължи с действията си. Просто ги отложи за малко. После хвана люка, издърпа го обратно на мястото му, завъртя колелото и го пусна. Почака няколко секунди, които й се сториха като цяла вечност.

Тогава люкът бавно се отвори отново.

Не, не, не, не, не, не, не!

Опита да го затвори отново като ругаеше наум.

Надолски я потупа по рамото.

— Проблеми?

Тя се обърна към него.

— Люкът е повреден.

И двамата отлично знаеха какво означава това, но тя все пак го изрече на глас:

— Не можем да компресираме… Не можем да си тръгнем оттук.

Тя направи последен опит като тихо изруга, когато люкът отказа да се затвори и отново зейна навън. Сякаш капсулата за приземяване бе отворила гладна уста към космическото пространство.

Надолски седна на пилотското място и изпъшка.

— Кейтлин, кажи ми: каква е вероятността подобна повреда да се появи на люк от този тип?

Тя вдигна рамене.

— Нямам представа. Едно на един милиард вероятно. Дори не сме го упражнявали в симулатора. Започвам да… — Тя се прекъсна. — Нищо.

— Започваш да… какво?

Кейтлин се поколеба, преди да му отговори.

— Започвам да вярвам, че не трябваше да се връщаме на Луната.

Надолски замълча. Вместо това премисли всички възможности. Имаше една-единствена. Беше направо налудничава, но си струваше да се опита.

— Какво ще стане, ако останем със скафандрите и потеглим с отворен люк? Ако напълним кислородните апарати, ще имаме достатъчно въздух, за да стигнем до скачването с *Церера* на окололунната орбита.

Но Кейтлин само поклати глава.

— Не става. Люкът е свързан с компютъра и програмата за излитане. Няма да ни позволи да потеглим, преди люкът да е херметически затворен.

— И няма начин да го препрограмираме? Или да поемем ръчно командване?

— Не… Съжалявам. Изглежда сме хванати в капан тук.

Думите *хванати в капан* сякаш натиснаха спусък в Надолски. Той скочи на крака и се приготви да напусне капсулата.

— И дума да не става! Не и докато аз съм командир. Хайде. Връщаме се обратно в *Дарла*.

Миа седеше, прегърнала с една ръка Антоан, а с другата Мидори, когато Надолски и Кейтлин се върнаха. Тя се опита да улови погледа на Кейтлин, за да разбере какво става, но Кейтлин избягваше да я

погледне. Бе свела очи в пода. Както и Надолски. Той прошепна нещо в ухото на Коулман и даде знак на Кейтлин да го последва.

— Тримата с Коулман и Кейтлин трябва да обсъдим някои подробности. Останалите чакате тук. И никой да не напуска помещението без да му разреша, това *напълно* ли е ясно?

Заповедта бе излишна. Така или иначе те просто нямаше къде да отидат.

Тримата астронавти се върнаха няколко минути по-късно с кратко искане, което нямаше как да не ги разтревожи:

— Съблечете си скафандрите, окачете ги в помещението с оборудването и елате при нас в кухнята на модул 2. Ще останем тук известно време.

ДАРЛА 1

Намираха се в кухнята. Мидори бе помогнала на Кейтлин да приготвят проста супа за шестимата останали, но никой от тях не бе гладен. Вече изстиналата супа стоеше непокътната. Миа седеше, заровила лице в едната си ръка, докато почукваше с пръстите на другата по ръба на масата, а от другата страна на масата седеше Антоан и гледаше безизразно в празното пространство. Вече им бяха казали, че капсулата за приземяване и излитане е неизползваема.

Думата взе Коулман:

— Двамата с командир Надолски си поговорихме. Има решение. Никой не може да гарантира, че ще е успешно, но според мен, нямаме никакъв друг избор.

Той огледа всички.

— Ще се нуждаем от усилията на всички.

Той дълго замълча. Сякаш се колебаеше дали да им каже, или не. Но накрая проговори:

— Съществува и друга база *Дарла*.

Още от отиването им в Хюстън, Мидори се бе чудила защо базата е наречена *Дарла 2*, но никой не бе задал този въпрос. И тя също не попита. Все пак, числото две можеше да не значи нищо особено. Както при колите. Винаги имаше някакви обозначение с числа и букви, например, 340 SL или 240 GTI, или най-различни други комбинации. Всички те не й говореха нищо.

— Това, което ще ви съобщя сега, е строго секретно и трябва да знаете, че дори командир Надолски бе в неведение досега. По закон, трябваше да поискам разрешение от НАСА и от американската отбрана, преди да спомена и дума, но поради възникналите обстоятелства, не мога да го направя. Затова се налага да ви заповядам да не споменавате нито дума пред никого за информацията, която ще ви дам сега. Дори да не изпълните заповедта, правителството ще отрече напълно всичко. И ще ви обяви за лъжци и за врагове на Съединените американски щати. Ще ви се откаже пребиваване в САЩ и всички врати ще се затворят за вас. При това положение, нито аз,

нито който и да било друг можем да гарантираме сигурността ви. Наясно ли сте с казаното?

Миа се поколеба. Дали да не излезе? Нима щеше да седи тук и да приеме да бъде заплашвана? Тя си представи живота си като обществен враг №1 на САЩ, вечен беглец в постоянен страх, че всеки момент някой може да се озове пред вратата й и да я ликвидира. Какъв избор имаше тогава? А и нямаше как просто да стане и да си тръгне.

— *Дарла 1* е военна база, изградена от НАСА за американската отбрана през 1974-та година. Тя бе изградена едновременно с модул 3 на *Дарла 2*. Базата съдържа шест ядрени ракети, всяка от които с експлозивна мощност равна на 50 мегатона тротил или съкратено ТНТ. За онези от вас, за които тази цифра не значи нищо, само ще поясня, че това отговаря на мощ, която е 3000 пъти по-голяма от тази на бомбата, пусната над Хирошима. Ракетите са докарани по заповед на правителството на Никсън по време на Студената война и са замислени като крайна отбранителна мярка при евентуално избухване на война между САЩ и Съветския съюз. Искам да кажа, в случай че войната излезе в космическото пространство. По онова време се вярваше, че това е възможно.

Коулман направи пауза и си пое въздух. *По онова време се вярваше, че това е възможно.* Какви ги говореше само? Той дълго бе обмислял обясненията и бе важно да не говори прекалено бързо, за да не разберат останалите, че просто е научил думите наизуст. Защото не всичко, казано от него, бе истина. Информацията за ракетите бе вярна, но нито те, нито *Дарла 1* бяха създадени за защита срещу Съветския съюз. Базата и ракетите бяха инсталирани, за да може да се разруши цялата Луна, ако се наложеше. Като последна мярка.

Но той нямаше никакви намерения да споменава това.

— *Дарла 1* съдържа евакуационна капсула — продължи той. — Това означава миниатюрна ракета, с която да се излети от Луната, ако нещо сериозно се обърка. За наше съжаление, в капсулата има място само за трима души, защото се реши, че това е броят на астронавтите, който е необходим, ако се наложи постоянно присъствие тук. Поради което не можем да я използваме. А и не сме сигурни в какво състояние е в момента и дали изобщо е използваема.

Мидори се озадачи от последните му думи. Досега Коулман нямаше вид на човек, който се тревожи за качеството на останалата

част от базата. Защо трябваше да е различно по отношение на евакуационната капсула? Все пак, нали никой не я бе използвал преди.

— И сега, последното нещо, което трябва да знаете — каза Коулман. — *Дарла 1* всъщност е атомна електроцентрала, в която ракетната база и евакуационната капсула са допълнително оборудване. *Дарла 1* и *Дарла 2* са свързани пряко с допълнителен авариен кабел, в случай че *Дарла 2* се озове в положението, в което се намираме в момента. Затова сме принудени да изпратим експедиция до *Дарла 1*, за да включим енергийната централа. Тогава ще си върнем електрическото захранване, вероятно и радиовръзката, за да можем да извикаме помощ. Но моля всички присъстващи да имат предвид, че може да ни се наложи да прекараме по-дълго време на Луната.

Миа зададе въпроса, който се въртеше в главите на всички:

— Какво имате предвид под *по-дълго* време?

— Може би месеци, най-вероятно една година. Докато НАСА изпрати спасителен екип.

Миа слушаше последните думи на Коулман, изпълнена с тревога и думите му натежаха като камъни в стомаха й. Никой нямаше да дойде да ги вземе. Не и за една година. Представи си всичко, което ще изпусне, което няма да вижда дълго време, много дълго време: дървета, море, брегове, улици, градове, коли, хора. Помисли си за приятелите, които ще продължават да се занимават с най-различни неща без нея. Групата, концертите, нямаше да участва в нищо от това. А след като и плейъра й останеше без ток, което щеше да се случи скоро, може би щеше да мине цяла година, преди изобщо да чуе някаква музика. Мисълта за това бе непоносима и я натъжи повече, отколкото вероятността, че може би никога нямаше да се върне у дома.

Тя прокара ръка през косата на Антоан. *Поне той е тук*, помисли си тя. И Мидори. И Кейтлин. Все пак бе някакво начало. И може би, може би, нещата щяха да се оправят. Стига да се удържи на обещанието, че някой ще дойде да ги спаси. Вероятно можеха да живеят сравнително добре. Ако го решаха на всяка цена. В най-лошия случай, щеше да пропусне една година от училище. Важно бе да се гледа положително на нещата.

Но положителното гледане на нещата бе съпътствано от лошия навик да води до разочарования.

Няколко часа по-късно шестимата седяха в кухнята и чакаха Надолски да избере кои от тях ще тръгнат да търсят *Дарла 1*.

— За съжаление, не сме много, между които да избираме — започна той. — Аз… да, аз се надявам, че разбирате колко ми е трудно да го кажа, но… се нуждаем както от Кейтлин, така и от Коулман тук в *Дарла 2*. Щом успея да включа енергийната станция, те ще трябва да започнат работа тук, за да възстановят незабавно връзката с НАСА и да… съобщят за положението. Това е най-важната задача и взема ли със себе си един от тях до *Дарла 1*, ще се пропилее ценно време, което нямаме. Това означава…

Той затвори очи и остана така.

— Това означава, че трябва да помоля някой от вас да дойде с мен.

Той изгледа тримата младежи.

— Положението е далече от идеалното. Никой от вас не би трябвало да бъде молен за такова нещо. За бога, никой от вас не би трябвало да преживее изобщо подобно нещо. Но драстичните ситуации изискват драстични мерки. А е направо безотговорно само един човек да потегли с лунохода, в случай че се случи нещо, което…

Антоан се изправи.

— Аз ще дойда.

Миа инстинктивно го сграбчи за ризата и го смъкна обратно на стола му.

— Какво правиш?! — прошепна тя нервно и усети как гърлото й се свива. — И дума да не става.

Но Антоан само нежно я изгледа.

— Но, Миа, не помниш ли какво каза Коулман? Че има нужда от усилията на всеки един от нас. Така че, това е моят принос. Длъжен съм да отида. Знаеш това.

Надолски взря внимателен поглед в момчето от Франция. Видя, че се страхува. Но нямаше какво да се направи по въпроса. А и казаното от него бе вярно. Всички трябваше да участват.

— Благодаря, Антоан, благодаря.

Той се обърна към Коулман.

— Коулман, ти отговаряш за групата, докато ни няма. Кейтлин, погрижи се всички да имат храна и вода. И поспете малко. Най-малко

по четири часа, докато се върнем. Коулман и Кейтлин ще спят на смени. Антоан Деврьо, ще се срещнем при лунохода в модул 4 след 45 минути.

Срещата приключи.

СИМОН

Слънцето не се бе показало още над Париж, когато седемнайсетгодишната Симон се събуди от дъжда. Нямаше представа колко дълго бе спала, но навън все още бе тъмно и тя се чувстваше ужасно, както всеки път, когато се събудеше само след няколко часа сън. Чувство, с което бе свикнала в последно време. Вече две седмици ставаше така, без самата да знае защо. Сякаш главата й не бе съвсем в ред, но всъщност тялото реагираше вместо нея. Беше направила всичко възможно, за да се справи с безсънието си: бе си лягала рано, бе се хранила здравословно и бе тренирала три пъти седмично. Беше правила дълги разходки из града заедно с Ноел, пиеше чай половин час преди лягане, но нищо не бе помогнало. Само ставаше още по-лошо, ако изобщо бе възможно.

Когато стана и разтърка очи, те я заболяха от недоспиване.

— Пак ли се събуди? — чу тя да пита един глас.

Тя се обърна към Ноел, който лежеше в леглото й и му кимна, преди отново да погледне през прозореца. Вече четири дни бе валяло без прекъсване и чакълената настилка около Айфеловата кула се бе превърнала в огромна кална локва. Двамата с Ноел бяха заедно вече малко повече от година и нещата между тях вървяха добре. Поне така мислеше. Бе останал вече един месец при нея. Живееше в стаята й. Вечеряше с родителите й. Всеки ден. Беше заедно с нея. Всеки ден. През цялото време. Дрехите му висяха в гардероба й, или бяха пръснати по пода; книгите му също. Както и чашите, които донасяше от кухнята, но никога не връщаше обратно. Вечерите той седеше в стола и гледаше телевизия с дистанционното в ръце. Сякаш тихомълком, на пръсти, се бе нанесъл и бавно, но сигурно я изместваше от всичко наоколо. Докато стоеше до прозореца се замисли дали, в края на краищата, причината за безсънието не бе самият Ноел. Но тя веднага пропъди мисълта.

Не беше той. Имаше нещо друго. Един човек, за който мислеше, че завинаги е напуснал живота й.

Антоан.

Всъщност, именно за него ставаше дума.

По някакъв начин го бе знаела през цялото време. Но защо? Нямаше никакъв смисъл. Бяха скъсали преди повече от година и тя вече не беше влюбена в него. Отдавна го бе преодоляла и се надяваше, че той също го бе направил. Бяха си дали шанс на връзката, но тя не бе потръгнала. Може и да мислеше, че е тъжно, но нещата просто стояха така. Shit happens[1]. И човек продължава нататък, опитва отново, попада в нови капани, продължава да търси човека, с когото поне най-малкото няма да се чувства сам.

Тя не бе убедена, че засега е успяла в търсенето. Ноел хъркаше в леглото й зад нея, едно проточено, бавно хъркане, което можеше да подлуди човек с времето.

Дъждът се усили, хъркането на Ноел също. Симон се придвижи по пода и се настани във фотьойла до стереоуредбата. До нея имаше каса от вино, пълна с плочите й. Симон винаги бе обичала топлия, чист звук на виниловите плочи, когато ги пуснеше на грамофона, подарен от баща й. Изборът бе разнообразен и малко хаотичен. Тук бе албумът на Жан Мишел Жар „Зоолук“, двойният албум на Бийтълс, събрал хитовете им от 1967-ма до 1970-та. „Порги и Бес“ на Гершуин, „Евол“ на Соник Ют и „Историята на «Мелъди Нелсън»“ на Серж Генсбург. Не бе сигурна какво точно иска да чуе в момента и разсеяно извади с ръка напосоки една плоча, докато включваше уредбата. Махна предпазителя против прах и внимателно постави плочата.

А когато видя коя плоча бе избрала, се натъжи.

Бе албумът с джаз на Кенънбол Адърли „Нещо друго“. Беше й подарък от Антоан.

За миг се поколеба дали иска да слуша точно това, но все пак накрая я пусна.

Пианото и тромпетът започнаха тихо и колебливо, сякаш се промъкваха и ослушваха, преди за кратко да избухне един гневен духач. После всичко притихна отново и настъпи замислена пауза. И тогава изплува приглушеният тромпет, който звучеше като най-тъжния инструмент на света, подхванал мотива на *Les feuilles mortes*[2], „Мъртвите листа“. Сякаш лятото изчезна и стъпките на есента нагазиха върху тревата в очакване на зимата. Музиката се разля от тонколоните и звуците сякаш нежно полепнаха по стените, без да будят Ноел, а Симон се отпусна назад във фотьойла, намери пакет цигари на

пода до себе си, запали една и затвори очи. Това бе най-хубавата й плоча и тя ясно си спомни деня, когато Антоан й я подари. Бяха ходили на кино на улица „Лаплас“ и гледаха един стар френски филм, който се казваше „До последен дъх“[3] и двамата се чувстваха точно като във филма — задъхани до изнемога — сякаш бяха открили нещо съвсем ново и различно.

Бе странно да си спомни колко добре вървяха нещата между тях тогава. А се оказа, че не продължи дълго.

Антоан го бе приел много по-тежко. Горкият, горкият Антоан.

След като скъсаха, тя многократно го бе виждала да стои на първото ниво на Айфеловата кула. Бе забелязала, че се навърта край платените далекогледи и насочва единия от тях към двора им. По-късно вечерта се промъкна до кулата, изкачи стълбите и погледна през далекогледа, настроен последно от него. Бе пуснала едно евро за да види, че гледа право в стаята си, което изобщо не я бе учудило. Бе отскачала още няколко пъти дотам, само за да установи, че той е там всяка вечер. Макар и никога повече да не забеляза самия него там, далекогледът стоеше винаги насочен към стаята й.

Един ден, месеци по-късно, когато провери отново далекогледа, той бе обърнат в съвсем различна посока. Естествено, това означаваше единствено, че други хора също са ходили там, а той вече си бе намерил други занимания. А сега, именно сега, когато почти й се искаше той да стои там в дъжда и да я гледа, тя отлично знаеше, че го няма. Беше й изпратил съобщение, преди да замине за Ню Йорк. И то бе единственото нещо, получено от него след раздялата им.

Здравей, Симон.
Заминавам за Луната през юли. Истина е!
Надявам се, че си добре.
До скоро, върху тъмната страна на Луната.

Той вече бе някъде там, горе… Далече, толкова далече. И тя, подобно на всички останали, беше чувала за лотарията и за известно време дори се бе заиграваала с мисълта да се запише. Но така и не го направи. Убеждаваше се, че шансовете да спечели бяха толкова

микроскопично малки, че дори не си струваше да опитва. Но ето че той бе успял. Странно, като си помисли човек.

Какво ли правеше сега?

С кого бе там горе? Смътно си спомняше, че другите двама участници бяха момичета, нали така? Беше ли виждала снимките им? В мрежата бе изписано толкова много за тях откак обявиха имената им. А вестник Le Figaro[4] публикуваше репортажи от САЩ почти всеки ден. Но сега дори не можеше да си ги представи как изглеждат.

Дали не би трябвало да се свърже с него, когато се върне? Или щеше да изглежда така, сякаш го търси само защото вече е станал световна знаменитост? Не, той би я разбрал — помисли си тя. Щеше да му се обади. Веднага щом чуеше, че си е дошъл в Париж.

Върна се обратно в леглото и легна под завивките. След ставането й, Ноел се бе разпрострял върху цялото легло и тя трябваше да го избута, за да направи място за себе си. Той похъркваше леко и когато тя го докосна, въздъхна и се обърна на другата страна. Симон остана да лежи няколко минути, вбесена, че не може да заспи. И после веднага заспа.

Но сънят й не бе хубав.

Беше си чист кошмар, от най-лошите. От онези, които ти се струват толкова реални, че после страхът те държи през целия ден. Сън, толкова натоварен със сънища, че имаш чувството, че те са изцяло реални.

В съня си бе затворена в тъмен коридор. Бе й трудно да диша. Някой я гонеше. Не виждаше кой, но чуваше звуците, някой или нещо я приближаваше с всяка измината крачка. И някъде, много от далеко, сякаш чу, че Антоан вика името й. Както и още нещо. Тя се напрегна да го чуе. Гласът му звучеше, сякаш идваше изпод вода, от място, на което нямаше въздух. Нещо продължаваше да идва все по-близо към нея. Той извика още веднъж и й се стори, че този път чува какво й казва. Очертанията на преследващото я същество ставаха все по-ясни и идваха все по-близо. Нещо се шмугна покрай ръката й. Антоан извика отново и този път тя го чу ясно. *Бягай оттук!* — викаше той. В този момент коридорът се изпълни със светлина и тя погледна право в…

Тя рязко се събуди, цялата облята с ледена пот. Задъхана.

Ноел седеше до нея на ръба на леглото.

— Станала е злополука — обяви той. — Горе на Лунната база. Загубили са връзката с тях и от НАСА съобщиха, че съвсем скоро ще останат без електричество.

Антоан.

Цялата сутрин, после цял следобед останаха седнали пред телевизора, докато извънредните новинарски емисии се опитваха да хвърлят светлина върху случилото се там горе. Експертите излизаха със засукани научни теории, а Белият дом даде първата си пресконференция, начело с президента, който допринесе единствено с изказването на надеждата, че всичко ще се оправи. Никой не знаеше нищо със сигурност и единственото, което се предлагаше, бяха догадки, графични модели и прогнози за всичко, което евентуално е могло да се случи. Но така или иначе, изводите бяха идентични. Ако младежите и астронавтите не намереха начин да се върнат сами, всички бяха безсилни да направят каквото и да било по въпроса.

Ноел, който знаеше, че Антоан е бившето й гадже и че бе един от тримата младежи горе, също бе напълно погълнат от извънредните новини, но вече усети как капката прелива чашата и не издържа повече. Бе на път всичко това да му писне, така или иначе предъвкваха едно и също нещо през цялото време и нямаше нищо ново. Всички опити да се влезе в контакт с *Дарла* се бяха оказали напразни и единственото, което оставаше, бе да се чака.

— Симон, дали да не погледаме нещо друго за известно време? А? Не знам още колко ще издържа да слушам всичко това. Няма ли да е по-добре да се поразходим? Да отидем на кино или нещо такова? Не мислиш ли, че е глупаво да пропиляваме целия си ден, след като така или иначе не можем да направим нищо?

Симон продължаваше цяла минута да следи случващото се на екрана, преди най-накрая да се обърне към него. Онова, което дълго време смътно се бе въртяло в ума й, най-после й просветна:

— Ноел — каза тя. — Мисля, че е най-добре да си вървиш у вас. Още сега.

[1] Shit happens (англ.) — случваха се и гадости. — Б.пр. ↑

[2] Изключително популярна песен из френския филм „Вратите на нощта“ (1946 г., режисьор Марсел Карне), изпълнявана от Ив Монтан по музика на Жозеф Козма и стихове на Жак Превер. — Б.пр. ↑

[3] „До последен дъх“ е френска драма от 1960 г. на режисьора Жан-Люк Годар с участието на Жан-Пол Белмондо. — Б.пр. ↑

[4] Le Figaro — един от най-големите всекидневници във Франция. — Б.пр. ↑

КОНТАКТ

Луноходите не бяха кой знае колко обнадеждаваща гледка. За да се направят възможно най-леки, бяха конструирани без каросерия и Антоан изгледа скептично превозното средство. Надолски, от своя страна, знаеше, че на тях може да се разчита. Вярно, бяха доста опростени. Но астронавтите от *Аполо 15* и *16* свободно се бяха придвижвали с тях. Без никакви проблеми.

Антоан стоеше до един от луноходите и чакаше Надолски да приключи с последните си изчисления. Облечен в скафандър и с шлема на главата той изобщо не се различаваше от възрастния командир. И двамата изглеждаха като опитни астронавти, които оглеждат лунохода си. Но в скафандъра на Антоан нямаше никакъв опитен астронавт и зрял мъж. Имаше само едно седемнайсетгодишно момче, току-що срещнало най-красивото момиче на света. Имаше чувството, че от предишния му живот със Симоне в Париж го делят столетия. Внезапно осъзна, че вече му е трудно дори да си спомни ясно как изглеждат приятелите му. Бе забравил дори най-краткия път от метростанцията „Клемансо“ до „Лафайет“, по който преди бе вървял стотици пъти и можеше да го измине със завързани очи. Цялата му предишна същност сякаш бавно, но сигурно се изличаваше в съзнанието му. И тя бе изцяло заменена от единственото, което все още имаше значение: копнежът да се върне обратно у дома. Да се върне заедно с Миа.

— Готов ли си? — попита по интеркома Надолски, прекъсвайки мислите на Антоан. — Ако си готов, можеш да вземеш лунохода, който е от ляво.

Като на сън Антоан се запрепъва към другия луноход и седна зад волана.

— Движи се непосредствено зад мен и викай, ако възникнат проблеми — изкомандва Надолски. — Избягвай големи камъни и кратери. Отправяме се на север!

И те потеглиха безшумно по сивкавата повърхност, отдалечавайки се все повече от база *Дарла 2*. Антоан не можа да

прогони сполетялото го неприятно, неясно чувство; може би се дължеше на мъртвата тишина, или на факта, че всяко завъртане на гумите само увеличаваше разстоянието от останалите в станцията. Единствено вибрациите на седалките им напомняха, че електромоторите тласкат ровърите напред. Скоростта им не бе повече от двайсет километра в час, но поради слабата гравитация, която караше машините почти да плуват над повърхността, имаха чувството, че се движат много по-бързо. Като при плаването в открито море, Антоан се люшкаше ту на едната, ту на другата страна върху неравния терен. Вече бе на път да се разболее от морска болест.

Само минути по-късно Надолски натисна педала до дупка и насили луноходa нагоре по едно възвишение. Антоан се обърна точно в мига, в който стигнаха до върха и успя да зърне частица от базата, в която бе останала Миа, преди да се спуснат надолу от другата страна.

* * *

Колко ли време бе изминало?

Надолски не беше сигурен. Според него вече бяха карали достатъчно дълго. А и през цялото време бе следял картата. Може би луноходите все пак се движеха много по-бавно, отколкото предполагаше. Все пак не бяха използвани цели четиридесет години. От друга страна обаче, не са били изложени на въздействието нито на въздуха, нито на водата, така че, строго казано, би трябвало да са в първоначалното си състояние. Прогони обзелото го безпокойство и продължи напред през дълбоката долина на кратера. Но чувството не го напускаше. Тормозеше го непрекъснато и накрая съмнението го накара да провери часовника си. Вдигна ръка, за да даде знак на Антоан да спрат.

Надолски погледна вградения часовник на скафандъра. *По дяволите…* Категорично трябваше вече да са достигнали целта си. Най-малкото, поне да са я видели на мястото, показано му от Коулман на картата преди да заминат. Той махна на Антоан да отиде при него.

— Какво показва часовникът ти? — попита той.

— Движим се вече петдесет и пет минути. Нещо нередно ли има?

— Отишли сме твърде далече.

— Твърде далече?

— Или сме сгрешили пътя, не знам. При всички положения, нещо не е както трябва.

— Какво? — попита Антоан с несигурен глас.

Надолски не бе напълно сигурен какво да отговори.

— Ние, ами… имаме малък проблем с картата. Но всичко ще се оправи. Няма нищо страшно.

— Мен ли се опитваш да успокоиш, или себе си? — попита Антоан и се опита да се усмихне. Но без особен успех.

Надолски се направи, че не го е чул и се съсредоточи отново върху картата. Антоан, който стоеше нетърпеливо и чакаше да му се каже в каква посока да потеглят, правеше усилието му да си събере мислите почти невъзможно. Това истински го изнервяше. Бе тренирал години наред, за да се подготви именно за тази задача и знаеше, че Антоан е напълно безпомощен. Зависеше единствено от него да ги измъкне от тази каша.

— Антоан, видя ли някаква планина по пътя за насам? Не някоя висока планина, а по-скоро хълм, някъде към шейсет, седемдесет метра?

Антоан се огледа наоколо.

— Не…

— Така… Значи казваш, че сме карали около 50 минути, нали? — попита Надолски. Антоан кимна утвърдително и Надолски погледна отново картата. — Правилно. Да видим сега… Ако приемем, че средната ни скорост на движение е била петнайсет километра в час… това ще означава, че сме изминали приблизително петнайсет километра, нали?

— Звучи ми правилно.

— Добре, ето как ще постъпим. Обръщаме и караме петнайсет минути по обратния път до мястото, откъдето тръгнахме. После ще се ориентираме оттам. Явно просто сме подминали станцията. Все пак, всичко е вкопано под повърхността.

Те се върнаха обратно до луноходите и подкараха машините, направиха широк завой и последваха обратно следите, оставени от гумите.

* * *

В същото време Кейтлин седеше заедно с Коулман, осветени от червената аварийна светлина в кухнята на *Дарла 2*. Току-що бяха изпратили Миа и Мидори в стаите им с инструкцията да поспят няколко часа. Коулман стоеше до плота и чакаше водата да се стопли, за да си направи кафе от лиофилизираната[1] кафеена субстанция, която намери в склада на модул 1. Уханието на кафе вдъхваше спокойствие. Във всеки случай, караше нещата да изглеждат по-сигурни. Сякаш изведнъж паническия ужас, който изпита като разбра, че *Деметра* е неизползваема, се стопи от уханието на замразеното под високо налягане кафе на прах. Може би защото миризмата му напомняше за Земята. И за кафето от ъгъла на 2-ро авеню и 79-та улица, от където той всяка сутрин си купуваше закуска, когато си бе вкъщи в Ню Йорк. Щяха да се върнат обратно по домовете си.

Щяха да се спасят.

Трябваше да го направят.

Помисли си за командира и за Антоан. Би трябвало всеки момент да пристигнат в *Дарла 1*. С малко късмет Надолски щеше бързо да се оправи с включването на енергийната станция и да се върнат обратно без повече… проблеми. А щом двамата с Кейтлин възобновяха връзката със Земята, той вече бе измислил програмата. Щеше да ги покани в кухнята, всички до един. И щяха да се настанят там с по чаша кафе в ръка. Младите също. Никога не е прекалено рано да се научи човек да пие кафе.

Той забеляза, че водата кипи и я изсипа в две чаши, които занесе до масата. Кейтлин пое едното пакетче и изсипа съдържанието му в чашата си. Коулман й подаде лъжичка и тя бавно разбърка чашата си няколко пъти, преди да отпие от нея.

— Боже мой, Коулман, дори кафето има престарял вкус.

Усети как го заля вълна на раздразнение. *Какво, по дяволите, й става на тази жена? И тя ли ще започне сега с глупостите си? Само да знаеше пред какво си изправена, Кейтлин Хол. Престаряло кафе? Повярвай ми, момиче, престарялото кафе ти е най-малкият проблем сега.*

— Е, ако искаш да знаеш, антибиотиците и морфинът в здравното отделение също са на години — отвърна той хладно. — Но предполагам, че не би се оплакала от това, в случай че ти се наложи да ги използваш.

— Не, благодаря. — Тя тропна чашата си на масата и я отдалечи, сякаш за да подчертае несъгласието си. — Знам, че отдавна си в играта, Коулман. Сигурна съм, че си знаел за *Дарла 1* и за *Дарла 2* от години. Ако обаче знаеш нещо повече от нас за това спиране на тока и за прекъсването на комуникациите, трябва да го кажеш. Още сега.

Коулман се опита да се засмее, за да изглежда естествено, но от това нищо не излезе и той се отказа да се преструва.

— Няма какво толкова да се знае, Кейтлин. Имаме проблеми тук. Опитваме се да ги решим като екип. Това е всичко.

— Не ми харесват приказките ти, Коулман. Ама изобщо не ми харесват. Такива сте всички вие, добрите стари момчета, с вашето фанатично разбиране за лоялност и чест… Ако наистина *знаеш* в каква каша сме се забъркали, Коулман… и ако се опитваш да криеш нещо…

— Кейтлин, аз не мога да… Даже и да съм прочел някои доклади, недостъпни за другите, да съм подочул някои слухове тук и там, това… няма да ни помогне сега.

— Слухове за какво?

Коулман замълча, после въздъхна над чашата с кафе.

— Накратко ли? Слухове за това, че ние не сме първите астронавти, които се изправят пред необясними проблеми на Луната.

— Моля?!

— Не мога да ти кажа нищо повече от това. И не искам. Няма да доведе до нищо друго, освен да се изнервим още повече. Доколкото знам, сигурно вече планират спасителна операция.

Кейтлин впи поглед в него. И видя неговата безпомощност, скрита в горчивата му усмивка.

— Вярваш ли в това, Коулман?

— Не, Кейтлин. — Той вдигна глава и я погледна в очите. — Те мислят, че вече сме мъртви, не разбираш ли?

Тя поклати глава.

— Грешиш. Не биха се примирили с това просто така, биха направили всичко по силите си… в противен случай… ще горят в ада…

— Именно — прекъсна я Коулман. — *Не биха, щяха да…* сама разбираш. Вече е твърде късно.

Той се надигна от масата и си взе чашата. Внезапното, почти убедително чувство, че всичко ще се оправи, донесено от уханието на кафето, вече се бе изпарило. Застана до кухненския плот и се замисли.

Ако Надолски наистина бе успял да включи електростанцията, защо, по дяволите, токът още не е дошъл?

* * *

Надолски следваше неотклонно оставените от тях следи и въпреки всичко нещата му изглеждаха доста чужди и непознати. Всъщност, дори не можеше да си спомни дали са минавали изобщо оттук. Тъкмо се канеше да погледне отново картата, когато чу силно ругаене в слушалките си. Беше Антоан.

— Деврьо, какво има?

Минаха няколко секунди, преди той да му отговори.

— Мисля, че се ударих в нещо.

— Стой там и не мърдай от мястото си, връщам се при теб.

— Добре.

Надолски направи широк ляв завой и видя другия луноход на няколкостотин метра зад себе си. Още щом наближи, веднага видя къде е проблемът. Антоан бе налетял на огромен камък с предната си лява гума и бе счупил оста. Колелото се бе преобърнало и лежеше в сивкавата прах.

— Съжалявам. Наистина много съжалявам. Дори не знам как се случи.

Надолски огледа повредата. Тук, навън, не можеше да направи нищо по въпроса.

— Какво ще правим сега? — попита Антоан отчаяно и заобиколи лунохода, за да вземе падналото колело.

Остаряло оборудване, помисли си Надолски. *Всичко е просто дяволски остаряло в тази експедиция.*

— Няма нищо кризисно — отвърна той. — И двата лунохода са проектирани да издържат тежест от 400 килограма, така че ще се качиш при мен. Точно от нещо такова се страхувах…

Не можа да довърши изречението си. Нещо в праха привлече погледа му и той падна на колене, докато усещаше как по гърба му се стича ледена пот. Едва сега нещата започнаха да му се изясняват.

— Деврьо!

Антоан пусна колелото и забърза с всички сили към Надолски. Но огромният скафандър правеше движенията му непохватни, а от слабата гравитация лесно се губеше равновесие.

— Виждаш ли тези следи?

Антоан отвърна утвърдително.

— Добре, питам, за да съм напълно сигурен. Все пак, отдавна не сме спали. Затова пак те питам: виждаш ли тези следи от гуми?

И той посочи следи, които вървяха почти успоредно на първите.

Антоан отново отговори с *да*.

— Това е следата, по която вървим след като обърнахме обратно.

— Е, и? — попита Антоан.

— Това не са оставените от нас следи.

— Какво… искаш да кажеш? Не разбирам… Не са ли напълно еднакви?

— Огледай ги добре. Ето това тук са нашите следи, виждаш ли? — Надолски посочи едни от следите. — Сега разгледай другите. Виждаш ли тази линия в средата? Нито един от луноходите не оставя такива следи.

— Може да е останало от някаква предишна експедиция до Луната? — изтърси Антоан. — Докато са монтирали енергийната станция, например.

Надолски вдигна ръка към него.

— Не, Антоан. Според Коулман, тя е сглобена без изобщо да се ползват луноходи. Има само три лунохода от този тип на Луната. Нашите два, останали от *Аполо 16* и *17*, и един луноход от *Аполо 15*, който по някое време е бил разглобен, за да се използва за резервни части за останалите два. — Надолски почака малко, преди да продължи: — Тези следи не съществуваха преди един час.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Антоан с треперещ глас.

— Опитвам се да кажа, че се намираме в страшна опасност.

Това бе всичко, което успя да каже. Само секунди по-късно забелязаха двете високи фигури на няколкостотин метра от тях. Идваха към тях, бавно, но решително. И приближаваха все повече.

Никой от тях не носеше скафандър или шлем.

И съвсем не се движеха безтегловно като в безвъздушно пространство, вървяха си съвсем нормално, както се ходи на Земята.

Нямаше къде да се скрият. Нямаше къде да избягат. Антоан успя да забележи, че едната фигура прилича на Надолски.

А другата бе точно като *него*.

После пред очите му се спусна бяла пелена от прах и Антоан Деврьо загуби съзнание.

* * *

Коулман се зачуди дали да измие чашата от кафето, преди да я върне обратно на мястото й, но се отказа. Да си я измият сами, следващите, които дойдеха тук… ако изобщо щеше да има такива. После напусна кухнята като пак си погледна часовника. Антоан и Надолски трябваше да са се върнали отдавна. Бе им отпуснал двойно повече време от необходимото, според изчисленията му, но все още не бяха дали никакъв знак на живот. Бе ги викал многократно по интеркома на единия от шлемовете, но докато се намираха на разстояние по-голямо от няколко километра, така или иначе не можеха да го чуят. Просто трябваше да го признае пред себе си. Бе се случило нещо лошо. А опитите да се включи станцията явно се бяха провалили. *Дали би могло да е… не. Или…*

Гърлото му се сви, а в ума му причерня, сякаш някой го бе затлачил с топъл гъст катран. Наложи се да се застави насила да диша нормално. Не бе се чувствал така от петдесет години насам, не и откакто бе навършил девет години.

Помнеше, че бе една събота през юли месец. Майка му му бе разрешила да отиде на гости на един приятел, който живееше в Ленокс Хил, на улица 69-та, макар и да бе прекалено малък, за да обикаля Манхатън сам. Тя беше прекалено заета, за да го придружи, затова му даде пари и помоли портиера да му помогне да си хване такси. Но щом излезе на улицата и усети топлината, реши да отиде пеша, а парите да използва за нещо друго. Нещо сладко, може би. Реши да мине през парка, може би покрай зоологическата градина, която му бе на път и да види дали не са докарали някое ново животно. И точно там се случи. Вървеше през Сентръл парк и не мислеше за нищо, когато внезапно от храстите изскочи някаква фигура и го сграбчи. Коулман беше дръпнат зад едно дърво и следващото нещо, което си спомняше бе, че мъжът опря пистолет до главата му. Коулман се бе опитал да му даде парите за такси, но мъжът само му се бе присмял и бе опънал спусъка.

— До каква възраст мислиш, че ще доживееш? — бе попитал той.

Коулман не отговори, усещаше единствено дулото на пистолета, забито в слепоочието му и после урината потече надолу по крачола на панталоните му.

— Да знаеш, че си стигнал вече пределната си възраст — бе заявил мъжът и бе дръпнал спусъка.

Коулман чу прищракването на револвера и разбра, че барабанът му е празен.

— Усети ли това? — И мъжът натисна дулото още по-силно в главата му. Коулман бе убеден, че ще му пробие черепа.

— Усетих го — бе прошепнал той.

— Този револвер побира шест патрона. Но е зареден само с един. Колко дълго мислиш, че ще живееш?

— Не знам.

— Искам да броиш с мен. Ясно?

Коулман не бе отговорил.

— Бяхме стигнали до едно, нали?

Мъжът отново натисна спусъка. Чу се същото изщракване.

— Две.

Щрак.

— Три.

Щрак.

— Четири.

Щрак.

— Пет. Сега вече ще се случи, да знаеш.

И точно тогава го почувства. Същото чувство като сега, застанал в коридора на *Дарла 2*. Чувството на пълна безнадеждност. Чувството, че и цялата доброта на света не може да го спаси. Но най-ужасно бе усещането, че се намира безкрайно далече от дома.

Така и не последва шести опит. Мъжът бе държал дълго пистолета, притиснат в главата му, после внезапно го беше свалил и си бе тръгнал. Коулман се бе свлякъл в тревата и следващото, което видя, бе една млада жена, която го питаше дали е добре. Тя го заведе до вкъщи и майка му й сервира кафе. Коулман все още помнеше как уханието на кафето бе заляло целия апартамент и бавно, но сигурно бе направило света отново нормален.

Той спря в мрачния коридор, без да знае накъде всъщност се е запътил. В далечината чу стъпки, обувки върху метален под. *Сигурно*

са двете момичета, помисли си той. *Какво ли правят? Би трябвало да си почиват.*

Без да се замисли, той се обърна и се върна в кухнята в модул 2. Кейтлин продължаваше да седи до голямата кръгла маса.

— Ще изляза да ги търся — заяви той.

Тя вдигна загрижен поглед към него.

— Коулман? Какви ги говориш?

— Минаха повече от четири часа — каза той. — Отдавна трябваше да са се върнали. Страхувам се, че опитът им е бил неуспешен.

— Те взеха и двата лунохода, Коулман.

— Ще тръгна пеша. Ти наглеждай децата.

Той се обърна и напусна помещението.

Коулман бързо се отправи към стаята с оборудването, свали един скафандър и го облече. Вдигна един кислороден апарат и го закрепи на гърба си, преди да влезе в декомпресионната камера.

Този път обаче нямаше да припадне. Този път бе дошъл неговият ред за ответен удар.

Коулман отвори електронния панел до люка и въведе кода. Код, който само той знаеше, създаден за случаите, в които електричеството, което правеше възможно самото отваряне на люка, бе изключено. До панела светна зелена светлина и той чу слабото бръмчене на малкия мотор, който се включи. Отиде до бутона на стената, натисна го и вратата на люка зад него бавно се плъзна надолу. *Добре, поне нещо все още работи*, помисли си той. После натисна друг бутон на стената и въздухът бавно започна да се изсмуква от камерата. Люкът, който извеждаше навън се отвори и той излезе.

[1] Лиофилизацията е процес на дехидратиране на твърди тела чрез дълбоко замразяване под високо налягане и след това вакуумно отстраняване на водата. При този процес водата се превръща от замразено в газообразно състояние без да минава през течно състояние. Чрез използването на този процес патогенните бактерии, гъбичките и плесените се отстраняват от продукта, докато ценните хранителни съставки като ензими, аминокиселини, витамини и други биологично активни субстанции се запазват непроменени. — Б.пр. ↑

ОБУВКИ

Миа бе замаяна като се събуди. Колко време бе спала? Нямаше представа. Някъде в главата ѝ звучеше музика. Някаква песен. *And as things fell apart, nobody paid much attention.*[1] Отминаха няколко секунди, преди да разбере, че все още е със слушалки на ушите. Слушаше Тоукинг Хедс. Песента се казваше (Nothing but) Flowers[2] и тя я знаеше почти наизуст. В нея се разказваше за човек, преживял края на света и обикалящ наоколо в опустялата природа, изпълнен с копнеж по неща, които вече не съществуваха. Магазините Севън-Илевън, черешов пай и шоколадов кекс, супермаркети и сгради. Тя си го представи как обикаля по обрасналата земя, където тревата бе избуяла на цял метър височина. *If this is paradise, I wish I had a lawnmover.*[3]. Той продължаваше отчаяно да търси познатите неща. *This was a Pizza Hut, now it's all covered with daisies.*[4]

На Луната е още по-зле, помисли си тя. Тук нищо не растеше. Ами ако се наложеше да остане цяла година? Щеше ли изобщо да бъде възможно?

Внезапно музиката спря.

Погледна плейъра си. Индикаторът за батерията просветна още няколко секунди и угасна. Бе очаквала това да се случи. Бе подготвена за това, но все пак страшно се разочарова. Отсега нататък музиката бе изчезнала от света ѝ.

Тя бързо все лист и химикалка, за да запише текста. Така поне можеше да поддържа жива поне тази песен. Но внезапно се сети за нещо друго: *Те отдавна трябваше да са се върнали. Антоан и Надолски отдавна трябваше да са се върнали от Дарла 1.*

Това я накара веднага да скочи от леглото и да се облече. Мидори продължаваше да спи в леглото над нея, но на Миа сърце не ѝ даде да я събуди. Всеки, който успяваше да спи при сегашното положение, си бе заслужил съня. Същевременно, не ѝ се ходеше сама до всекидневната. Вместо това отиде до малкия прозорец и надникна навън. Там нямаше нищо. Изобщо нищо. Мъртва, сивкава повърхност, докъдето ѝ стигаше погледът.

Но имаше и още нещо.

Първоначално реши, че умът й си прави шега с нея, защото все още бе сънена. Но колкото по-будна ставаше, толкова по-ясни й изглеждаха следите пред прозореца.

Тя притисна лице в стъклото и впери поглед в тях.

Стъпки.

Навън имаше ясни следи от стъпки.

Но това не бе всичко.

Следите бяха толкова ясни, че можа да различи грайферите на подметките.

Парашутни обувки, помисли си тя изумена. *Същите като моите.*

— Мидори? Мидори! — Миа се запрепъва до нея и я разтърси. — Събуди се!

Мидори бавно отвори очи и я изгледа стреснато.

— Какво има сега?

— Тук има някой!

Тя се прозя и разтърка очи.

— Какво искаш да кажеш? Върнаха ли се? Спасени ли сме?

— Не, навън има някой! — Миа посочи към прозореца.

Само секунди по-късно Мидори стоеше до Миа и зяпаше лунната прах.

И тя също ги видя.

Съвсем ясни отпечатъци от стъпки.

Те тичаха по коридорите.

Тичаха покрай компютърния център, през люковете до модул 1 и не спряха, преди да открият Кейтлин в командното помещение. Тя седеше наведена над радиопредавателя и се опитваше да му вдъхне живот. Задъхани те й разказаха за откритието си отвън под прозореца на спалнята и зачакаха реакцията й. Тя вдигна глава и уморено ги погледна.

— Аха. Аз вече ги видях — отвърна само тя и се зае отново с предавателя.

— Какво искаш да кажеш с това *и аз ги видях*?! — извика Миа стъписано. — Какво, по дяволите, се случва тук?!

Кейтлин я погледна с празен поглед и само вдигна рамене.

— Видях ги, когато ви придружих до стаята.

— Но… — започна Мидори. — Какво означава това? Какво ще правим?

— Всъщност, нищо не можем да направим. Вече не. Съжалявам.

Миа побесня.

— Какво ти става? Навън има някой, не разбираш ли? Затвореният отвън люк, Уилсън и Стентън, които не се върнаха. Капсулата за приземяване, която бе повредена…

— … И Надолски и Антоан, които не се върнаха — добави Кейтлин с посърнал глас.

Миа усети как сърцето й се свлече в петите. Падаше надолу като острие, което я разрязваше отвътре.

— Те… не се ли върнаха?

— Не.

— Но… ти опита ли се да се свържеш с тях?

— Интеркомът им е… извън обхват. Коулман излезе да ги търси.

— Слава на Бога — отдъхна си Мидори.

Миа се огледа и бавно попита:

— Преди колко време тръгна той, Кейтлин?

Погледът на Кейтлин бе замъглен.

— Не знам… сигурно преди доста часове. — Тя не изглеждаше нито разтревожена, нито обнадеждена. Имаше вид на човек, който се намира някъде много далече. — Мисля, че вече е прекалено късно да се направи каквото и да било за нашия скъп Коулман. Беше приятен човек.

Миа сграбчи Кейтлин и я разтърси.

— Какво, по дяволите, *става* тук? Защо се държиш така, сякаш Коулман е мъртъв? А Надолски и Антоан?

— Нямаме никакви основания да мислим, че който и да било от тях още е жив. Който е напуснал базата, не се е върнал обратно. Съжалявам, момичета, но мисля, че отсега нататък ще бъдем само ние трите. Ще трябва да направим каквото можем.

Те я гледаха с невярващи погледи. Да не би да се е надрусала или какво? Внезапно Кейтлин смени темата и се усмихна:

— Желаете ли нещо, докато чакаме?

— Докато чакаме *какво*?! — извика отчаяно, почти истерично Миа.

— Ами, резервното електричество рано или късно ще спре и тогава кислородният генератор ще спре от само себе си. Може би е най-добре да си приготвим нещо за хапване. Или можем да си разказваме истории. Не знам.

Сякаш Кейтлин бе престанала да чувства напълно и сега просто се носеше в някакъв свой собствен измислен свят.

— Кажи, да не си превъртяла напълно, Кейтлин?! — извика Миа. Но Кейтлин дори не си направи труда да й отговори.

— Миа, имаш ли все още батерия в плейъра си?

— Не!

— Жалко. Тогава ще трябва да се оправяме без музика. Но пък можем да си попеем. Какво искате да чуете?

— Ти носиш отговорност за нас, ясно ли ти е?! — изкрещя отчаяно Мидори. — Длъжна си да положиш всички усилия!

Отговорът на Кейтлин прозвуча тихо и отпаднало.

— Нищо не може да се направи. Ще умрем тук вътре.

— Значи вече си се отказала, така ли?

Кейтлин впи поглед в Мидори, което страшно я уплаши.

— Да, ти не си ли? — тихо промълви Кейтлин.

В отчаянието си Мидори силно я удари по рамото.

— Това не е честно! Просто не е честно!

Кейтлин се изправи, хвана ръката й и я свали от рамото си.

— Да, жалко. Горкичката ти. Може би просто трябваше да си останеш вкъщи!

Напълно сломени, двете момичета напуснаха командния център. Миа настоя да минат през медицинския модул, без самата да знае какво ще търсят там. Но имаше някакво смътно предчувствие и след неколкоминутно търсене, то се потвърди: в шкафа, който Коулман им бе показал, много от шишенцата с таблетки бяха празни. *Кейтлин. Кейтлин е била тук. Тя е взела успокоителни, за да може да издържи.* Миа претърси шишенцата. В тях бе имало силни лекарства, дори морфин в случай на големи болки. Тя ги показа на Мидори, която само поклати глава, без да каже нищо. Така или иначе, не можеха да

направят нищо за нея, освен да я оставят на обзелото я равнодушие и на работата й с предавателя. Поне не за момента. Но това означаваше ли, че въпреки всичко Кейтлин бе права? Че те самите не можеха да направят нищо друго, освен да чакат? Да чакат електричеството да спре напълно? Помещенията да останат без въздух?

Те разменяха по някоя дума за опасенията си, докато отиваха към кухнята. Не водеха разговор, само по някое изречение или кимване.

Веднага щом усетеха, че вече им е трудно да дишат вътре, щяха да отидат до помещението с оборудването. Щяха да си облекат скафандрите и да излязат навън на повърхността.

Щяха да намерят подходящо място, може би някоя височина, място с изглед към целия космос. И там щяха да останат седнали, прегърнати, докато въздухът им свършеше и отравянето с въглероден окис ги изпратеше тихо и безболезнено в смъртта.

---

[1] And as things… (англ.) — и когато нещата се разпаднат, вече никой не обръща внимание на нищо. — Б.пр. ↑

[2] (Nothing but) Flowers (англ.) — (нищо, освен) Цветя. — Б.пр. ↑

[3] If this is paradise… (англ.) — ако това е раят, иска ми се да имам косачка за трева. — Б.пр. ↑

[4] This was a Pizza Hut… (англ.) — това беше пицария, сега всичко е покрито с маргаритки. — Б.пр. ↑

КЕЙТЛИН

Единственото, което искаше, бе да заспи. Искаше да заспи и да се събуди на съвсем друго място. Устройваше я където и да било. Дори да беше насред пустинята някъде в Мексико, без храна и вода. Дори да бе принудена да пълзи с разкървавени колене през пустошта, пълна със змии и диви животни наоколо. Всичко бе за предпочитане, вместо да седи тук затворена и да не може да мръдне никъде.

Единственото, към което се стремеше, докато седеше с увесена глава над масата в комуникационния център, бяха хапчетата, които се надяваше да я спасят от задушаващия страх.

След като Коулман напусна базата в безнадежден опит да открие Надолски и Антоан все още живи, тя бе пребродила коридорите на *Дарла*, за да прогони страховете си. Без дори да го бе замислила предварително, тя се озова в болничното крило с огромния медицински шкаф със знака на Червения кръст отгоре, който й се стори, че приветливо й се бе усмихнал, сякаш казвайки *всичко е наред, няма нужда да се измъчваш така сега*. Тя го бе отворила, разгледала съдържанието му и намерила всичко от пеницилин до адреналинови инжекции, морфин, валиум и още купчина болкоуспокояващи в допълнение на всичко необходимо за оказване на първа помощ.

Помещението, в което се намираше бе задоволително голямо. Болничното крило бе част от модул 4 и бе създадено с място, което да побере повече пациенти едновременно. Четирите маси, инсталирани да играят ролята както на болнични легла, така и на места за аутопсия, бяха поставени в центъра. Подът бе покрит с плочки в същия сивкавобял цвят като всичко останало в базата, а овалните стени бяха целите в шкафове от пода до тавана. И за какво бе всичко това? Всички скалпели, микроскопи, пластмасови престилки, гумените ботуши. Бормашината, чукът и зловещата ножица за разрязване на гръден кош?

Какво, по дяволите, си бяха представяли в НАСА, че ще им се случи след изпращането им тук горе?

И защо по-голямата част от шкафовете бяха затворени, снабдени със специални ключалки, каквито никога не бе виждала преди?

Тя сграбчи кутийка с лекарства и една ампула морфин, за миг ги подържа в ръцете си. Гузната й съвест се обади веднага.

Ако взема нещо от това, няма да мога да контролирам нещата вече.

Какъв контрол? Та ти отдавна си го загубила.

Не издържам повече.

Трябва да останеш будна и с ясно съзнание, Кейтлин.

Будна за какво? Така или иначе, никой няма да дойде да ни спаси, нали?

Най-малкото, носиш отговорността за децата!

Но аз съм толкова уморена, а и не мога да направя нищо за тях. Искам да си отида у дома, да се махна.

Изпиеш ли тези хапчета, ще унищожиш и най-малкия шанс да се върнете някога обратно вкъщи.

Какъв шанс? Няма никакъв шанс, нали? Вече не.

Отчаяните, противоречиви мисли й бяха докарали ужасно главоболие. *Стига толкова.* Тя пъхна таблетките и ампулата в джоба на якето си и се върна в комуникационния център. Още не бе решила дали ще ги използва или не, но мисълта, че са й просто под ръка я изпълни с усещането, че контролира безнадеждното положение.

Кейтлин знаеше отлично, че трябва да потърси Миа и Мидори, но само мисълта, че двете момичета се намираха заедно някъде в базата я изпълваше с отчаяние. Едно на ръка, че изобщо не трябваше да са тук. Трябваше да са на Земята, заедно с приятелите и семействата си, а не на това забравено от бога място. От друга страна, тя някак си им завиждаше — все пак бяха момичета връстнички, можеха да разчитат едно на друго. Докато тя бе напълно сама, без да има на кого да се опре. С натежали стъпки тя се върна обратно в модул 1.

Седна на единия от столовете срещу стената с радиопредавателите и комуникационното табло. Безбройните бутони, индикатори и екрани, които обикновено светеха, жужаха и мигаха като живи, сега бяха тъмни и безмълвни. Знаеше, че няма смисъл, но не можа да се въздържи да не опита отново апаратурата. Както и очакваше, нищо не се случи. Тя разочаровано се отпусна на стола.

Какви ги вършиш, Кейтлин?

Опита се да се върне назад, за да си спомни кога започна всичко.

Онова лято бе на осемнайсет години, на ваканция в Мексико, заедно с приятеля си Джордж, шест години по-голям от нея. Бяха пренощували на брега, легнали един до друг и вперили поглед в чистото, без нито един облак, небе и отсъствието на светлина правеше възможно да се видят огромното количество звезди, които висяха неподвижно над тях. От време на време виждаха и падащи звезди, които прелитаха над главите им.

— Пожелай си нещо — бе прошепнал той.

— Какво да бъде?

— Знаеш ли, всъщност, какво са падащите звезди?

— Метеори.

Джордж бе кимнал, бе се надигнал и се бе облегнал на лакът.

— Да, донякъде е вярно. Но в по-голямата си част са космически отпадъци. Знаеш, остатъци от космически капсули, сателити, всякакви боклуци, които сме изпращали горе през годините. В орбита около Земята в момента обикалят какви ли не фотоапарати, клещи и гаечни ключове. Точно затова е толкова трудно да изпращаме нови ракети горе сега. Заради всичкия този боклук.

— Занасяш ли се? Все пак пространството е огромно, не може да става дума единствено за камери и гаечни ключове.

— Ами… как да ти кажа, този гаечен ключ лети със скорост двайсет и седем хиляди километра в час. Което прави седем километра и половина в секунда. И тогава не е кой знае колко забавно да *налетиш* на него, докато се движиш със скорост двайсет и седем хиляди километра в час, нали? А и не става дума само за един гаечен ключ, хиляди предмети се носят наоколо без посока и смисъл, в неизвестни орбити, така е невъзможно да се знаеш къде точно се намират. Това си е чиста лудост, Кейтлин.

Много години по-късно, след като Кейтли завърши, стана астронавт, започна да работи за НАСА и да се подготвя за полет до Луната, се бе запознала с доклад на Европейската космическа агенция, посветен на всички човешки предмети, изпуснати в Космоса и обикалящи около земята в собствена орбита.

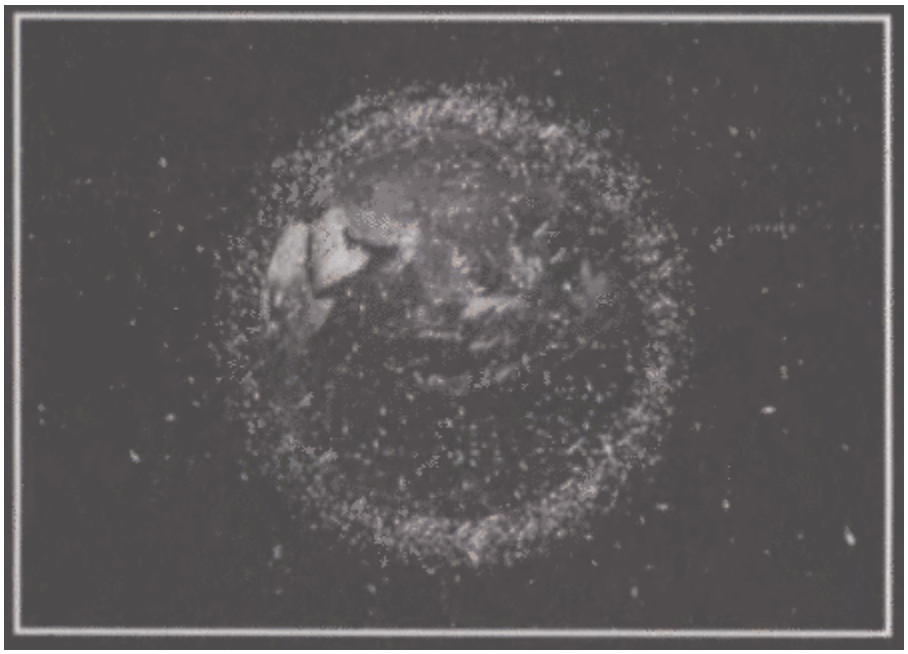

Оказа се, че Джордж е бил прав. Наистина бяха много. Прекалено много. Но същевременно, бе и сгрешил. Защото броят на сателитите, гаечните ключове или всички останали неща, не бяха стотици. Бяха хиляди. Само сателитите, които хранеха земляните с телевизионни сигнали, джипиес навигация и така нататък, наброяваха повече от 2 200 обекта. И може би именно така се бе родил интересът й към Космоса, на който щеше да посвети живота си. Тя често си го спомняше, онзи разговор, който водиха през нощта, а и вероятно ако не се бе състоял може би никога нямаше да стане астронавт, а нещо съвсем друго. Лекар, навярно. Или архитект.

Внезапно единият радиопредавател изпращя. Кейтлин светкавично се бе отърсила от мечтанията си и се бе върнала обратно в реалността.

Радиото работи!

Радиото работи!

Тя седеше като вцепенена и чуваше пращенето и шумовете. Малка червена лампичка бе светнала. В приемника имаше ток. Нямаше ни най-малка представа как може да се случи това, но в момента това изобщо не я занимаваше. Най-важното бе, че работи. Можеше да се свърже със Земята.

С огромна предпазливост тя протегна дясната си ръка и завъртя скалата за търсене на сигнали.

Ох, само внимателно, много внимавай сега.

Пращането спря незабавно. За миг се ужаси, че може да е развалила нещо, но после, след като завъртя скалата на половин оборот, пращането се появи отново, по-отчетливо този път. Бяха гласове. Тя чуваше гласове. Без да губи и секунда време, тя сграбчи микрофона и настрои радиото на аварийна честота.

— Хюстън, тук *Дарла 2*, имаме проблем!

Почака няколко секунди, но отговор не последва.

Опита отново.

— Хюстън, Хюстън, тук е *Дарла 2*, имаме проблем! Нямаме електричество в базата, а *Деметра* е повредена. Хюстън, чувате ли ме? Аз съм Кейтлин Хол от *Дарла 2*. Ало?

Не последва нищо.

Тя смени честотата и повтори съобщението до приемника в контролната база в Хюстън. Но и от това не излезе нищо. Трескаво тя опита всички честоти и настройки. От време на време се появяваше първоначалното пращене с неясни гласове някъде отзад, друг път се чуваше единствено шум.

Отчаяно тя отново се отпусна на стола. И в този миг гласовете пробиха шума и се чуха съвсем ясно. Идваха от някакъв новинарски канал, стори й се, че разпознава гласа на говорителя.

— … НАСА отклони яростните обвинения, че се е отказала от първоначалния си план да проведе операция за спасяването на екипажа от петима астронавти и трима младежи доброволци, блокирани на Луната. Президентът на САЩ трябваше да се изправи срещу тежки упреци от страна на обществеността, когато обяви официален ден на траур за загиналите и за техните близки, както и за персонала от НАСА в Хюстън следващия петък. Спекулациите, че агенцията премълчава информация пораждат слухове, че може би наистина няма оцелели от лунната мисия. Сега останалите новини: тази сутрин Токио бе разтърсен от земетресение със сила 7,5 по Рихтер…

— Не! *Не!* — извика Кейтлин на радиото и яростно удари апарата с ръце. — Не се отказвайте, ние все още сме тук, живи сме, *чувате ли*?

Новинарската емисия бе за секунди рязко прекъсната от адско пращене от високоговорителите, после всичко внезапно утихна.

Тя бутна стола си назад, скочи на крака и зарита с цялата си сила радиото.

— Не издържам повече! — крещеше тя, докато сълзите се стичаха по бузите й.

Изскочилите искри попаднаха в климатичната инсталация и помещението се изпълни с вонящ пушек.

Тя несъзнателно напипа с ръце таблетките и ампулата морфин в джоба си. Лапна две таблетки и ги погълна дори без вода.

За миг се запита какво да прави оттук нататък, сякаш имаше някакъв избор. Но нямаше. С решително движение тя счупи ампулата с морфина и заби иглата в бедрото си през панталона, после натисна буталото на спринцовката. Морфинът подейства на секундата. Тя усети тежка топлина да се разлива по тялото й и да я обгръща с мека и плътна завивка на радостно и безпроблемно равнодушие.

СИГНАЛ

Очакваха да се случи. Но когато наистина се случи им се отрази като шок.

Аварийното електричество спря.

Мидори и Миа се намираха в кухнята, когато червеното осветление, към което почти бяха привикнали последните денонощия, угасна. Няколко часа по-рано Мидори бе донесла фенери от склада и ги бе наредила върху масата, докато чакаха неизбежното.

Светлината им бе много по-слаба от очакваното. За да се придвижат безопасно от едно място до друго трябваше неотклонно да държат конусите светлина насочени право в целта, за да не я изгубят. Но мракът стесняваше пространството и променяше очертанията му. Дългите безлични коридори, с които бяха посвикнали след идването си, внезапно се превърнаха в непознати, враждебни лабиринти. Многократно обърквaха посоката и се налагаше да се връщат обратно. Лутаха се из тези коридори, станали безкрайни в мига, в който вратите на люковете се бяха вдигнали и деактивирали. Единственото, което виждаха пред себе си бе играещата светлина от фенерите, заобиколена от черна пустота. Така продължаваха да вървят навътре.

С всяка измината крачка Миа усещаше как копнежа по Антоан растеше. Както и този по приятелите й. Липсваше й роднят град. Брат й Сандер. Дори родителите й. Мракът правеше разстоянието до тях още по-голямо, трябваше да протегне ръце в безкрайността, за да ги достигне. Те никога нямаше да могат да чуят гласа й оттук.

Тя с усилие потисна мислите си, скри ги възможно най-дълбоко в съзнанието си. Така или иначе, нищо не можеше да се направи.

Миа и Мидори почти не говореха помежду си и никоя от тях дори не спомена на глас, че се движат просто без цел и посока. Най-добре бе да не говорят за това, само да продължават да вървят. Да се движат. Защото скоро щеше да настъпи времето, когато ще трябва да спрат. А направят ли го, това ще е за последен път.

Завариха Кейтлин във всекидневната. Лежеше и спеше в едно от канапетата там. Мидори отиде до нея и се увери, че все още диша. Оставиха я така и продължиха отново по коридорите.

Миа бе тази, която предложи да се запътят към компютърния център. Преди им бе забранено да влизат в него, но след като бяха останали само те двете, нямаше смисъл да спазват забраната. Люкът, винаги затворен към помещението, сега зееше открито и те влязоха вътре без никакви проблеми. Миа се огледа в осмоъгълната зала и страховете й се потвърдиха. Цялото оборудване беше безнадеждно остаряло и вероятно бе някъде от края на 70-те години. Главният компютър бе разположен в центъра на помещението. Пред него беше монтиран стол, завинтен за пода, а стените и тавана бяха целите в екрани и стотици лампички и прекъсвачи, светели някога, когато машината е работела. *Сигурно е приличало на Тиволи парк*[1], помисли си тя. Но сега всичко бе мъртво. Неизползваемо. Миа се отпусна на стола и изстена:

— Никога не сме имали шанс с това оборудване, Мидори. Всичко е като от каменната ера!

Тя удари няколко пъти компютъра с ръка. Машината издаде ниско електрическо изсъскване *пппсссссс* и по екрана светкавично примига светлина, която също толкова бързо изчезна.

— Това е най-голямата идиотия, която някога съм виждала. Какво са си мислели? Че всичко това няма значение, че тази допотопна бракма ще работи безпроблемно и след сто години? Едно нещо обаче е сигурно, всичко това не е било изправно още в самото начало на стъпването ни в базата. Ако изобщо някога е работило. Не е честно!

Този път изрита силно компютъра с крак. Компютърът отново издаде звук и светна. Но този път светлината остана.

— Мидори — възкликна стъписано Миа. — Това нещо все още работи!

На екрана присветнаха две думи:

SYSTEM ACTIVATED

— Миа, какви ги вършиш? Престани.

— Нищо ли не разбираш? Съживих го! В цялата *Дарла 2* няма електричество, но главният компютър въпреки това работи. Сигурно някъде има собствено захранване. Как си го обясняваш?

Мидори не можа да й отговори.

— Нещо друго го задвижва. Собствен енергиен източник.

— Виж дали можеш да направиш нещо с него.

— Какво да напиша?

— Не знам. Ами… питай за електричеството. Как можем да си го върнем обратно!

— Добре, чакай малко.

Миа се приведе над клавиатурата и написа:

POWER STATUS?[2]

Тя натисна enter и секунди по-късно се появи отговорът.

MAIN POWER MANUALLY SHUT OFF.
EMEAGENCY POWER FAILED AT 23.41 MTLT.[3]

О, по дяволите. Тя усети как страхът засяда в гърдите й и вълна от прилошаване минава през тялото й.

— Мидори… електричеството не е спряло само. Някой го е изключил.

— Не можеш да си сигурна.

— Виж, тук е написано черно на бяло.

Те впиха поглед в съдбоносната дума, сякаш очакваха всеки момент да изчезне:

MANUALLY

Но думата не изчезна. Светеше почти подигравателно срещу тях. *Ръчно.* Не можеше да бъде сбъркана. Някой или нещо са били тук и са

програмирали компютъра да изключи електричеството.

Миа отново се приведе над клавиатурата:

TURN POWER ON[4]

Отговорът се появи светкавично.

NEGRTIUE.
PRIORITY DP7 0271DE.
ALL PERSONNEL ABANDON AREA[5]

— Какво означава това, Миа?

— Това означава, че компютърът не може да включи отново електричеството. Или… че не иска.

— Какво е *Priority DP7 0271DE*?

Миа помълча, преди да отговори.

— Не знам… каквото и да значи… мисля, че иска да ни каже, че сме оставени сами на собствената си съдба.

Мидори поклати глава, сякаш й бе трудно да проумее казаното. Но внезапно й хрумна нещо друго.

— Питай как можем да се измъкнем оттук. Евакуация, спасителен план, каквото и да било. Направи го!

Миа написа:

SHOW EVACUATION PLAN[6]

Тя натисна enter, но нищо не се случи. Компютърът започва да издава тих, бръмчащ звук, сякаш бе прегрял. Но след около двайсет секунди се появи и отговорът.

THERE IS NO ESCAPE[7]

После екранът отново потъмня, преди да появи нов текст.

OKYGEN SUPPORT WILL FAIL IN 224 MINUTES[8]

— Кой, по дяволите, пише това? — извика Мидори объркано и се промъкна до клавиатурата покрай Миа. Тя натрака въпроса:

Who IS THIS?[9]

Отговорът дойде незабавно:

01110111011001010010000
01100001011100100110101
00100000011011000110101
01100111011010010110111
01101110011100110010110

— Това е напълно безсмислено. Опитай отново, Мидори.

WHO IS THIS?

На екрана се появи нов надпис.

6EQUJ5

Мидори се канеше да перифразира въпроса с надеждата да получи разбираем отговор, но в този момент на екрана се появи ново изречение, още преди да е успяла да докосне клавиатурата. Изречение, което уплаши Миа до смърт:

DERE KOMMER IKKE TIL Å OVERLEVE[10]

Тя инстинктивно се отдръпна от екрана, сякаш думите я бяха нападнали.

— Що за език е това? — попита Мидори, загледана в буквите.

— Това е… норвежки — промълви Миа. — Откъде знае, че говоря норвежки?

Думите останаха на екрана няколко секунди, преди да се заменят с нови знаци.

キミタチハ シヌ[11]

Мидори посочи към екрана.

— Японски! За бога, то знае кои сме…

В същата секунда екранът угасна. Мидори изрита няколко пъти компютъра, за да го съживи отново, но този път той изглеждаше, сякаш никога не бе работил. Опитваха да му вдъхнат живот още десет-петнайсет минути, претърсиха помещението от пода до тавана, за да открият нещо, което можеше да го включи. Но компютърът на *Дарла 2* вече бе казал последната си дума.

Момичетата напуснаха компютърната зала с неприятното чувство, че някой ги следи в мрака. Мидори сграбчи ръката на Миа и те запристъпваха стъпка по стъпка в базата.

— Къде отиваме сега?

— Далече оттук — прошепна Миа и решително я затегли след себе си.

Мидори бе на път да се разплаче.

— Няма къде да отидем. Знаеш го отлично.

— Напротив, има — отвърна Миа, без самата да е напълно сигурна какво точно има предвид. — Ела, не е далече.

— *Кое* не е далече? — подсмръкна Мидори. — Къде отиваме?

— Само стой близо до мен, става ли?

— Добре.

Те влязоха в коридор, в който не бяха стъпвали никога преди. Въздухът тук бе различен. По някакъв начин, естествен. Мидори можеше да се закълне, че усеща уханието на растения, на земя.

— Какво е това място? — прошепна тя.

Мидори и Миа насочиха лъчите на прожекторите към пода. Пред тях растяха зелени растения. Домати. Зеле. Трева. Всичко потънало в плевели и полъх на изгнило.

— Ние сме в оранжерията — заяви Миа. — Извън кислородния генератор.

— Не може ли просто да си останем тук — едва чуто се обади Мидори. — Не искам да ходя никъде повече. Нямам сили.

Спряха и се ослушаха. Нищо. Миа се наведе и откъсна два домата. Подаде единия на Мидори.

— Ето, яж.

— Какво е това?

— Домат. Яж сега.

Те впиха зъби в зеленчуците. И светкавично изплюха отхапаното.

— Бррр… — възкликна Мидори. — Има вкус на застояло. На нещо метално.

Миа освети доматите с фенера си. Сивкав червей бе направил дупка в домата.

— Пфууу! — Мидори извика и захвърли домата. Той се удари в стената с нисък, приглушен звук. Можеше да чуе как разваления сок покапва надолу по стената.

— Мидори, ти ли си?

Гласът дойде от коридора. Той повтори въпроса няколко пъти, преди Миа и Мидори да напуснат оранжерията и да се насочат към него. На слабата светлина от фенерите си те веднага го познаха.

Беше Коулман. Мидори плахо се усмихна от облекчение. *Той не бе мъртъв! Кейтлин бе сгрешила. А щом Коулман е жив, може би…*

За миг надеждата проблесна у Миа.

— Боже мой, ти ли си?

Той ги гледаше, без да знае какво точно да каже.

— Мислехме, че си отишъл да търсиш другите?

— Точно това направих — отвърна той тихо, докато приближаваше. — Но не ги намерих. Следите от лунохода прекъсваха на шест километра оттук, но нито те, нито луноходите се виждаха

някъде. Така че тръгнах обратно. Върнах се малко преди аварийното електричество да се изключи. Оттогава се лутам в тъмното, за да ви търся.

Той постави ръка върху главата на Миа и я погали по косата. Тя не бе убедена, че това й хареса.

— И ето ви, значи, тук — добави той.

Мидори не бе убедена, че му вярва.

— Но защо изобщо се върна? Защо не продължи към *Дарла 1*?

— Сам? Без вас? Не, Мидори, все още нося отговорност за останалите членове на екипажа, забрави ли?

Едно бе сигурно: и той се държеше странно. Дали Коулман също не бе минал през здравния сектор? Или просто бе полудял? Нямаше как да се разбере. Миа не бе убедена, че може да му се довери, но накрая реши да рискува. Все пак това бе единственият й шанс.

— Ние открихме нещо — заяви тя.

— Така ли? Какво? — Той бе истински любопитен, но някак сдържан.

— В компютърния център.

— Мисля, че ви бях забранил да влизате там.

— Вече едва ли има някакво значение, нали?

Той бавно кимна.

— И въпреки всичко, не биваше да го правите.

— Ние включихме компютъра. И то след като аварийното електричество спря.

— Това е невъзможно — решително заяви Коулман. — Компютърната зала е директно свързана с генератора за ток и с аварийния генератор.

— Е, очевидно не е така — сухо каза Мидори. — И той ни разказа доста неща.

— Неща?

— Искаш да кажеш, че не знаеш нищо за това? — Миа не бе сигурна, че изборът й да му се довери, е бил правилен. — Мислех, че знаеш всичко за тази база?

— Така е. Но очевидно, това е било преди компютрите да започнат да работят на своя глава и без електрическо захранване. — Коулман усети, че натрупалото се в него напрежение нараства.

— Той ни съобщи за приоритет DP7 0271DE.

Коулман сбърчи чело. Приоритет DP7 0271DE? Това със сигурност не беше никой от кодовете, вкарани в компютъра. Никой от кодовете в базата не съдържаше букви, бе напълно сигурен в това.

— Не знам какво значи това — отвърна той.

— Ние също. Но компютърът заповяда всички хора да напуснат базата.

— Не съм сигурен, че разбирам…

— Разказвам ти само написаното на екрана — отвърна Миа, — но има и още.

— Още?

Мидори му предаде останалата информация, която бяха получили. Съобщението за това кога ще спре снабдяването с кислород. Както и че няма евакуационен план, че електричеството е изключено ръчно и че машината знае, че двете идват от Норвегия и от Япония. Разказаха на Коулман и какво бе отговорил компютърът, когато бяха помолили за идентификация.

Видяха ясно как последното съобщение направо го накара да се вцепени.

— Я чакай, какво точно каза току-що? — попита той.

— 6EQUJ5 — повтори Миа.

— И сте напълно сигурни в това, напълно сигурни, че точно тези букви се изписаха на екрана? Изключително важно е, разбирате ли? Съществува ли и най-малката вероятност да сте объркали някакви букви и надписът на екрана да е бил различен?

— Не — отвърнаха двете едновременно.

Коулман помълча известно време.

— Тогава се страхувам, че проблемите ни са много по-големи, отколкото предполагаме. — После внезапно осъзна, че някой липсва. — Къде е Кейтлин?

Те разказаха на Коулман как стояха нещата с Кейтлин и че я подозират, че се е „почерпила“ с болкоуспокояващи от здравното помещение. Коулман взе фенера от Миа и уверено ги поведе към всекидневната, като се надяваха, че Кейтлин все още лежи и спи там. Те го последваха извън оранжерията надолу по коридора към модул 3.

По пътя спряха в склада. Коулман им намери помощни фенери от един заключен шкаф.

— Тези издържат по петнайсет часа — заяви той и им подаде по един фенер. Те бяха големи и тежки. Напомняха на Миа на прожекторите, които използваха по време на концерти. Едвам можеха да се носят с една ръка. Коулман извади още два резервни фенера и включи единия.

— Трябва да ви разкажа нещо — каза той, — може и да е важно. Свързано е с кода, изписан от машината, 6EQUJ5. Това не е какъв да е код, нито пък е грешка. А е сигнатура. Сигнал.

— Сигнал? — зачуди се Миа.

— Да. Сигнал. Наричаме го *Уау-сигнал*, кръстен е на обозначението, написано встрани на полето от наблюдателя. Ще се опитам да ви обясня. В Делауеър, Охайо, някога имало гигантски радиотелескоп, наричан *Голямото ухо*. Радиотелескопът бил част от Обсерваторията Пъркинс в университета Охайо Уеслиан. Телескопът бил монтиран отвън върху огромна алуминиева платформа, голяма почти колкото футболно игрище. И от двете му страни били сложени рефлекторни прегради, за да улавят и увеличават сигналите. Между 1963-та и 1998-ма *Голямото ухо* е бил използван да търси сигнали от разумен живот в Космоса. По петдесет канала, следени от компютрите, астрономите слушали сигнали, които могат да потвърдят съществуването му.

Миа и Мидори слушаха внимателно разказа на Коулман.

— Първите четиринайсет години не се случило нищо. Абсолютно нищо. Не били в състояние да различат нито един непознат сигнал. Компютърните данни, които астрономите преглеждали всеки ден, показвали единствено скучна поредица от числа 1, 2, 3. Това означавало, че постъпилите сигнали идват от вече известни източници. Като планети или астероиди. Нещата стоят така, че всички обекти, които притежават маса, излъчват радиовълни. Хората също. Но на 15 август 1977-ма, малко след единайсет часа вечерта, се случило нещо. Доктор Джери Р. Еймън[12] седял и наблюдавал показателите, когато внезапно видял, че числата на цифрограмата се променят. За първи път се появило числото 4, после и 6. А после цяла редица, вид код или сигнал, нечуван досега. Със съвсем различна сила. Стрелките се мятали като полудели, за да регистрират източника на сигнала и накрая се появил именно този код: 6EQUJ5.

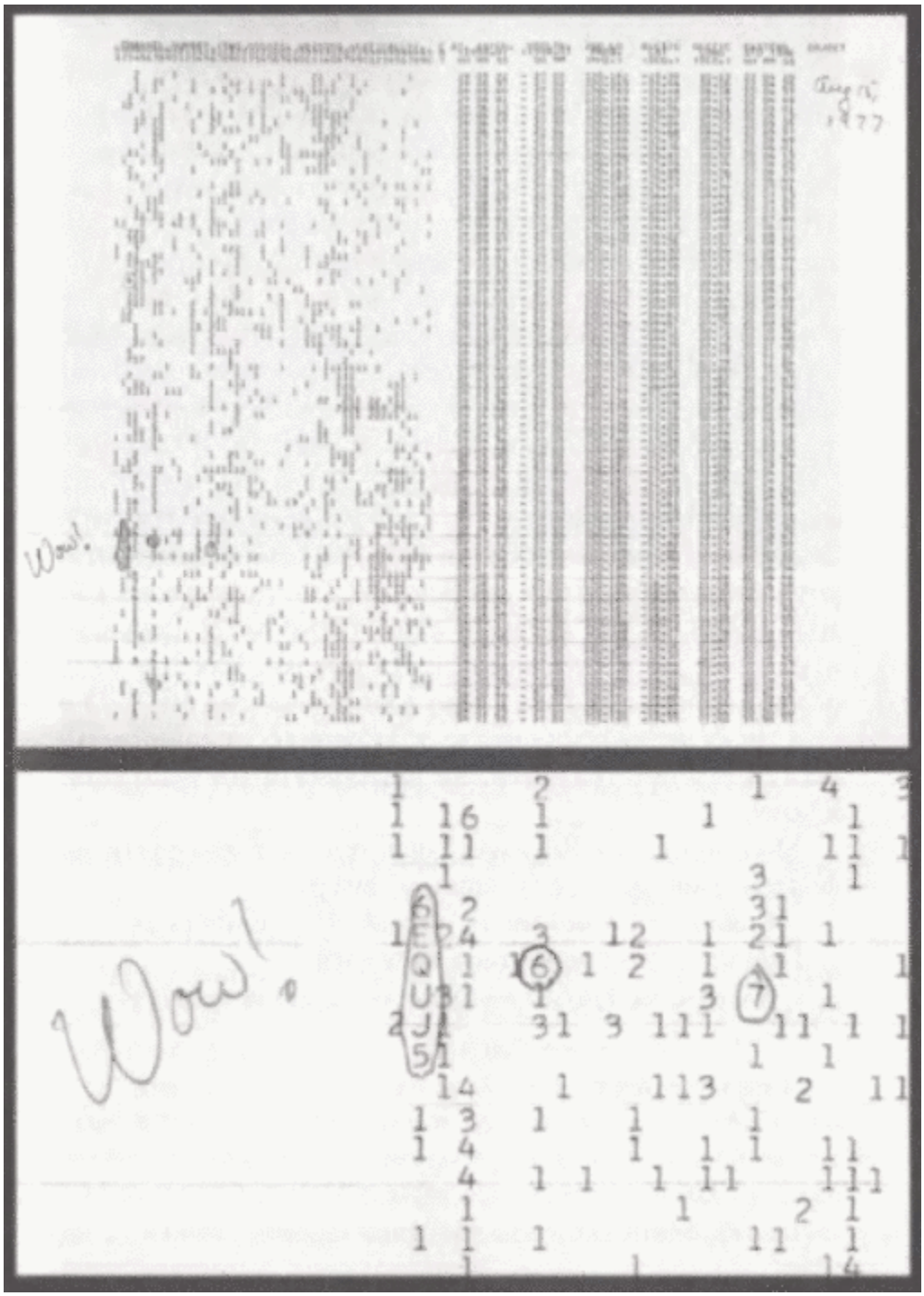

Миа и Мидори първоначално онемяха и се сковаха от страх при споменаването на кода, изписан върху екрана на компютъра.

— Никой не можел да обясни откъде идва сигналът. Той траял точно 72 секунди, преди да изчезне. И повече никога не се появил отново. През следващите двайсет години се опитвали да открият

сигнала. Използвали по-добра техника, повече хора и много време, но той сякаш никога не се бил появявал. Доктор Еймън посветил години наред да изследва надписа и числата, за да ги разбере. Малко по малко написал всички възможни разумни обяснения. Сигналът не можело да дойде от планети, астероиди, сателити, самолети, или от Земята. Просто имал съвсем различна честота. И си блъскал главата с основния въпрос: Можело ли сигналът да дойде от разумен живот в Космоса? Дали бил изпратен от някаква комуникационна кула в различни посоки и случайно е достигнал до Земята? По този начин Еймън успял да чуе сигнала единствено за 72 секунди, преди той да се отправи в друга посока. Както и да е, обаче въпросът за това какво точно означава 6EQUJ5 е бил дискутиран през повече от четиридесет години. Но сега? Сега се страхувам, че дискусията току-що приключи.

Миа погледна Коулман, осветен от светлината на фенера. Внезапно се уплаши до смърт.

— Какво точно искаш да ни кажеш? — попита тя.

Гласът на Коулман стана сериозен.

— Казвам, че трябва веднага да се махнем оттук.

---

[1] Увеселителен парк Тиволи е най-известният лунапарк в Дания, а може би и в цяла Скандинавия. — Б.пр. ↑

[2] Power status (англ.) — състояние на захранването. — Б.пр. ↑

[3] Main power… (англ.) — Основната мощност е ръчно изключена. Аварийно захранване прекратено при 23.41 MTLT. — Б.пр. ↑

[4] Turn power on (англ.) — включи захранването. — Б.пр. ↑

[5] Negative. Priority DP7 0271DE. All personnel abandon area (англ.) — Отказ. Приоритет DP7 0271DE. Целият персонал да напусне зоната. — Б.пр. ↑

[6] Show evacuation plan (англ.) — Покажи евакуационен план. — Б.пр. ↑

[7] There is no escape (англ.) — Няма спасение. — Б.пр. ↑

[8] Oxygen support will fail in 224 minutes (англ.) — Захранването с кислород ще спре след 224 минути. — Б.пр. ↑

[9] Who is this? (англ.) — Кой си ти? — Б.пр. ↑

[10] Dere kommer ikke til å overleve (норв.) — няма да оживеете. — Б.пр. ↑

[11] キミタチハ シヌ (яп.) — няма да останете живи. — Б.пр. ↑

[12] На 15 август 1977 година се случило наистина невероятното. Доктор Джери Еймън, работейки по проекта SETI на радиотелескопа „Голямо ухо“ в университета на Охайо, регистрирал продължителен и силен радиосигнал, който по всички параметри съответствал на това, което търсел докторът — сигнали с изкуствен произход. Шокираният американски учен, който видял сензационните данни, възкликнал „Wow!“. След което тайнственият сигнал получил името „Wow! Signal“. — Б.пр. ↑

МРАК

Коулман знаеше отлично как да постъпи. Застанал над Кейтлин той й сложи една инжекция. Миа нямаше представа какво съдържа, но бе очевидно, че действаше, защото само минути по-късно Кейтлин се съвзе и седна в канапето. Погледът й вече не бе замъглен и цветът на лицето й се бе възвърнал. Коулман се наведе над нея и й прошепна нещо в ухото. Нито Миа, нито Мидори можаха да чуят какво й казва, но думите му като с магическа пръчка я измъкнаха от черната бездна, в която се бе озовала.

Четиримата се събраха около една от масите. Коулман нареди фенерите върху нея, така че да могат да осветяват всички и да се виждат добре.

— Нямам намерение да ви давам напразни надежди. Положението е критично и трябва да се действа. След по-малко от два часа генераторът, който ни снабдява с кислород, ще спре. Веднага след това тук няма да може да се живее. Поради което ще сте принудени да напуснете базата.

— Но… къде предлагаш да отидем? — обади се Мидори.

— В *Дарла 1*.

— Коулман… — започна Кейтлин, — двама от нас се опитаха да стигнат дотам и повече нито ги видяхме, нито ги чухме, наистина ли мисл…

— Това е единствената ни възможност — прекъсна я той. — Риск, който сме принудени да поемем. Ако някой има по-добра идея, целият съм в слух да я чуя, но дотогава няма друго по-смислено нещо.

Мидори погледна Миа, за да види дали и тя се страхува колкото нея самата. Но за нейно учудване, тя изглеждаше спокойна и решителна. Съсредоточена. И видът й страшно й помогна. Докато Миа не се бе предала, значи имаше надежда.

— Добре — каза Мидори. — Да кажем, че ще стигнем до *Дарла 1*. Какво точно ще правим там?

Коулман извади една карта от вътрешния си джоб. Бе с размера на тази, която бяха получили за *Дарла 2*. Но скицата върху нея

показваше съвсем различна конструкция.

— В края на *Дарла 1* има аварийна капсула. За да се стигне до нея, трябва да се мине през енергийната станция и защитния коридор. Капсулата е предварително програмирана да се върне на Земята, пътуване, което ще отнеме четири дни. При запалването ѝ тя ще бъде автоматично изстреляна и ще достигне височина от петдесет хиляди фута. Там ще се завърти в орбита около Луната, докато набере енергия да се откъсне от нея и да се отправи към Земята. Капсулата сама настройва ъгъла и скоростта щом навлезе в земната атмосфера и разтвори парашута си на двайсет хиляди фута височина. Със сигурност всеки радар на Земята ще засече капсулата, преди приземяването. В нея има вграден радиосигнал, който се активира при приземяването ѝ, за да може по-лесно да се открие. С малко късмет ще ви открият до няколко часа.

— *Ще ви открият?* — Миа погледна уплашено Коулман. — Защо не казваш ще *ни* открият?

Коулман тъжно се усмихна.

— В аварийната капсула има място само за двама души.

— Тогава ще трябва да намерим друго решение! — избухна Кейтлин. — Не приемам това!

— Ще трябва да го приемеш. Няма други решения.

Миа също не можеше да повярва на казаното от Коулман.

— Трябва да има някакъв друг начин! Може би ние… сигурно ще можем да се поберем и четиримата в капсулата или…

— Не, Миа. За съжаление, няма достатъчно място. — После прибави: — Аз вече съм решил. Сега е твой ред.

Мидори не бе продумала дълго време. Бе останала като вцепенена след думите на Коулман. Сега проговори насила:

— Няма да тръгнем без теб.

Той плахо ѝ се усмихна.

— Страхувам се, че не съм заслужил обратен билет до дома, Мидори. Така че избирам да остана. Това е единственото правилно решение. Някой трябва да се върне долу. А аз? — Той огледа помещението, сякаш наистина го обичаше. — Аз съм капитан на *Дарла*.

Миа искаше да каже още нещо, но Коулман ѝ даде знак да мълчи.

— Времето ни изтича. Нека да се съсредоточим върху това, което трябва да направим.

Той извади подробна карта на пътя между *Дарла 2* и *Дарла 1*. Бавно я подаде на Миа. Тя се запита дали трябва да я предаде нататък на Кейтлин, но едно бързо оглеждане й каза, че идеята не е добра. Кейтлин отново се бе затворила в себе си.

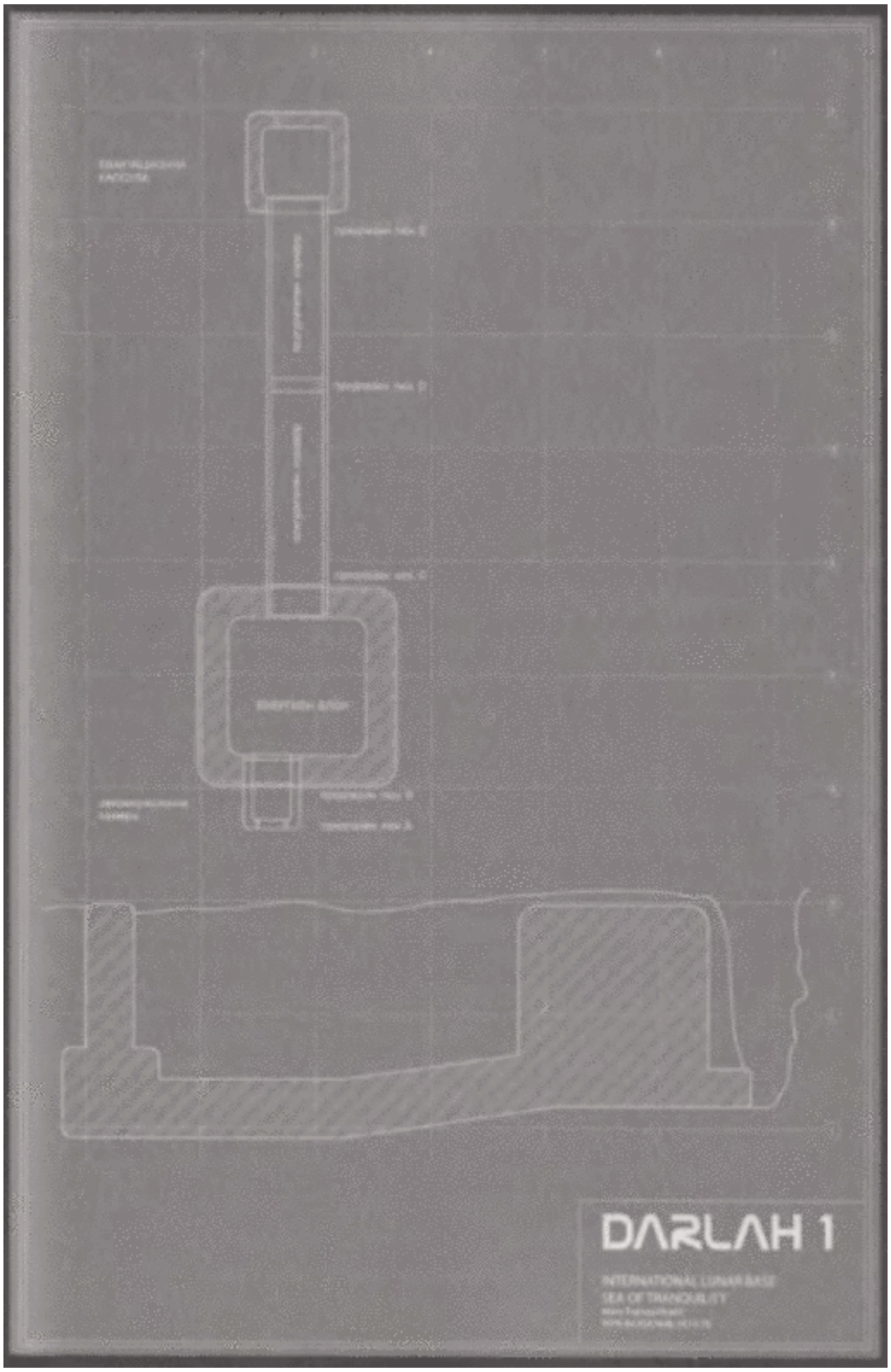

— Ти отговаряш за пътуването, Миа. Пази я и не я изпускай от поглед. Ще намерите скафандри и пълни кислородни апарати в модул

4. До енергийната станция има не повече от дванайсет километра и би трябвало да преминете разстоянието за два часа. Не спирайте по пътя, не се колебайте. Поддържайте постоянна скорост и не поглеждайте назад. Използвайте декомпресионната камера, преди да влезете в станцията. Кейтлин?

— Да.

Тя седеше вцепенена на стола с поглед, забит в земята.

— Минете през кухнята, преди да тръгнете. Нахранете се и пийте достатъчно вода. Ако е възможно, вземете няколко бутилки вода с вас. Ще имате нужда от тях по време на пътуването. — Той се изправи до масата. — А сега е време да се сбогуваме.

Миа би трябвало да го мрази, защото ги бе поставил в това положение. Все пак, вината бе негова. Той и хората му ги бяха лъгали през цялото време. Но не можеше. Погледна го, но единственото което видя, бе един човек, направил грешен избор. Внезапно усети колко много го обича, колко много обича всички хора, с които бе тук, горе. Стентън. Надолски. Уилсън. Антоан… А сега щеше да загуби още един от тях. Не знаеше дали има достатъчно сили за това.

Коулман заобиколи масата и я прегърна.

— Знам какво си мислиш — прошепна той. — Но ти обещавам, че ще се справите. А след четири дни ще бъдеш най-щастливият човек, който светът някога е виждал. Ще вдишваш свежия въздух по съвсем нов начин. Ще стоиш на брега на морето и ще усещаш солените пръски на морската вода да гъделичкат носа ти. Ще виждаш потока коли в огледалото за обратно виждане и ще се смееш на физиономиите на шофьорите. Защото някои от тях ще изглеждат раздразнени, уморени, гневни. А ти ще знаеш какво са изгубили. Ще бъдеш заедно с хора, които познаваш и обичаш, ще оцениш красотата на всичко около теб. Ще живееш дълго и щастливо, Миа. Защото, когато се приберeш у дома, ще си разбрала, че този свят е най-добрият от всички светове и в него всичко е възможно и постижимо. Никога не забравяй това.

Той я пусна и отиде при Мидори, също силно я прегърна, преди да застане пред Кейтлин.

— Страхувам се, че гостоприемството на Луната се оказа още по-малко, отколкото очаквах, Кейтлин. Най-добре е да им кажеш, че не бива да изпращат повече хора тук. Съжалявам, толкова искрено съжалявам.

— Не мисли за това — подсмръкна тя.

— Ти си добър астронавт, госпожице Хол, най-добрият, когото съм виждал. Тези момичета се нуждаят от уменията ти. Желая ви успех.

И с тези думи той взе фенера си и напусна помещението.

Трите останаха да стоят мълчаливо след него.

Той направи последната си обиколка по тъмните коридори на *Дарла 2*. С решителни крачки се отправи към спалнята си в модул 2. Отвори шкафа, взе пистолета си, пъхна го в якето, преди да се обърне и да поеме към оранжерията. Седна до голямото ябълково дърво и постави фенера на пода до себе си.

Щеше да чака тук. Ще чака, докато се увери напълно, че трите са напуснали базата и са се отправили към *Дарла 1*. Щеше да седи тук, в очакване, с оръжие в ръка, докато нивото на кислорода паднеше достатъчно ниско, за да е сигурен, че нищо живо не е останало вътре.

И после щеше да сложи край на всичко.

КИСЛОРОД

Миа усещаше главата си замаяна. Не бе изминал повече от час, откакто равномерният поток от въздух на генератора спря, но тя вече чувстваше как става все по-трудно да се диша. При всяко вдишване й се струваше, че някой бе вдишвал този въздух преди нея и бе изсмукал цялата му живителна сила. След спирането на тока, температурата бавно, но сигурно бе започнала да се покачва. Слънцето, което напичаше повърхността с повече от сто градуса, бе започнало да си пробива път през изолацията на базата. И сега, когато охладителите бяха изключени, нямаше как да се съпротивляват на горещината.

Мидори седеше сама в един ъгъл на кухнята и се опитваше да изяде една ябълка. Кейтлин разглеждаше картата. Нейна бе идеята да издържат още няколко часа в базата, преди да я напуснат и да се отправят към *Дарла 1*. Навън слънцето бе все още прекалено силно. Без атмосфера нищо не ги защитаваше от облъчването и затова бе прекалено опасно да излязат навън. А и Кейтлин искаше да им даде възможност да погълнат достатъчно течност преди заминаването. После нямаше шанс да се върнат обратно.

Миа стоеше до големия прозорец и гледаше навън. Между бликовете, създадени от слънцето, видя собствения си огледален образ, неясен и размит. Тя включи фенера и го насочи към лицето си. Отражението в прозореца стана по-ясно. Имаше измъчен вид. Последните дни бяха оставили отчетливи следи по него. Нищо чудно. Помисли си, че прилича на привидение. Под очите й имаше тъмни кръгове, а косата й бе сплескана на една страна. Изглеждаше депресиращо. Тя свали фенера и лицето й изчезна от стъклото.

— Миа? Сигурна ли си, че пи достатъчно вода? — я бе попитала Кейтлин.

Миа се обърна към нея и кимна разсеяно. Не можеше дори да си помисли да погълне и капка вода повече. Тя имаше металически вкус на нещо престояло. Изгнило. Имаше вкус на бавна смърт.

Отново се обърна към прозореца. За миг й се стори, че бе съзряла нови следи в праха отвън, но веднага реши, че си въобразява. Когато

все пак погледна отново, нямаше и помен от тях. Стана нетърпелива. Не можеха ли просто да потеглят най-сетне? Веднъж завинаги да приключат с това? Искаше да се махне възможно най-бързо оттук и повече никога да не се връща обратно. И без това си бе чиста грешка, че изобщо дойде. Най-голямата грешка в живота й. Сякаш още от самото начало базата бе започнала да я променя, да я изяжда отвътре и вече не бе останало почти нищо от нея самата. Единственото момче, харесвано някога от нея, бе някъде навън заедно с Надолски, или съвсем само. Почти подушваше гнилия лъх на поражение, пропит в стените, и се напрегна до крайност да се съсредоточи, за да прогони мисълта, че това всъщност е мирисът на самата смърт. Мирисът на Уилсън. Стентън. Коулман. Нямаше представа къде точно се намират, но бяха някъде наблизо. Чувстваше го. Тя отново вдигна фенера и освети лицето си. Погледна към прозореца. Чертите й сякаш се открояваха още по-ясно. Виждаше подробно очертанията на носа, на устата си. Косата. Не изглеждаше никак добре. Тя отчаяно загаси фенера и го наведе надолу.

И точно тогава видя.

Отражението й не изчезна.

Ставаше все по-ясно в прозореца, много по-отчетливо отпреди.

За миг остана като запленена от него. Направи гримаса.

Но отражението й не се промени.

И за части от секундата й просветна:

Това не е никакво отражение. Това си самата ти.

Там, отвън.

Миа изкрещя. Изпусна фенера и заотстъпва назад, с поглед вперен в собственото си лице, което се усмихваше насреща й. Тя изгуби равновесие, удари се в масата и събори купчина чинии, преди да падне на пода.

Мидори скочи от стола, на който седеше и се втурна към нея.

— Миа, какво има? — извика тя. — Миа?

Миа посочи към прозореца и Мидори бавно се приближи до него. Погледна навън.

— Ту няма нищо, Миа. Нищо.

— Аз видях… — нямаше сили да довърши изречението. Затвори очи с неистовото желание да се намира възможно най-далече оттук.

Кейтлин се изправи и бавно отиде при Мидори.

— Какво става? Миа? — Кейтлин застана пред прозореца. — Видя ли нещо? Какво видя? — Гласът й бе скован от страх.

Миа не успя да отговори. На около четиридесет-петдесет метра отвън Кейтлин видя Антоан… *Антоан!*

Той просто стоеше и я гледаше. Бе облечен със същите дрехи, с които го бе видяла за първи път. После той й махна.

— Антоан! — извика тя. — Антоан! Той е отвън. Жив е!

Миа чу името, но то сякаш не достигна до нея. Зад затворените си клепачи тя все още виждаше собственото си лице, което й се усмихваше злорадо. Сякаш знаеше нещо, което тя самата не знаеше.

Кейтлин стоеше като вцепенена и гледаше момчето отвън. Той й помаха отново, преди рязко да се обърне и да си тръгне.

— Не, чакай!

Тя се обърна и изтича покрай момичетата навън към коридорите.

— Кейтлин, недей! Това не е той! Не е той, чуваш ли! Не може да е! Той не носи скафандър!

Но Кейтлин бе глуха за думите й. Бе тласкана напред от адреналина, новата надежда и собственото си объркване. Тя се затича както никога досега, напусна модул 1, мина покрай компютърната зала и влезе в помещението с оборудването. Без да загуби и секунда облече един от скафандрите, сложи си пълния кислороден апарат и закопча шлема си, преди да влезе в декомпресионната камера. Липсата на електричество бе направило люка неизползваем и тя бе принудена да отвори ръчно вътрешната врата. Тя сграбчи един от лостовете встрани на стената и го натисна надолу, докато с другата ръка избута на няколко сантиметра вратата навън. В следващата секунда усети как вакуумът отвън засмука въздуха от помещението и я притисна към стената. Тя се задържа за лоста, страхувайки се, че ще бъде изхвърлена навън. После усети, че налягането се изравнява и успя да отвори достатъчно люка, за да може да излезе на повърхността.

Кейтлин подмина заключения люк, зад който Уилсън и Стентън бяха загинали и продължи покрай стените на модул 2. Бореше се с учестеното си дишане. Заобиколи зад ъгъла и го видя да стои отвън пред кухнята.

Антоан.

Тя го извика по интеркома. Махна му с ръце. Но той просто стоеше неподвижно и я гледаше. Тя спря за миг, несигурна. Защо я

гледаше така? Защо не се радваше, че я вижда?

Той бавно тръгна към нея. С равномерни, решителни стъпки. Кейтлин замръзна на място, без да бъде в състояние да се помръдне.

О, боже мой, успя да си помисли тя. *Какво, по дяво…*

Миа вече се бе изправила отново и стоеше заедно с Мидори до прозореца. Гледаха как Кейтлин се бе заковала на място, докато Антоан настъпваше към нея със заплашителна бързина. Той просто прелиташе над повърхността, сякаш неподвластен на физическите закони. Миа се напрегна да го погледне отново, но той се скри от погледа й.

— Това не е Антоан — чу тя как шепне Мидори. — Това е негов двойник!

Имаха чувството, че следващите секунди се проточиха цял час. Миа чуваше, че Мидори й говори, но не разбираше казаното. Внезапно, сякаш от нищото, лицето на Антоан се появи на прозореца с противна усмивка на устата, преди да изчезне отново.

Кейтлин бавно се обърна към тях и срещна погледа на Миа в мига, когато нещо я сграбчи, повдигна я във въздуха и откъсна краката й от тялото. Погледът й бе изпълнен повече с изненада, отколкото с болка. Устните й оформяха думи, но бе невъзможно да я чуят какво се опитва да каже. Вътре в шлема лицето й бе изкривено от ужас. После светкавично бе издърпана и изчезна някъде под базата, без да остави по повърхността нито една следа.

Мидори бе на път да се разплаче.

Тя трепереше неистово и едвам си поемаше въздух. Ужасната гледка от внезапната смърт на Кейтлин я бе хвърлила в шок. На Миа й се искаше просто да я прегърне и да й каже, че скоро всичко ще се оправи. Но това просто не бе истина. Щеше да става само много по-лошо, още по-лошо от сега, ако светкавично не напуснеха това място.

Миа знаеше, че трябва да се действа бързо. За Кейтлин вече не можеше да се направи нищо, но за тях може би все още имаше някаква капчица надежда. Мидори бе приклекнала под прозореца, бе обхванала главата си с ръце и тихо плачеше. От устата й течеше лига.

— Изчакай тук — заповяда Миа. — Заключи вратата и не я отваряй, преди да се върна, ясно?

— К-къде отиваш? — заекна ужасена Мидори.

— Трябва да намеря Коулман, ако все още е жив.

— Не искам да оставам тук сама! — примоли се Мидори.

— Всичко ще бъде наред. Само заключи вратата след мен и не прави нищо.

Миа взе един нож от кухненския плот и изтича навън в посока на спалните и банята. Светлината от фенера играеше по стените и тавана, докато тя тичаше с всичка сила. Провери компютърната зала и продължи към здравното крило в модул 4, но и там нямаше никой.

После рязко спря.

Музика. Чуваше музика.

Но това бе невъзможно. Нямаше ток.

Миа цялата се разтрепери. Познаваше песента. Бяха Talking Heads.

Някъде наблизо момичешки глас припяваше текста:

Hold tight — wait till the party's over,
Hold tight — we're in for nasty weather,
There has got to be a way,
Burning down the house… *

Музиката спря така внезапно, както и бе започнала. Нещо пробяга по един от коридорите, тя ясно чу стъпки.

После те утихнаха.

Миа се ослуша. Тя бавно тръгна по коридора, мина отново покрай компютърната зала и продължи към модул 2, внимателно поставяше единия си крак пред другия и държеше фенера пред себе си. Не виждаше нищо. Обърна се и освети обратната посока. В дъното на коридора фенерът освети някаква фигура.

Фигурата бе нейно точно копие. Бе облечена в нейните всекидневни дрехи. Черните й джинси. Якето, купено от втора употреба в Лондон година преди това и с което не се разделяше. Същата коса. И съвсем същото лице, като се изключи противната усмивка на него. Италианските парашутни обувки.

— Здравей, Миа — каза фигурата и направи крачка към нея. — Страх ли те е? Това съм само аз. Не ме ли позна?

Миа не можа да продума.

— Няма ли да кажеш здравей?

Тя не отговори.

— Съжалявам за приятелите ти. Но просто нямаше друг изход.

Дори гласът бе същият като нейния. Само по-спокоен, с друга интонация.

— Спри! — извика Миа и насочи ножа към фигурата.

— Няма от какво да се страхуваш. — Фигурата приближаваше. — Зарадва ли се да видиш отново Антоан? Направих го заради теб.

Миа падна на колене, вдигна ножа пред себе си и остави фигурата да приближи още повече. Изчака, докато се убеди, че може да я достигне. Изчака до последно.

После замахна. Със силен удар заби ножа в бедрото на фигурата и усети как острието си проби път в плътта.

Но фигурата само отстъпи крачка назад, извади ножа и го захвърли.

— Защо направи това? — каза тя, сякаш бе разочарована. — Ела тук, Миа. Ела.

Миа скочи на крака, обърна се рязко и побягна към кухнята. Усети нетърпима болка, когато блъсна първо лицето си в люка. Един зъб й се разклати и усети как нещо лепкаво потече надолу по челото й.

— Знаех, че ще опиташ да избягаш — каза гласът. — Така че затворих люка.

Тя идваше все по-близо. Болката от раната по главата на Миа пулсираше.

— Аз бях тази, която спря тока. Аз затворих отвън и приятелите ти, за да не могат да поправят генератора. Между другото, срещнах и онзи… Антоан… на няколко километра оттук. Красиво момче. Беше заедно с един друг човек, бързаха да стигнат донякъде. За съжаление, не можех да им позволя да успеят. Така че… *им попречих*.

Миа панически протегна напред ръце към долния край на люка и със сила го вдигна нагоре.

Стъпките приближаваха.

Идваха все по-близо.

Вече ги делеше само един метър.

Миа се хвърли на пода и се претърколи под открехнатия капак преди да падне и да затвори люка, който издаде едно високо, металическо *щрак*. Тя пак се изправи на крака и пробяга последните метри до кухнята.

— Мидори, побързай! Помогни ми да затворим тази врата!

Миа облегна гръб на вратата, докато Мидори отчаяно завъртя колелото, докато то спря и вратата се заключи.

— Какво стана? — прошепна Мидори и погледна Миа, която напрегнато се ослушваше за шумове с поглед, впит във вратата.

Миа не отговори на самия въпрос, но изстреля веднага:

— Трябва да се измъкнем оттук.

---

[0] Hold tight — wait till the party’s over… (англ.) Дръж се здраво — чакай купонът да свърши./Дръж се здраво — сполетя ни ужасно време./Но трябва да има изход./Да изгорим къщата. — Б.пр. ↑

ДВОЙНИЦИ

— Ела — прошепна Мидори. — Знам място, където можем да се скрием на първо време.

Цареше пълна тишина. Съществото в коридора или си бе отишло, или чакаше неподвижно. Миа и Мидори пропълзяха по пода напълно безшумно. Отвориха вратата на склада с провизиите и изпълзяха вътре. Мидори затвори вратата зад себе си и нареди фенерите на пода, докато Миа скъса единия си ръкав и превърза с него кървящата и пулсираща рана на челото.

Мидори се бе съвзела отново, но и двете бяха изтощени, а намаляващото ниво на кислород съвсем не улесняваше нещата. На светлината от фенерите на пода приличаха на две привидения, с бледи и източени лица.

— Какво става, Миа? — попита тихо Мидори. — Липсата на кислород ли ни влияе така? Халюцинираме ли? Може би има нещо в базата, което ни…

— Убива? Това ли искаше да кажеш? — попита Миа. — Каквото и да е, то съществува наистина.

— Но какво, за бога, правеше ти там, отвън? — прошепна Мидори с малко обвинителен, нервен глас. — Ти просто изчезна! — Тя вдигна фенера и освети половината лице на Миа.

— Търсех Коулман.

— Защо? Дори нямаш представа дали още е жив, Миа. Не чу ли какво ни каза, а? Той вече се е предал.

— Сигурна съм, че е жив. Той е тук някъде. На място, където е сигурен, че няма да бъде открит от… *тях*.

Мидори свали фенера и отново го сложи на пода.

— Не разбирам изобщо защо искаш да го намериш. Ако можеше да направи нещо повече, щеше вече да го е направил отдавна.

— Мисля, че знае повече, отколкото ни каза — заяви сериозно Миа. — А без тази информация нямаме никакъв шанс да си тръгнем оттук живи.

— И какво предлагаш тогава?

— Той трябва да е някъде в модул 1.

— Дотам разстоянието е голямо, Миа.

Но тя не я слушаше.

— Приготви се.

Само секунди по-късно чуха драскащи звуци по металната врата на кухнята.

Миа светкавично запуши устата на Мидори с ръка…

Почти веднага чуха звука от завъртането на колелото за люка, който държеше кухнята заключена. Или поне *беше* заключена.

Колелото изскърца, докато го завъртаха.

Вратата се отвори.

Миа и Мидори останаха неподвижни. Чуха стъпки откъм кухнята. Нещо бавно се придвижваше към склада, в който се намираха. Миа притисна още по-силно ръка върху устата на Мидори. Самата тя искаше да извика. Просто да отвори вратата и всичко да приключи веднъж завинаги. Но остана седнала и усети как гърбът й се опъва до болка. Без да издаде звук, тя се наведе и угаси фенерите.

Останаха да седят в тъмното и да чакат.

Чук. Чук.

Две почуквания по вратата на склада.

Стъпки.

Миа бе впила поглед във вратата в очакване да се отвори. Главата я болеше неистово, бе й невъзможно да се съсредоточи.

Чук. Чук. Малко по-силно този път.

После всичко утихна.

Сърцето на Миа биеше до пръсване. Бе убедена, че съществото от другата страна на вратата го чува. Постави ръка върху гърдите си, за да заглуши шума.

Но после чуха, че съществото се отдалечи на няколко крачки от вратата. После отново настъпи тишина, същата тишина. Последвана от скърцащ звук, предизвикан от рязко движение, преди вратата на кухнята да се затвори отново.

По всяка вероятност съществото бе напуснало помещението, но нито Миа, нито Мидори се осмелиха да се помръднат много минути след това.

Накрая Миа наруши тишината. Тя прошепна колкото можеше по-тихо:

— Мисля, че сега вече трябва да рискуваме.

— Не е ли по-добре да изчакаме още малко тук?

— Нямаме време, Мидори. Скоро на Дарла няма да има въздух, не усещаш ли?

— Усещам — отвърна тя. Разбира се, че усещаше. През последния половин час бе ставало все по-трудно да се диша, колкото и да се опитваше, дробовете й не получаваха достатъчно кислород. Но бе отказала да го признае пред себе си.

Миа клекна и вдигна един от фенерите.

— Добре, Мидори. Значи, да го направим. Тръгваме по коридорите към модул 1. Опитай се да бъдеш колкото се може по-тиха. Ако срещнем някого, ти побягваш в обратната посока и се опитваш да стигнеш до *Дарла 1* с мен или без мен. Ясно? А, и още нещо — безполезно е да бъдат нападани. Аз опитах. Забих нож в едно от тях. Без никакъв резултат.

Мидори кимна и отвърна:

— Същото се отнася и за теб. Ако някой ме нападне, побягваш.

Възможно най-тихо те отвориха вратата на склада. Насочиха фенерите към вътрешността на кухнята. Там нямаше никой. Нямаше жива душа. Помещението изглеждаше неестествено празно, сякаш в него никога не бе стъпвал човешки крак.

Миа пристъпи първа и се запромъква в посока на вратата към коридорите, с Мидори по петите си.

Спираха почти на всяка стъпка и се ослушваха, осветяваха целия коридор с фенера, преди да продължат и всеки път, когато се окажеше празен, се изпълваха с огромно облекчение.

И с ужас да не би онова, от което се страхуваха, да ги дебнеше някъде в мрака пред тях.

Вече бяха преминали през отворения защитен люк „М“, когато Миа се сети нещо и спря.

— Какво правиш? — попита уплашено Мидори.

— Искам да проверя едно място, в което забравих да надникна последния път.

Тя се обърна и насочи светлината на фенера към коридора, по който бяха дошли.

— Връщаме ли се?

— Не изцяло. Последвай ме.

Миа се насочи към компютърната зала, зави наляво и продължи по коридора. Нямаше представа какво й вдъхва такава увереност, но още преди да пристъпи в оранжерията, разбра, че е била права.

Тя чу звуците на човек, който диша.

Бавно плъзна светлината на фенера по плътните листа на растенията.

И той наистина седеше тук.

Коулман. Близо до ябълковото дърво с пистолет в ръката. Той вдигна тъжен поглед към тях.

— Не биваше да сте тук сега. Защо сте тук още? Нали ви казах, че трябва да бягате.

Той се облегна на дървото изтощен и потри чело с опакото на ръката си. Изглеждаше повече разочарован, отколкото изненадан, че ги вижда.

— Тук има някой — отвърна Миа. — Непознати същества.

— Какво искаш да кажеш?

И Миа му разказа. За Антоан, който се бе появил отвън. За Кейтлин, излязла да го посрещне и изчезнала след това. За двойника си, който я бе пресрещнал пред модул 2. Коулман слушаше и когато тя приключи, той сведе глава.

— Значи всичко пак се повтаря… — каза той на себе си.

— Какво се *повтаря*? За *какво* говориш? — попита Миа.

Той бавно започна да обикаля дървото, приведен, сякаш готов за скок. Не откъсваше поглед от отворената врата на люка към компютърната зала. Мидори се бе свила под няколко големи палмови листа, близо до стената. От време на време рязко се обръщаше към тъмното стъкло зад гърба си, сякаш някой я е потупал по рамото.

— Онова, от което се страхувахме през всичките тези години. На което дойдохме да попречим.

Лаконичното му обяснение направо сразi Миа. Напомни й за Кейтлин след като се бе нагълтала с успокоителните. Сякаш и на него всичко му бе станало безразлично. Но Миа не вярваше в това. Коулман не бе от хората, които се предават. Беше костелив орех. И още криеше нещо.

— Какво толкова не искаш да ни кажеш? — почти му извика тя. — Нещо се опитва да ни убие тук, вътре, не разбираш ли? Всичките ти приказки досега са само врели-некипели! Стига вече! От какво се страхуваш, че ще се повтори?

— Ох… — въздъхна той. — Страхувам се от много неща. Мислех, че си го разбрала досега.

Коулман прокара ръка по челото си и изтри потта от него. Плътната листна покривка над него правеше лицето му още по-мрачно.

— Да не би да се тревожиш за репутацията на НАСА, или какво? За това, че всички ще разберат, че експедицията се е провалила? Или че сте се занимавали с много повече неща тук на Луната, отколкото сте признали пред хората, *това е*, нали? Мисля, че повечето мислещи хора са успели да се досетят вече и сами за това.

— Не — отвърна Коулман. — Това е най-малкият проблем.

— Тогава за какво, по дяволите, става дума? Ти знаеш всичко, нали? Знаел си го през цялото време! И ако ти е останала поне капка съвест, предлагам да ни го разкажеш веднага, за да можем да се измъкнем оттук.

— Страхувам се, че не знам всичко, Миа. Никой не го знае. Истината е, че ние не знаем почти нищо.

— Но?

Той си пое дълбоко въздух. Мирисът на изгнило бе надвиснал тежко във въздуха на потъналата в пара, обрасла оранжерия.

— Мислех, че е най-добре да не знаете нищо. Трябва да сте наясно, че това, което ще ви разкажа сега е свръхсекретна, поверителна информация с огромни последствия. Важно е да го разберете.

Израженията по лицата на Миа и на Мидори ясно показваха, че грижата за каквото и да било свръхсекретно нещо е абсурдна в този момент. И Коулман сякаш бе съгласен с тях. Той тежко въздъхна и остави оръжието си в тревата.

— Пътуванията до Луната бяха преустановени през 1972-ра година поради липса на финансиране, или липса на интерес от страна на публиката, поне така си мислеха хората. Истината е, че вече не смеехме да изпратим никого на Луната. Чували ли сте за *Аполо 13*?

Естествено, че бяха чували. Надолски им бе изнесъл лекция за всички пътувания до Луната в програмата „Аполо“. След първото кацане на *Аполо 11*, почти катастрофалната мисия на *Аполо 13* през 1970-та бе станала новина номер едно в света. А и се бе превърнала в най-интересното събитие. Две денонощия след началото на експедицията експлозия в един от кислородните генератори поставя *Аполо 13* и екипажа му в критична ситуация. Останали почти без кислород и без ток, астронавтите били принудени да продължат полета до Луната, за да се възползват от слабата гравитация там, с надеждата да бъдат привлечени отново от Земята. Цяло чудо е, че изобщо оживяват. А фразата *Houston, we've had a problem*[1] завинаги се беше запечатила с нажежени букви в историята на космонавтиката.

— Светът бе затаил дъх, докато траеше полетът — продължи Коулман, — но никой не знаеше истинската причина. Защото на борда на *Аполо 13* никога не е избухвала експлозия. Всичко от начало до край е лъжа, добре подготвена и сложна лъжа с цел да се скрие истината за станалото. Защото истината е, че *Аполо 13* каца в областта Фра Мауро, както е било планирано. Но се случва нещо съвсем непредвидено.

— Какво? — попита, изпълнена със съмнение Миа и освети мрака наоколо, за да провери дали не ги следи някой. Но не видя нищо.

— Пилотът на совалката Фред Хейз влиза в контакт с… *нещо* в кратера Фра Мауро. Първоначално забелязва нещо… необикновено… от илюминатора на лунния модул и от НАСА му заповядват да провери какво е.

— Но това изобщо няма нищо общо с разказаното от астронавтите — протестира Мидори. — Гледах интервютата им, прочетох биографиите, които ни раздаде Надолски. Изслушах записите от командния модул. Ти лъжеш.

— Иска ми се да лъжех. И съм напълно убеден, че самият Хейс би искал разказаното от него пред медиите да бе вярно. Но не е. Всичко, което си прочела, чула, или видяла е изфабрикувано. Фред Хейз кацна на Луната и се срещна с нещо, което не би трябвало да е там.

— Какво?

— Ами… докладите бяха двусмислени… Но става дума за някакво създание. Някой или нещо, което изглеждало също… ами, съвсем като него самия.

— Точно, както се случи и с нас — обади се Мидори.

— Да… Фред Хейз се спасява като по чудо, успява да стигне до совалката и заедно с астронавта Джим Довел напускат Луната само няколко часа след кацането. Спешна евакуация. Но има и още. Това се е случвало по време на повечето полети до Луната. Разказаното е само един от многото епизоди. Проблемите започват още с *Аполо 11*. Мидори, ти намери ботушите на Бъз Олдрин, нали?

Тя кимна.

— Те не са оставени на Луната, за да се намали теглото, както ти е било разказано. Той е замерил с тях нещо, с надеждата да го улучи. Нещо, което е идвало към него. Истината е, че повечето специалисти в НАСА са вярвали, че описанията на астронавтите, че виждат собствените си двойници се дължат на някаква форма на отражение, мираж, оптическа илюзия, предизвикана от условията тук. И са вярвали в това чак до случката с Хейз през 1970-та. След нея, всички участници в центъра за контрол на полетите в Хюстън са положили клетва за мълчание и са били изключени от всички по-нататъшни изследвания. Най-големите шефове на НАСА започват съвместна работа с отбраната, за да построят база на Луната, която да се използва както за изследвания, така и за да се изкорени явлението. Освен това НАСА включва и учените от екипа СЕТИ…

— СЕТИ?

— Search for Extra Terrestial Intelligence. Търсене на извънземен интелект. Но искам само да ви уверя: нямаме работа с това сега. Изправени сме пред нещо много, много по-опасно. Нещо, което ни е съвършено непознато. Различава се от всичко, което ни е известно досега, защото действа извън всички норми и модели, които сме способни да разбираме. Напълно лишено от чувства. Извън пределите на понятия като добро и зло. Просто съществува. И явно няма друга мисия, освен чистото и цялостно разрушение.

— Искаш да кажеш, че не става дума за извънземни? Откъде си сигурен?

Коулман помълча известно време.

— НАСА залови едно от тях през 1972-ра. Искам да кажа, част от него. *Аполо 17* бива нападнат при подготовката за излитане от Луната и при затварянето на люка откъсват ръката на един от двойниците. Така

тя стига до Земята, където я изследват и провеждат редица опити с нея…

— И? — попита Миа.

— Резултатите показаха, че не съдържа никаква органична материя — отвърна Коулман тихо. — Не беше живо същество. Никога не е било.

— Какво е тогава?

Бяха седнали до него. Миа не откъсваше очи от люка, който водеше до компютърната зала. В мрака човек трябваше или да е добре скрит, или да е в постоянно движение. А те не отговаряха на нито едно от двете. Можеше да бъдат разкрити всеки момент. Но вътрешно усещаше, че разказа на Коулман бе решаващ, ако искаха някога да се върнат вкъщи.

— Чувала ли си някога думата *Doppelgänger*? — попита Коулман.

Миа нямаше представа за какво говори. Звучеше като име на насекомо.

— Допелгенгер. На немски е. Означава двойници. Използва се при случаите, когато личности виждат свое собствено копие или двойника на човек, когото познават, без да има логическо обяснение за това. Същото като да видиш някого на улицата, а да знаеш, че точно в това време човекът си е у дома. Или да се погледнеш в огледалото и внезапно да осъзнаеш, че зад теб стои твоето собствено копие. Случвало се е. Има стотици доклади за това. И нямам предвид да се видят хора, които много приличат на теб. Говоря за *напълно точни копия*.

— Но какво искат те? — попита Мидори.

— Проблемът е, че всъщност нямаме представа *какво точно са* те. Дали това се дължи на зрителни смущения, или двойниците съществуват в действителност? Дълго време всички вярваха, че става дума за първото обяснение, но това бе до появата на случая с французойката Емили Саже.

Мидори внезапно се изправи и се притисна в стената. Изглеждаше, сякаш се опитва да я пробие с ръцете си и да ги протегне в мрака зад нея. Тя впери поглед през отвора към генератора за кислород.

— Откъде знаем, че съществото вече не е тук вътре?

— Седни, Мидори. За да бъде тук вътре, то е трябвало да мине покрай мен — отвърна Коулман.

— Та какво говореше за онази французойка? — подсети го Миа.

— Да, вярно. Французойката Емили Саже била учителка в девическия пансион „Нойвелке“ през деветнайсети век в Латвия. Историята е разказана за първи път от Юли фон Гюлденщубе, която била ученичка в класа на Саже. Емили Саже била много обичана от учениците си. Но скоро след постъпването ѝ в училището започнали да се разнасят слухове, че Саже се появявала на две различни места едновременно. Например, някои от момичетата твърдели, че току-що я видели пред главния вход, докато други настоявали, че са я видели в библиотеката в другия край на сградата. Тези епизоди се повтаряли многократно, но били категорично отхвърляни от останалите учители, които смятали ученическите разкази за изцяло безпочвени измислици. Но всичко се променя на 22 март същата година. Гюлденщубе заедно с още дванайсет момичета имали час по математика, когато внезапно още една Саже застанала до учителката. Двете жени били напълно идентични. Саже стояла с гръб към класа и пишела на дъската. Нямало как да види, че до нея стои нейното копие и повтаря движенията ѝ, само че без тебешир в ръката. След като Гюлденщубе напуснала стаята и съобщила за случилото се на директора на пансиона, всички момичета били извикани в кабинета му. Едно след друго били разпитани да разкажат най-подробно за случилото се, без да са говорили помежду си преди това.

Миа и Мидори станаха нетърпеливи. Беше опасно да се задържат прекалено дълго време на едно място. Всяка изтекла минута в този беден на кислород мрак намаляваше шанса им да се измъкнат живи оттук. Но същевременно разбираха, че нямат друг изход. Коулман знаеше много повече от тях и ако изобщо имаше каквато и да било възможност да се спасят, трябваше да научат колкото се може повече, преди да напуснат *Дарла 2*.

Коулман забеляза, че вниманието на двете момичета се разсейва, но реши да довърши историята въпреки всичко:

— Следващите седмици двойникът ѝ бил забелязван все по-често. Едно от събитията се случило в столовата. Двойничката ѝ била видяна да седи до Саже, но както и в класната стая, ръцете ѝ били празни. Докато учителката се хранела, копието само повтаряло

движенията й. Но за разлика от предишните случаи, този път явлението не било забелязано единствено от учениците. Обслужващият персонал също станал свидетел на появата на двойника. С настъпването на пролетта поведението на двойничката се променило. Вече не повтаряла само движенията на Саже, но показвала своя собствена, свободна воля. Например, учителката ставала от стола зад катедрата, докато двойничката й оставала седнала. Но най-смайващият епизод станал в края на месец май. Четиридесетте ученички в класа седели в голямата аудитория и работели, през големите прозорци по дължина на едната стена ясно виждали Емили Саже да работи в градината. Тя обикаляла напред и назад лехите и беряла цветя. Минути по-късно учителят минал да провери работите на учениците, а после напуснал залата, за да вземе нещо от кабинета си. Но столът му не останал празен. Само миг по-късно видели, че Саже седи на него. Напълно стъписани те погледнали към градината. Емили Саже продължавала да бере цветя в нея…

Коулман спря. Застана нащрек. Ослушваше се за звуци откъм коридора и очевидно бе много нервен. Миа и Мидори отчаяно се спогледаха.

— Да продължа ли? — попита Коулман.

Миа бързо кимна.

— След този ден очевидно чашата преляла. Една по една ученичките напускали пансиона и през есенния семестър били намалели от четиридесет на дванайсет. Училището нямало друг избор, освен да уволни Саже. Седмица по-късно тя напуснала и никой не знае какво е станало по-нататък с нея. Но са направени изследвания и са написани трудове по случая Саже. Проблемът е, че изводите не били ясни и категорични. Смятали, че става дума за нещо подобно на привидение. Но не като ония, увити в бял чаршаф и с вериги около краката. А жив призрак. Несъществуващ субект. Негативен кармичен двойник[2], може би… Кой знае. Всъщност, не е важно как са го нарекли. Опасявам се, че си имаме работа с много по-опасен вариант на двойничество.

— Какво искаш да кажеш?

— Нашият случай е още по-необясним. И неизмеримо по-опасен. Това тук не е дори допелгенгер. А някакъв черен дубъл. Зъл близнак, който иска да превземе живота ти, без някой да забележи това. Убива

те и имитира същността ти, за да може по този начин да стигне до нови жертви. И така безкрай. Двойничката на Саже била плашеща, но безобидна. Ами нашите? Пет от осем човека вече са мъртви, Миа. Разбираш ли какво ти казвам?

— Значи тогава е прекалено късно — заключи Мидори, пребледняла като привидение. — Ще умрем тук.

Миа не отговори.

— Какво *всъщност* се случи отвън в коридора, Миа? — попита Коулман.

Миа си пое дълбоко дъх. После разказа всичко, което можа да си спомни. За музиката, дошла сякаш от нищото. За съществото, изникнало в коридора и говорило с нея. Че изглеждало и говорело точно като нея самата. Миа разказа и какво бе казало съществото за останалите.

Те се вслушаха в притихналата база. Онова, което ги преследваше, можеше да се намира къде ли не. Точно в този момент можеше и да е в същото помещение с тях, без те да са го усетили. Коулман с мъка си пое въздух в бедното на кислород помещение. Не оставаше много време, преди условията тук да станат непригодни за живот.

Той се замисли. Дълго. После каза:

— Имам… един познат, който… е свещеник. Познавам го от дете. Той… да, не съм религиозен, но страшно го уважавам и съм го слушал внимателно. Една вечер се осмелих да му разкажа за случилото се по време на полетите до Луната, което единствено аз, астронавтите и малцина от НАСА знаеха. Трябва да съм говорил може би цял час без да спра, а когато свърших, той дълго ме гледа и каза изключително сериозно: *Знаеш ли, Олдрич, Господ прогонва Луцифер и останалите си врагове от Небесното царство в ново място, което нарича Ад.* После прибави: *Но той никога не е уточнявал къде се намира този Ад, нали?*

— Така че… Луната е… Адът? — попита Мидори.

Коулман нервно се огледа.

— Просто едно хрумване. Но да си представим, че е така и че имаш шанс да ликвидираш Ада веднъж завинаги. Нямаше ли да се опиташ да го направиш?

— Това ли е крайната цел на НАСА?! Но това е просто… идиотско! Пълно безумие! — възкликна Миа. — Не вярвам в такива неща, не съм религиозна.

— Нито пък аз. Но това е без значение. Приемаме за даденост, че след като Адът съществува, то Небесното царство съществува също, нали? Като негова пълна противоположност, която поддържа равновесието. Ами ако не съществува никакво равновесие? Просто размишлявам.

Коулман погледна момичетата.

— Това, което се случва тук, може да е какво ли не — продължи той. — Някакъв… феномен, някакво физическо, реално проявление на двойничество. Превъплъщение. Форма на съществуване, която не познаваме и не можем да разберем. Нещо, което трябваше да оставим на мира още от самото начало. Което ни връща обратно към Уау!-сигнала, уловен от радиотелескопа Голямото ухо през август 1977-ма. Вярно, че беше изненада за всички нас. Но никога не сме се съмнявали, че идва от Луната. Просто не смеехме да го разкрием, защото не знаехме нищо за причината. Дали е било просто случайност? Нещастен случай? Или наистина е трябвало да го чуем? А може и да е било неволно уловена вътрешна комуникация? Нямахме представа. Но сега вече знаем какво е. Подпис. Доказателство, че още тогава са ни напомнили, че не сме сами в Космоса, че там съществува нещо, от което трябва да се страхуваме. 6EQUJ5. Независимо пред какво ще се окажем изправени, едно нещо е сигурно. То никога не бива да достига до Земята. Защото може да означава край на всичко.

Трите останаха да седят притихнали в тишината. Направо не можеше да се вярва на казаното от Коулман, нали? Или точно обратното, в него имаше смисъл? И ако бе така, от какво трябваше най-много да се страхуват? От това място, или от хората на Земята, които въпреки всичките си зловещи предположения бяха решили да изпратят деца в Космоса?

Не биваше изобщо да търсим Коулман, помисли си Миа отчаяно. *Той не може да ни даде никакво решение. Само усложни нещата още повече.*

— Коулман, останали сме само трите — обади се Мидори, преди Миа да успее да му противоречи. — В евакуационната капсула

ще се сместим и тримата, моля те, ела с нас. Така имаме по-големи шансове да стигнем до *Дарла 1*.

Но той бе станал още по-непоколебим след като чу какво става около тях.

— Съжалявам, Мидори. Наистина съжалявам. Но съм принуден да завърша започнатото. Вече е време да потегляте. Всяка следващата минута, прекарана тук с мен ви излага на още по-голяма опасност. Те ще ни открият. Всеки момент. Затова е важно да сте в движение през цялото време. Стигнете до *Дарла 1*. Върнете се вкъщи!

Беше безполезно да се опитват да го убеждават. Те се изправиха без желание и го прегърнаха.

— Само още нещо — каза Коулман. — Засега сте видели двойника на Антоан. И на Миа. Но това означава, че има още такива. Ако по някаква причина се разделите, трябва да не допускате грешка. От докладите на НАСА и всички останали текстове по повод феномена, които съм прочел, знам, че двойниците хвърлят сянка от грешната страна на светлинния източник. Може да се случи също да ги погледнете в очите. Основата на ирисите им е черна. Могат да се преструват на добри приятели и да се опитват да те посъветват, но съветите им са винаги заблуждаващи и опасни. По този начин целят да ви объркат. И точно на това разчитат. Защото така имат време да подготвят нападението си. Ще го запомните ли?

Те кимнаха.

— А ти? Какво ще стане с теб?

— Ще поседя тук още известно време. Ще си помисля. — Той плахо им се усмихна. — Не съжалявайте за мен.

Нямаше какво повече да си кажат. Коулман трябваше да приключи нещата по своя си начин. А пред Миа и Мидори стоеше тежка задача. Сбогуваха се за последен път, напуснаха оранжерията и излязоха в потъналия в мрак коридор.

— Готова ли си, Мидори? Или искаш да останеш още тук?

— Готова съм.

— Добре. Тогава щом дам знак, побягваме към декомпресионната камера. У мен е картата на *Дарла 1*. Каквото и да правиш, не ме губи от погледа си, ясно?

— Ясно.

— Три — прошепна тя. — Две. Едно. *Тичай!*

Те се понесоха като полудели през базата и мрака към модул 4. В коридорите вече почти нямаше въздух и те имаха чувството, че се задушават с всяко свое вдишване. Миа тичаше с всички сили, без да се обръща, без да спира и да се оглежда дали нещо не ги дебне. Тя просто тичаше с Мидори, която я следваше по петите и единственото, за което успяваше да мисли бе, *че никога, никога повече няма да стъпи на таза база, че никога няма да дойде отново тук, никога, никога отново тук*.

Стигнаха до стаята с оборудването и двете изненадани, че всичко бе минало добре. Без да разменят и дума, те си помогнаха да облекат скафандрите. Взеха най-пълните кислородни апарати и си ги окачиха. Закопчаха ботушите и ръкавиците, провериха всички отвори и пролуки в скафандрите. Работеха възможно най-бързо, но въпреки всичко минутите течаха и двете извръщаха ужасени погледи към тъмните коридори, по които бяха дошли.

— Кейтлин остави външния люк отворен — извика Миа във вградените високоговорители. — Разполагаме с един-единствен шанс щом отворим вратата на люка. Дай ми знак, когато си готова.

Мидори вдигна победоносно палеца си нагоре.

— Потегляме! Хвани се здраво за нещо!

Мидори се хвана здраво за солидните стоманени тръби по дължина на стената и Миа направи същото. Със свободната си ръка тя вдигна нагоре вратата на люка на декомпресионната камера и последният кислород на *Дарла 2* беше изсмукан с мощна сила навън. Миа и Мидори се свиха, за да не бъдат улучени от някой летящ предмет. Мидори чувстваше, че силите й ще я напуснат всеки момент.

— *Това никога ли няма да свърши!?* — извика тя на Миа.

— Дръж се, Мидори! Няма да трае още дълго!

Но продължи дълго. Прекалено дълго.

Тя успя да си помисли за групата долу на Земята, която сигурно вече е направила Кари солистка. Помисли си за родителите си и за това колко ли се страхуваха за нея сега. Дали вече са престанали да се надяват? Успя да помисли и за Сандер. Какво ли правеше сега? Дали седеше в момента неспокоен в командния център в Хюстън, хванал с ръце защитния шлем, който винаги носеше, когато излизаше навън, в очакване сестричката му да се върне?

Продължаваха да стискат тръбите, докато накрая най-после усетиха, че силата на налягането намалява и можеха да се пуснат. Двете отвориха вратата на люка докрай и напуснаха базата.

— Насам — извика Миа и посочи сивата пустиня пред тях. — Трябва да поемем в тази посока.

Под ябълковото дърво в оранжерията седеше човек.

Време е, помисли си той, вдишвайки мъчително последните остатъци кислород. *Олдрич Коулман, ти отлагаше прекалено дълго този изход. Но рано или късно той щеше да дойде, нали? Шестият и последен изстрел.* Но този път от оръжието нямаше да се чуе никакво щрак. Той затвори очи и си представи, че се намира отново в Сентръл Парк. Сякаш почти усети уханието на онази съботна сутрин преди толкова време. Почувства отново присъствието на мъжа, допрял дулото на пистолета до слепоочието му и чу прищракването на предпазителя. Пет пъти. Но този път бе различно. Вече не се страхуваше. Сега бе негов ред. Той беше господар на положението. Негова щеше да бъде последната дума.

Коулман вдигна пистолета от тревата. Беше тежък, по-тежък, отколкото си спомняше, сякаш тежестта подчертаваше сериозността на положението. Опря дулото до слепоочието си. Натисна спусъка.

Този път не чу никакво изщракване *на празно*.

Ако в *Дарла 2* беше останал някакъв въздух, ехото от звука на изстрела щеше да разтърси цялата база.

---

[1] Хюстън, имаме проблем (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Според една хипотеза при подобни случаи става въпрос за астрално раздвояване на личността. То се получава, когато у даден човек се натрупа прекалено много негативна енергия и не може да намери израз. Така се поражда негативен кармичен двойник, който имитира истинския човек и черпи от енергията му. — Б.пр. ↑

МИДОРИ

Мидори вървеше на север. Всичко наоколо й напомняше на свят след атомна война, в който не бе останало нищо живо. Никакъв живот. Само прах. Смърт, и неподвижна прах.

От време на време Миа се обръщаше, за да се увери, че Мидори я следва със същото темпо. Шлемът й от вътрешната страна бе покрит с пара от дишането и малки капки пот се стичаха по монитора му. Слънцето се намираше точно над тях и двете усещаха изгарящата топлина, въпреки охладителната система на костюмите. Продължаваха. Миа хвърли поглед на картата. Да, движеха се в правилната посока.

— Побързай — извика тя зад себе си.

— Бързам колкото мога — задъхано отвърна Мидори. — Много бързо вървиш.

— Не можем да намалим скоростта сега. Давай. Ще се справиш. Не ни остава много.

Но излъга. Оставаше *още много*. Най-малко един час, според обясненията на Коулман. Картата показваше, че трябва да минат покрай голямото възвишение пред тях. А то се намираше почти на пет километра, ако не и на повече.

— Спри! — извика Мидори.

Миа се закова на място и се обърна. Мидори лежеше на земята.

— Не мога да се изправя… костюмът… прекалено е тежък.

Миа побърза да се върне обратно и я хвана.

— Чакай малко. Натисни с крака… *сега*!

Миа хвана ръцете й и я повдигна в мига, когато Мидори използва силата на краката си, за да се изправи.

— Трябва да се накланяш малко напред, когато вървиш — каза Миа. — Не помниш ли? Сякаш се намираш под вода и…

Тя не успя да довърши изречението. Нещо друго бе привлякло вниманието й.

В лунния прах пред тях имаше нещо нарисувано. Числа и букви, сякаш нарисувани с пръст. Тя разпозна нарисуваното и това я разтърси

като ужилване.

Същият код, който бе видяла изписан на екрана в компютърната зала.

6EQUJ5.

Тогава не бе направила връзката, но сега, когато числата и буквите стояха ясно изписани пред нея, внезапно й просветна.

— Мидори? Мисля, че някой ни наблюдава още от тръгването ни…

— За какво говориш?

— Виж. — Тя посочи изписаното върху повърхността. — Същият код. Виждала ли си го преди?

— Да, в компютърната зала.

— Не, искам да кажа, преди това?

И Миа бързо й разказа каквото знаеше. Една вечер бяха седели заедно с Антоан в стаята й в Хюстън. Мидори бе излязла навън и вечеряше с родителите си, така че бяха само двамата с него. Антоан й бе разказал една невероятна история, че бил единственият човек на Земята, видял самолет да се разбива в Ламанша. Историята я бе впечатлила, но ако още тогава не бе започнала да го харесва, щеше да си помисли, че направо се е побъркал. Защото като се изключи самата катастрофа и фактът, че нито вестниците, нито радиото и телевизията я бяха отразили, единственото, което го занимаваше бяха инициалите, които бе видял, изписани на самолета, преди да падне във водата: *QU*.

И едва сега видя неприятната връзка между всичко.

Защо не се бе сетила по-рано? Знаците, изникнали от нищото върху палтото на Мъри в Сентръл Парк бяха *6E*, нали? В първия момент нямаше нищо, а в следващия се появиха два знака, сякаш някаква невидима ръка се бе вмъкнала в парка и бе прокарала флумастер по палтото му.

— Това не беше никаква случайност, нали? — каза Миа след като разказа всичко на Мидори. — Може би е било чисто и просто предупреждение? Нещо, което е искало да ни накара да се откажем от пътуването. Въпросът е къде се е появила останала част от знака?

Мидори порови в прахта с ботуша си и изтри част от написаното върху нея.

— Самолетът, който взех от летище Нарита до Ню Йорк беше спрял пред изход J5 — обади се Мидори равнодушно. — Имахме

проблеми да го намерим. Хората, които питахме, казаха, че такъв изход не съществува. А една жена в тоалетната ме предупреди да не заминаваме. Но ние заминахме въпреки всичко.

— 6EQUJ5 — тихо заключи Миа. — Не биваше да идваме тук. Трябваше да си останем у дома, както останала част от света.

— Това вече няма значение, Миа.

— Може би. А може би не.

Миа разгледа картата отново. А когато вдигна отново поглед, забеляза нещо бяло върху сивата повърхност. Лежеше на няколко метра от тях. Не бе възможно да се разпознае какво е всъщност.

— Ела — изкомандва тя с надежда, че това може да е входът към *Дарла 1*. — Продължаваме.

Наближиха белия предмет пред тях. И сърцето на Миа замря.

Бяха телата на Антоан и Надолски. Все още в скафандрите си. Лежаха един до друг, а шлемовете им липсваха. Липсваше и луноходът, с който бяха потеглили. Наоколо не се виждаха никакви следи.

Миа се наведе над Антоан. Избърса сивата прах от лицето му. То беше вече обезобразено от изгарящата топлина на слънцето, което без да бъде спирано от атмосфера го бе разяло и изгаряло кожата му часове наред. Очите му бяха широко отворени и кървави, почти изскочили от главата. Прахът бе изсушил напълно очните ябълки.

С Надолски нещата стояха по същия начин. Но едната му ръка бе откъсната до лакътя и кървавата рана зееше срещу тях. Целият въздух бе изсмукан от телата им в мига на свалянето на шлемовете и вакуумът си бе свършил работата. Тя видя, че телата им бяха почти смачкани като пергамент.

Но, странно, гледката не я отврати. Не изпита страх. Само огромна, изтощителна тъга, която бе на път да я откаже от всичко. Опита се да затвори очите на Антоан, но те бяха прекалено повредени и клепачите не можеха вече да ги покрият. Вместо това тя загреба прах с огромните си ръкавици и затрупа лицето му.

— Почивай в мир, приятелю мой — каза тя тихо и се изправи. — Трябва да те напуснем, Антоан. Връщаме се у дома.

Тя хвана Мидори за ръката и потегли по-нататък.

По някое време, след като имаше чувството, че са вървели часове, Миа спря, убедена, че трябва вече да са близо до целта.

— Трябва да е тук някъде — каза Миа учудено с карта в ръка. — Мидори, какво мислиш?

Но не получи никакъв отговор.

Тя се обърна и видя, че Мидори едвам се влачеше след нея. Тя се върна петдесет метра назад до нея.

— Стигнахме ли? — задъхано попита Мидори.

Но Мидори не бе единствената, която вървеше отзад. На хоризонта зад нея Миа видя фигура, която ги настигаше.

Веднага й стана ясно какво бе това.

Двойник.

— Мидори, побързай, то идва!

— Не мога.

— Тичай!!

— Не мога повече!

Двойникът приближаваше. Не носеше скафандър. Бе облечен в обикновените дрехи на Миа. Усмихна се зловещо и забърза.

— Мидори!

Не загуби и секунда. Пресрещна Мидори и я задърпа след себе си нагоре по последното възвишение и после се спусна по него. Тя я влачеше, сякаш бе кукла, впила поглед в картата.

Не разбирам. Трябваше да е тук! Бе на границата да изпадне в истерия. Отчаяно се заоглежда наоколо с надеждата да види нещо, което приличаше на сграда. Но наоколо имаше само камъни и прах. Сива, мъртва материя.

Погледна отново картата.

Бе го пропуснала.

Една тънка линия на картата показваше, че базата е под земята. Единствено лека вдлъбнатина разкриваше правилното място.

Тя сграбчи Мидори и я задърпа към първоначалното място, където бе спряла. Пред нея, на върха на възвишението, се показа двойникът. И продължаваше към тях.

— Мидори, трябва да тичаш сама, не мога повече да те тегля. Мидори? Мидори!

Тя силно я удари с юмрук.

— Ох! Добре, идвам!

Тя я пусна и се огледа наоколо. Нищо. Просто нищо.

Нищо.

Но ето там…

Това беше!

Вдлъбнатина на повърхността.

— Мидори, намерих го! Тук е! Идвай!

И Мидори се забърза този път. Новината я зареди с нова сила и тя се втурна към Миа. Затичаха се към отвора и откриха стълбата. Тя слизаше двайсетина метра надолу под повърхността.

— Бързо, бързо!

Домът изведнъж й се стори достижим. Това бе всичко, за което Миа бе способна да мисли в този момент. Адреналинът напомпваше в тялото й сила, каквато не бе усещала никога през живота си.

Тя се хвърли към вдлъбнатината, сграбчи едно от стъпалата и заслиза надолу. Един бърз поглед нагоре я увери, че Мидори я следва и е точно над нея. Тя скочи от стълбата и се озова на дъното.

Замаяна се изправи и огледа огромния стоманен люк. Бе двойно по-голям от този на *Дарла 2*, но иначе беше съвсем същия. Тя натисна ръчката отстрани и, за нейно огромно облекчение, вратата се отвори без запъване. Изчака няколко секунди, докато Мидори стигне до нея и я избута пред себе си в декомпресионната камера.

— Затвори вратата! — изкрещя тя на Мидори. — Затвори я, по дяволите!

И Мидори удари с ръка бутона отвътре, така че вратата се затвори.

— Вътре сме — каза Миа задъхана и напълно изтощена.

— Да — отвърна Мидори със странно спокойствие и я погледна. — Вече сме вътре.

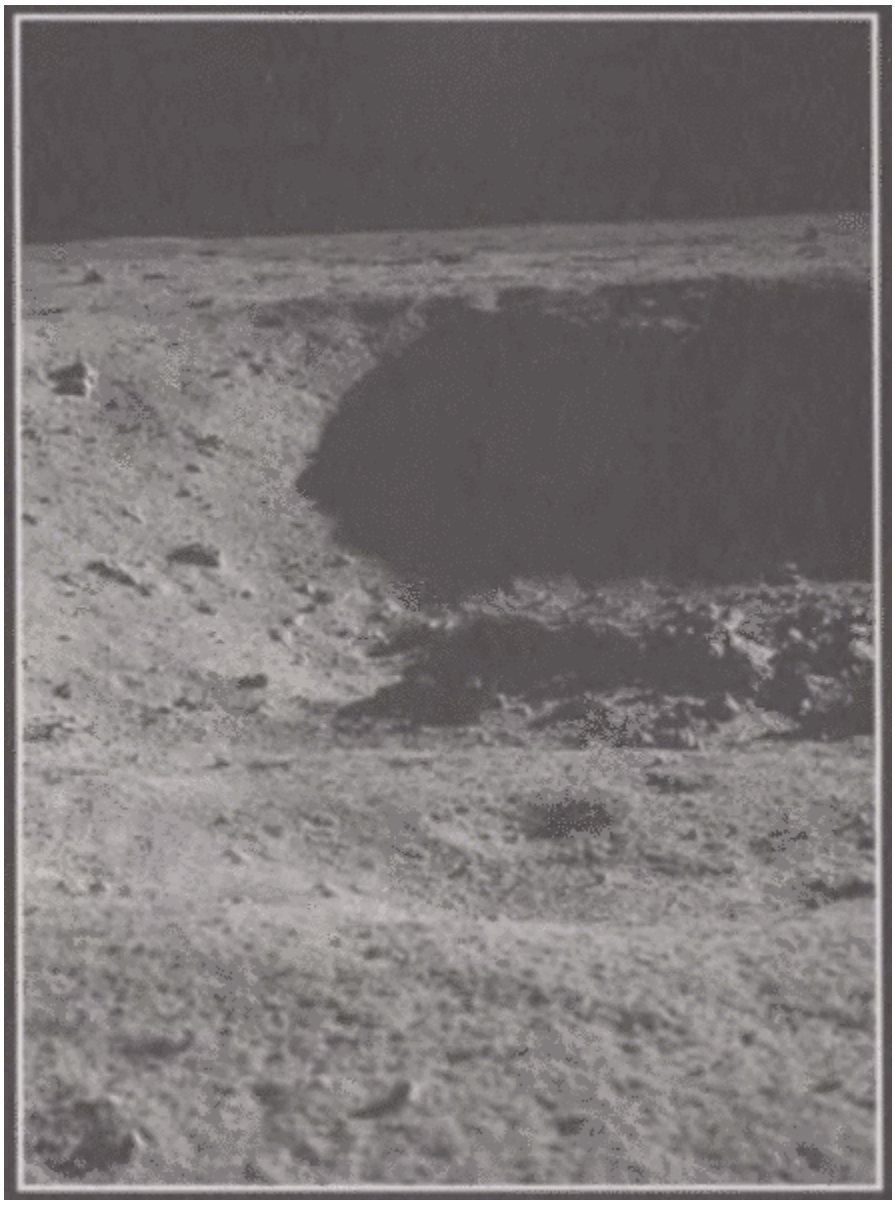

Миа притисна ръце върху бутона на стената, отбелязан с *Кислород*, и го натисна. Свистяща струя въздух нахлу в помещението през огромните вентили и вече стана възможно да свалят шлемовете си. Когато камерата се напълни с въздух, тя отвори люка към енергийната станция. Осветлението бе запалено, но тук вътре все още цареше мрак в сравнение с ослепителното слънце отвън. Миа светна фенера си и тръгна след Мидори.

Енергийната станция бе построена в огромна зала. Чудовищни по размер турбини се издигаха на четиридесет метра височина до тавана, по дължина на стените до пода имаше редици с компютри и измервателни уреди. Цялото оборудване бе изключено, но двата основни прекъсвача светеха в зелено. Просто трябваше да се включат. В мига, в който Миа реши да го направи, Мидори бутна ръката й в страни.

— Защо го направи?

Мидори се усмихна.

— Просто ми се прииска.

— Не сме дошли тук да си играем. — Миа бързо включи прекъсвачите. Малко след това всички бутони светнаха и турбините заработиха с тих, мъркащ звук.

— Не сме ли? А защо сме тук тогава?

Миа включи фенерчето си и го насочи към Мидори, за да я види по-добре.

И тогава осъзна какво вижда. Вълна на паника я разтърси.

Сянката на Мидори падаше от невъзможна страна.

Миа отстъпи крачка назад.

После още една. Бавно, мъчително бавно започна да се оттегля към декомпресионната камера.

— Къде отиваш? — попита двойникът.

— Никъ… никъде.

— Не трябва да излизаш сега, Миа. Приятелите ти са тук.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Кейтлин. Надолски. Антоан. Те всички са тук. Ще се покажат всеки момент. Не ти ли липсват?

Миа я изби ледена пот.

— Чета го по израза на лицето ти — каза двойникът и наклони глава встрани. — Знам какво си мислиш. Чудиш се къде изчезна истинската Мидори, нали?

Миа продължаваше да се оттегля бавно към камерата за декомпресия.

— За съжаление, тя не можеше да е тук. Когато напусна кухнята, за да търсиш Коулман, тогава… да, нека просто кажем, че тя трябваше да си отиде. — По лицето на Мидори се появи ехидна усмивка. — Между другото, онова с ножа бе направо патетично. Нима наистина си

мислеше, че с него можеше да промениш нещо? — Този път усмивката се разтегна още по-широко. Разтегна се почти от ухо до ухо и тя видя как от разпуканите устни потекоха капки кръв.

— *Watashi kirei?*

— Кккк… какво казваш?

— *Сега красива ли съм?*

О, боже мой, помисли си Миа. *Моля те, Господи, махни ме оттук!*

— Мидори толкова много обичаше тези митологични истории. Така че реших да я надаря с една от тях.

Двойникът пъхна ръце в устата и дръпна силно встрани. Чу се противен звук от разкъсана плът и кожата на лицето се разпори чак до ушите. Зъбите на двойника блеснаха в червено, парчета плът и дебели капки кръв се приземиха на пода с лек плясък.

— Няма изход, Миа, знаеш го, нали?

Миа стисна устни, изминавайки заднешком последните крачки към камерата.

— Ще се запознаем с всичките ти приятели, когато стигнем вкъщи — каза двойникът фъфлещо с разкъсаната си уста и протегна ръце към Миа. — Ще се погрижим добре за тях. Поне за известно време.

Миа го наблюдаваше внимателно. Вече бе влязъл в камерата.

Тя се замисли за секунда, преди предпазливо, но решително да си сложи шлема. После със светкавично движение натисна бутона на вратата и се хвърли на пода, сграбчила тръбите. Външният люк се отвори веднага и вакуумът изсмука съществото навън.

Със страшна сила то бе запокитено върху скалната стена на възвишението, свлече се надолу и остана да лежи неподвижно. Покрай Миа със смъртоносна скорост профучаваха хартии и парчета екипировка от енергийната станция. Тя се изтегли нагоре и протегна крак, докато стискаше с всичка сила стоманената тръба. С един добре прицелен ритник тя улучи бутона и външният люк се затръшна отново.

Бе останала сама.

ОТПЪТУВАНЕ

През цялото време й се причуваха неща. Вече не можеше да каже дали си въобразяваше, или шумовете бяха действителни. Но ги чуваше съвсем ясно. Стъпки, приближаващи от всички посоки, гадни гласове, които нашепваха неразбираеми неща.

Сниженото налягане след изсмукването на въздуха бе запратило фенера й в Космоса и тя нямаше достатъчно видимост наоколо. Единствено слабата светлина от осветлението високо по тавана на енергийната станция й даваше известна представа за заобикалящото. Без да изпуска от поглед вратата на люка към голямата зала, Миа бавно се раздвижи. Намери бутона за отваряне и го натисна. Люкът се отвори с приглушен звук.

Миа надникна в дълъг, тъмен коридор. Почувства се ужасно при вида му и лавина от мисли прелетя през главата й.

Трябва да минеш през него.

Трябва да го направиш, Миа.

Не съм сигурна. Не знам, не знам, не знам…

От другата страна на този коридор се намира евакуационната капсула.

Колко ли е до там? Сто метра? Не може да е повече.

Ще успееш. Ще се справиш със сто метра.

Ще се върнеш у дома. Ще се върнеш обратно.

Ще успееш.

Тичай, Миа!

Тя се хвърли в мрака.

Задъха се в шлема си и се запрепъва панически. Мракът бе пълен, но чувството, че не бе сама тук вътре я накара да пробяга коридора още по-бързо. Опипа с дясната си ръка стената и продължи да тича. Така поне знаеше, че се движи в правилната посока. Имаше чувството, че стените се сближават с всяка стъпка.

Скоро ще стигна.

Не може да остава много сега.

Все пак коридорът не трябва да е по-дълъг от сто метра.

Струваше й се, че ръце се протягат към нея в мрака и се опитват да я уловят.

Тя продължи навътре. Навътре. Навътре.

Спря.

Бе стигнала края на коридора.

Ръцете й напипаха врата. Не виждаше нищо, но стигна до стоманено колело. Хвана го и го завъртя. То не помръдна. Опита отново. Залепнало.

Не. Нееееееееее!

Не е честно.

Не сега.

Хайде, по дяволите!

Натисна с цялата си тежест и внезапно то поддаде, завъртя се и отвори вратата. Май бе прекалено лесно. Сякаш някой от вътрешната страна й помогна да го отвори. Слаба светлина заструи към нея.

Помещението бе много по-малко от енергийната станция, горе-долу с размера на една класна стая.

В средата стоеше сивкав летателен апарат с яйцевидна форма.

Евакуационната капсула.

Капсулата стоеше върху малка ракетна площадка с включени към нея различни проводници и уреди.

Тя се приближи, за да я разгледа. Не бе по-висока от три метра и половина. Отворът бе най-отгоре откъм задната страна. На противоположната страна имаше малък кръгъл прозорец от дебело, устойчиво на висока температура стъкло.

Тя надникна през прозореца. Вътре приличаше на пилотска кабина на малък самолет. Имаше две седалки една до друга пред командното табло, а зад тях имаше трета, обърната с гръб и гледаща към стената. Коулман бе прав. Нямаше място за четирима души. Побираше най-много трима.

— Какво мислиш? Харесва ли ти?

Миа рязко се обърна, когато чу глас, приличащ на нейния и трескаво се заоглежда в приглушената светлина. Нищо.

— За съжаление, знаеш, че не мога да ти позволя да заминеш — каза отново гласът. — Това ще бъде… *грешка*.

В единия ъгъл нещо се раздвижи.

Двойникът изпълзя от една шахта на пода, сякаш бе паяк.

— Кой… си… ти? — едвам успя да продума Миа разтреперана и отстъпи назад, далече от капсулата.

Двойникът приятелски й се усмихна.

— Аз съм Миа. Не помниш ли? Аз съм *ти*. — Съществото изпълзя от тъмния ъгъл и се насочи към нея. Изглеждаше точно като Миа, облечена в земните й дрехи. Идентично копие до последната подробност. С изключение на очите. Ирисите на двойника бяха катраненочерни.

Погледът на Миа трескаво се движеше от двойника към евакуационната капсула.

Съществото се прокрадваше напред. Само след секунди щеше да е достатъчно близо, за да я сграбчи.

Миа отчаяно се огледа за нещо, с което да се отбранява. Но в помещението нямаше нищо друго, освен капсулата.

Оставаше й само един-единствен шанс.

Моля те, шепнеше тя наум. *Стигнах чак дотук. Моля те, нека да се върна вкъщи. Нека да успея…*

Двойникът се хвърли към нея.

Миа размаха ръце и усети, че блъсна съществото силно в лицето.

Някакви ръце я сграбчиха и я притиснаха към пода.

Моля те!!!

Тя слепешком заудря отново, без да знае дали е улучила нещо, изправи се на крака, втурна се към капсулата, отвори вратата. Двойникът стоеше точно до нея.

Тя се хвърли вътре в капсулата, затвори вратата и я заключи.

Другата Миа изкрещя.

Заудря по вратата с яростта на диво животно.

Миа отчаяно погледна контролното табло.

Кое от всичките е?

Кое?!

Едно изкривено лице се показа от външната страна на прозореца. Погледът му бе изпълнен с омраза.

Пръстите драскаха по стъклото.

Миа трескаво започна да натиска случайни бутони.

По стените заваляха удари.

Гласове.

Писъци.

Най-после го видя. Червен бутон от дясно:

АВАРИЙНО ИЗЛИТАНЕ

Тя го натисна и таблото светна. Двигателите на ракетата загърмяха.

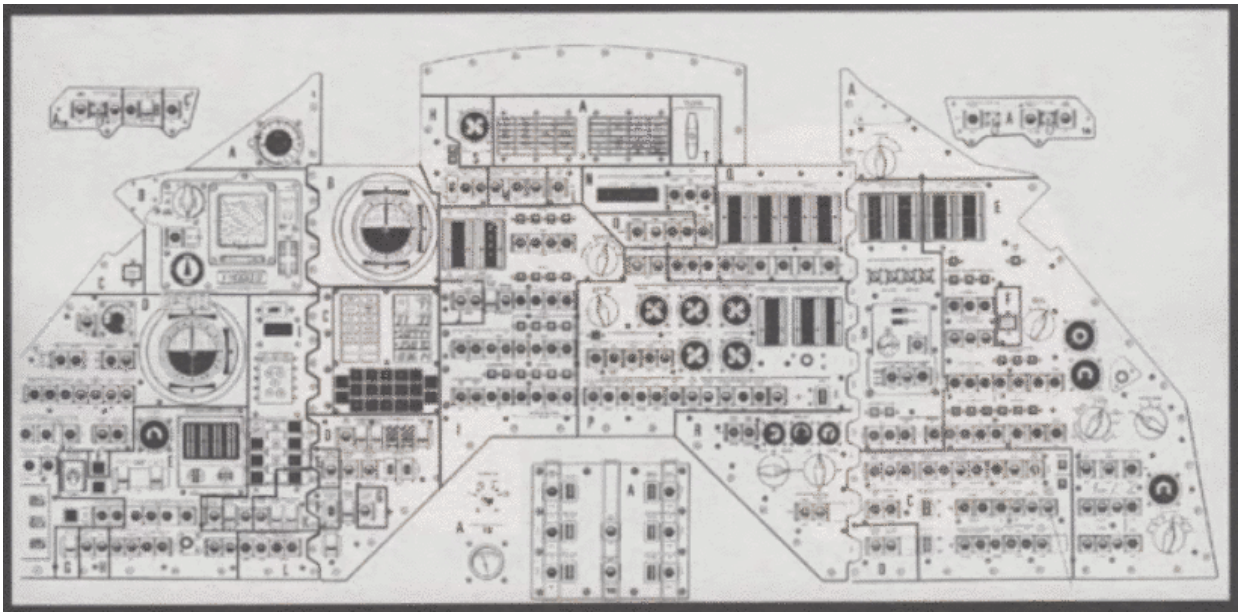

Тя светкавично се настани на една от седалките и затегна колана. Съществото отвън крещеше с пълна сила и истерично блъскаше по корпуса.

Миа чу как двигателят набира мощ. Капсулата страховито затрепери, тя се вкопчи за таблото и затвори очи.

Излита! Капсулата излита!

Само секунди по-късно капсулата се отдели от платформата. Свързващите кабели се откачиха и капсулата се устреми в Космоса със свирепа сила.

ЧАСТ 3
СЛЕД ТОВА

АТЛАНТИЧЕСКИ ОКЕАН

Радарите на НОРАД — Северноамериканското военновъздушно космическо командване — засякоха капсулата няколко минути след дванайсет часа. Без да бъдат в състояние незабавно да установят за какъв обект точно става дума, за кратко решиха, че това е метеорит. Или вражеска ракета. Свързаха се със секретаря по отбраната и главнокомандващия и обсъдиха с тях дали обектът да бъде свален. Но последвалият контрол от по-близо показа, че обектът се движи твърде бързо, за да бъде балистична ракета. Явно бе нещо, което пристигаше от Космоса.

В НАСА също забелязаха капсулата и макар и да не знаеха с точност какво представлява, тя все пак им даде повод за надежда. Надежда, че участниците в експедицията, с които бяха загубили контакт преди пет и половина денонощия, са оживели и са успели сами да се върнат на Земята. Ако бе така, явно ставаше дума за същинско чудо. И точно от такова нещо се нуждаеше НАСА. Чудо свише. Нещо, което да заглуши шума, вдиган постоянно от всички вестници и телевизионни канали, които непрекъснато излъчваха предавания за трагедията и набиваха в главите на хората колко цинично, алчно и нечовешко е било космическата агенция да заложи живота на децата на карта.

Но сега всичко можеше да се промени. Ако се окажеше, че въпреки всичко екипажът е оцелял, нещата щяха да се обърнат с главата надолу. Критиките срещу експедицията до Луната щяха да утихнат. А вестниците щяха да се напълнят с хвалебствени, геройски истории. Щяха да завалят интервюта и телевизионни предавания за храбрите астронавти, върнали всички обратно на Земята. Навсякъде щеше да има снимки на разплакани майки и бащи, прегърнали дъщерите и синовете си.

Лидерите на НАСА бяха на борда на военноморския спасителен хеликоптер, който час по-късно излетя от базата и потегли към океанската част близо до Нюфаундленд, където капсулата се бе приземила. Още преди хеликоптерът да набере достатъчна височина,

ръководителите на НАСА бяха започнали да подготвят речите си, които имаха намерение да споделят с медиите веднага щом екипажът безопасно бъде качен на борда.

Тя бе прекарала в сън повечето време през четирите денонощия на пътуването. Чак когато капсулата навлезе в атмосферата и парашутите се отвориха, тя се събуди напълно. Капсулата приятно се поклащаше, докато летеше надолу и срещна повърхността на Атлантическия океан.

Миа откопча предпазния колан на седалката и се изправи несигурно. Вълните затрудняваха движението й, но тя успя да стигне до прозореца и да погледне навън. След последните дни, заобиколена само от белезникава сивота, гледката на безкрайния син океан бе направо поразителна.

Тя сковано се запрепъва до изхода и освободи аварийната ключалка.

Експлозивните болтове на люка разкъсаха пантите и вратата се откачи, падна и изчезна в морето. Миа седна в отвора и усети вятъра върху кожата си. Слънцето огряваше лицето й, а всеки път, когато капсулата се удряше във вълните, я заливаха солени пръски вода.

Тя седя така часове, поклащайки се, без да мисли за каквото и да било. Само седеше и гледаше, сякаш никога преди не бе виждала вода.

Някъде следобеда се появи и първият рибарски кораб. Загорелите, обрулени от вятъра, брадясали рибари стояха учудени на борда на траулера „Сий харвест“ и гледаха момичето, което седеше неподвижно в отвора на капсулата с потопени във водата крака. Капитан Тайн заповяда на екипажа да спусне спасителната лодка във водата и няколко минути по-късно Миа бе изтеглена на борда. Увиха я с одеяла и я занесоха в капитанската каюта, където Тайн остана с нея.

Миа не разказваше много. Тя съобщи къде е била и че нещата там са се объркали. И това бе всичко.

Капитан Тайн я гледаше със загрижен поглед.

— По-късно ще разкажа всичко — заяви Миа. — Обещавам. В момента просто не съм съвсем на себе си.

Те се насочиха към сушата, а военният хеликоптер, който прелетя над тях час по-късно, нямаше представа кой се намира в

кораба под него. Тя бе настанена в къщата на капитана в малкото рибарско селище на брега на Нюфаундленд, където остана четири дни, докато се съвземе. През тези дни тя не спомена и дума за преживяното от нея. По молба на Миа, капитан Тайн и екипажът му не биваше да споменават цяла седмица пред никого, че е била намерена жива, докато тя самата не станеше готова за разкритието. И те удържаха думата си.

Но когато на седмия ден госпожа Тайн отиде с подноса със закуска в таванската стая на Миа, тя бе изчезнала. Леглото бе оправено, пердетата дръпнати. След нея не бе останала и следа, освен една бележка на нощното шкафче, на която пишеше:

Трябваше да продължа. Благодаря на кап. Тайн за грижите.

Вече съм добре.

Миа

Хеликоптерът висеше неподвижно във въздуха на няколко метра от капсулата, докато водолазите се подготвяха да скочат във водата. Те претърсиха капсулата и се гмуркаха многократно наоколо, за да открият следи от оживелите. Представилите на НАСА приеха съобщението им — *Тук няма никой.* — силно угрижени.

Единият от тях разочаровано отвори куфарчето си и хвърли последен поглед към различните приветствени речи, написани от него. Вече никой не се нуждаеше от тях. Ядосан, той демонстративно плъзна вратата встрани и ги изхвърли навън. Белите листа паднаха долу и останаха да лежат върху водната повърхност като мъртви риби.

Преди да обърнат и да поемат обратния курс към базата, двамата костюмирани мъже от НАСА протегнаха глави през отворената врата, за да хвърлят последен поглед към космическата капсула.

И го забелязаха едновременно.

Лежащата долу капсула не беше *Церера*.

На нея бе изписано друго име.

Дарла 1

На секундата разбраха, че горе се е случило нещо ужасно и че нямаше как да има оцелели.

Щеше да им струва скъпо да обяснят това на целия свят.

Оказа се, че е много по-лесно да се стигне до Ню Йорк, отколкото бе предполагала, макар и да отне доста време. През нощта, след като капитан Тайн и жена му заспаха, тя се облече и се промъкна на пръсти надолу по стълбата. Отвори съвсем безшумно външната врата и побягна към кея. Скри се между товарите и чака там до сутринта, а после се промъкна на борда на първия потеглил ферибот. След като се вози на автостоп с различни хора от Отава, успя да убеди една възрастна двойка, че са й откраднали портфейла и така се сдоби с пари за билет за бързия автобус до Ню Йорк. Пристигна на автогарата в Манхатън рано на следващата сутрин. Примоли се на една симпатична дама да й услужи с няколко монети и набра номера на Космическия център в Хюстън.

Разговорът бе кратък. И Миа се радваше на това. Майка й не можа да продума и дума, само хлипаше и се наложи баща й да вземе телефона. Тя му разказа къде е била намерена и за престоя си в Нюфаундленд, но не спомена и дума за проблемите на Луната. Само повтаряше, че е добре.

Баща й крещеше по телефона, сякаш се страхуваше тя да не изчезне отново.

— Иди в хотел „Четири сезона“. Веднага ще ти запазя стая. Апартамент! Двамата с мама сме в Хюстън. Тръгваме към летището и си купуваме билети за Ню Йорк. Не отивай никъде другаде, нали? Остани в хотела, поръчай си каквото искаш за ядене и пиене. Сигурна ли си, че не искаш да ти пратя лекар?

— Не, не, всичко е наред. Но благодаря.

— Двамата с майка ти ще пристигнем най-късно утре вечер. А може би и по-рано. Нямаш представа каква радост е да чуем гласа ти отново.

— Трябва да затварям, татко. Тук е доста студено.

— Студено? Ами… добре, тръгвай тогава, съкровището ми. За „Четири сезона“, чуваш ли!

Миа затвори и се отправи пеша към хотела. Преди да стигне до централния му вход мина покрай вестникарска будка и мярна крещящите заглавия в Ню Йорк Таймс.

The New York Times

DARLAH Capsule Recovered - Sole Survivor Found

Нямаше значение. Никой нямаше да я познае. Нито един човек не се обърна след нея по улицата, никой не реагира, когато доближи рецепцията на хотела, за да се регистрира в него.

КОНИ АЙЛЪНД

Баща й бе успял вече да направи резервация и тя, щастлива, се качи с асансьора до апартамента на 52-рия етаж, който имаше страхотна гледка към парка.

Но Миа не остана там, както бе обещала.

Вече бе чакала достатъчно. Само минути по-късно, след като си взе един бърз душ, тя напусна хотела и се запъти към Сентръл Парк.

Зачака.

Мъри се появи малко преди единайсет часа.

Появи се бутайки количката си и я видя, още преди тя да му се обади.

— Здравей — поздрави тя.

Той дълго я гледа. Сякаш ровеше из библиотеката на паметта си. И най-накрая извади картонче с нейното име.

— Миа? — каза той стъписан. — Ти си се върнала!

Тя се усмихна.

— Мислех просто да дойда и да те поздравя.

— Слушах радио — каза той. — В Армията на спасението. Казаха, че всички сте загинали. Ужасни новини, Миа. Казаха, че нямате никакъв шанс.

— Вярно е. Но аз оживях.

— Да, очевидно — заяви той и я прегърна. — А родителите ти?

— Пристигат тази вечер. Най-рано.

— „Четири сезона“, нали?

— Точно така — отвърна Миа. — Като предишния път.

— Чудесно. Ще те изпратя до там.

— Хрумна ми нещо друго. Ела.

Мъри остави количката си и я последва до спирката на метрото на Лексингтън авеню.

— Имаш ли пари за билети? — попита тя.

— Шегуваш ли се? Приличам ли ти на човек, който има пари?

Те изчакаха да не ги види никой и прескочиха преградата, после изтичаха на перона. Тя предупреди Мъри да не чете имената на

спирките, за да не разбере къде отиват. И Мъри я послуша. Всеки път щом метрото спреше, той затулваше очи с ръце, за да не си мисли тя, че той мами. Прекосиха Ийст Ривър и продължиха към Бруклин. Пътуваха до последната спирка и Миа водеше Мъри за ръката, докато той я следваше в топлата вечер.

— Сега вече можеш да гледаш — каза тя.

И Мъри отвори очи.

— Кони Айлънд — възкликна той. — Довела си ме до Кони Айлънд! Не съм бил тук… ами… през последните години.

— Помниш ли, че ми разказа, че някога сте спели на плажа тук?

— Да, помня. Вече никой не го прави. Вече никой не нощува на плажа. Тъжно е, като се замисли човек.

Миа го заведе до водата.

— Но тази нощ е различна. Тази нощ някой все пак ще пренощува на плажа тук, на Кони Айлънд.

Очите на Мъри се насълзиха. Огромни сълзи покапаха по бузите му.

— Благодаря — каза той. — Благодаря. Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавал.

Пътят до плажа бе покрит с боклуци. Навсякъде около тях имаше остатъци от увеселителен парк. Счупени въртележки, части от камион и самотно, замряло завинаги виенско колело.

Избраха си място до една стара дървена лодка и Мъри постла палтото си върху пясъка, за да могат да легнат върху него.

— Добре дошла обратно — приветства я той.

— Добре дошъл и ти — отвърна тя.

Мъри бе човекът, заспал най-бързо в Ню Йорк тази нощ. Само след минута той бе положил глава на пясъка и потънал в дълбок сън.

Но Миа не заспа.

Тя остана будна цялата нощ, загледана пред себе си, докато слънцето се показа над водата. *На Земята съм,* помисли си тя. *Най-после у дома.*

* * *

Мъри се чувстваше като пребит, когато се събуди. Първоначално не разбра къде се намира и се заоглежда, докато не видя Миа и си спомни предишната вечер.

Той се изправи, отиде до водата и седна до нея.

— Как си? — попита той.

Тя се обърна към него:

— Всичко ще се нареди прекрасно. За мен.

Внезапно той забеляза нещо в лицето й и се вгледа в очите й.

— Очите ти — каза той. — Мисля, че трябва да си ги прегледаш. Изглежда, че нещо не е наред с тях… хм… те… те са напълно черни.

Тя му се усмихна. Отблъскваща усмивка.

Внезапно той се почувства зле. Не можеше да определи точно каква бе причината, но имаше нещо нередно в цялата работа. Нещо отблъскващо.

Тя отново се усмихна.

— За съжаление не мога да ти позволя да се върнеш в Манхатън.

— Аз… да… но какво искаш да кажеш? — попита Мъри объркан и уплашен. Той инстинктивно отстъпи назад и се спъна.

Миа се надвеси над него. Той усети как изпада в паника.

Слънцето се издигна над морето и ги огря. Освети целия бряг и върна блясъка на Кони Айлънд.

Той успя да види единствено ръцете й, когато светкавично се спуснаха към него, после почувства ослепителна, силна болка в главата си, сякаш черепът му се разцепи на две.

После всичко потъна в мрак.

* * *

Тя просто си тръгна и го остави, напълно равнодушна. Бавно се обърна и се запъти към огромното виенско колело и остатъците от онова, което някога е било увеселителен парк. В далечината, от другата страна на Ийст Ривър видя небостъргачите на Манхатън, огрени от първите слънчеви лъчи. Остана известно време, загледана в града, преди да потегли обратно за спирката на метрото.

ДАЛЕЧНИ ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИ

Портиерът на „Четири сезона“ се поклони и й отвори вратата, когато тя приближи сградата. Без да размени и дума с някого, тя премина през фоайето и взе асансьора до 52-рия етаж. Допря картата до вратата и влезе в луксозното помещение.

Не беше стая, а огромен апартамент. Апартаментът Тай Уорнър Пентхаус имаше девет стаи, разположени на четиристотин квадратни метра и заемаше целия етаж на хотела. Тя тръгна невъзмутимо от стая в стая, взимаше определени предмети, разглеждаше ги и после ги връщаше на местата им. Най-голямата стая имаше панорамен изглед към Сентръл Парк и всеки човек би затаил дъх от красотата на утринната светлина, която прозираше през листата на дърветата в парка. Но тя дори не я забеляза, влезе в хола, видя един червен стол и се настани в него.

Зачака.

Просто седеше неподвижно и чакаше.

Часовете се точеха.

Ако някой можеше да влезе в стаята и да я види, би се уплашил до смърт. Тя не само седеше неподвижно, но по лицето й не трепваше и мускул, седеше като неодушевен предмет и гледаше с празен поглед в стаята.

Шест часа по-късно звънна телефонът. Сякаш бяха изминали само няколко минути, тя се изправи, отиде до малката масичка и го вдигна.

— Госпожице Нумеланд, родителите ви пристигнаха.

— Да се качат горе — нареди тя.

— Естествено.

Тя излезе в коридора, погледна се в огледалото. Очите й бяха тъмни. Тя любопитно разгледа чертите си и после насочи вниманието си към вратата.

На нея се почука. Един, два пъти.

После чу как някой отключва вратата и тя се отваря.

И ето ги там. Трима човека. Мъж, жена. Момче.

Родителите й. Брат й.

Майка й изпусна чантата си и се затича към нея, хвърли се на врата й и се разплака на глас.

— Толкова се страхувахме за теб, Миа, страхувахме се до смърт. — Тя едвам успя да изрече думите.

Дните, прекарани в неведение дали дъщеря й е жива, бяха оставили горчив отпечатък върху лицето на майка й. То бе посивяло, изсъхнало, подобно вестник със скръбни вести, а косата й бе разрошена и неумита. Очевидно не бе спала нощи наред.

— Толкова те обичам, нали знаеш? — изстена тя и прегърна дъщеря си още по-силно. — Мислех, че никога няма да те видим повече.

След нея дойде баща й, който също я прегърна със сълзи в очите. И малкото момче.

Казваше се Сандер. Стоеше на метър от нея и я гледаше с поглед, изпълнен със съмнение. В ръцете си мачкаше раздърпано плюшено лъвче.

— Странни очи — промърмори той. — Очите ти са странни.

Но никой друг не го чу.

— Сандер е изтощен — чу тя да казва майка й. — Не е спал почти цяло денонощие, горкичкият. Имахме проблеми на летищата, ту закъснения, ту стачки, какво ли още не. И накрая… да… НАСА ни предложи частен самолет и… денят беше много дълъг.

— Сандер, уморен ли си? Искаш ли да си легнеш? — попита бащата. — Тук имат фантастични легла, да знаеш. И сега вече можеш да спиш спокойно, малки приятелю, защото Миа вече е при нас. Не се ли радваш?

— Радвам се — отвърна той и притисна лъвчето си още по-силно.

— Няма ли да прегърнеш Миа?

— Не — отвърна той бързо и се обърна на другата страна.

Майка й я гледаше и я галеше по бузата.

— Сандер отдавна не те е виждал, нали го знаеш. Не е свикнал да отсъстваш толкова дълго. Ако искаш, можеш да го заведеш до банята — каза тя — да му помогнеш да се приготви за лягане, да си

измие зъбите и… такива ми ти неща? Мисля, че това ще му хареса. Междувременно татко ще ни поръча нещо за хапване. Какво искаш?

— Нищо.

— Нищо? Сигурна ли си? Да не би да си яла вече?

Момичето поклати глава.

— Добре, добре, все пак ще поръчаме нещо, пък ти ще решиш дали искаш нещо, или не.

Тя пристъпи към Сандер и му протегна ръката си. Той я хвана с нежелание. И усети колко е студена.

— Ела, Сандер.

Той послушно я последва в банята. Тя затвори вратата. Заключи я. Извади една от хотелските четки за зъби и махна опаковката й, после изстиска малко паста за зъби върху нея.

— Дай да ти подържа лъва, докато си миеш зъбите — каза тя.

Сандер очевидно бе доста изнервен. Той се оглеждаше и накрая остана да стои с поглед, вперен във вратата към коридора. Бавно взе четката за зъби, която тя му подаваше и започна да мие зъбите на проскубаното лъвче.

— Липсвах ли ти? — попита тя.

— Страхувам се, Миа.

— Аз не съм Миа.

Проскубаното лъвче падна от ръцете му, когато тя го сграбчи. Той не успя да издаде дори звук.

Те изпълзяха от апартамента светкавично, всички двойници, излязоха в коридора, а оттам в асансьора и потеглиха надолу. Четири идентични копия на Миа препускаха от стая в стая с безмилостна ефективност, скоро се превърнаха в цял легион. Повечето гости бяха отворили вратите на стаите си, след почукване на тях, бяха надникнали и видели младо момиче да стои в коридора. Последното, което очакваха, е да бъдат безжалостно нападнати, без да имат какъвто и да било шанс да се защитят или да избягат.

Един по един двойниците плъзнаха по стълбите или асансьора до първи етаж, минаха през фоайето и напуснаха хотела, някои вземаха такси оттам, а други тръгваха пеша по тротоара. Нито служителите на хотела, нито малкото останали живи гости, които в момента се

настаняваха, обърнаха внимание на това, че един и същи човек напуска непрекъснато „Четири сезона“.

С едно-единствено изключение.

Едно пиколо, което чакаше нетърпеливо да вземе куфарите на капризна японска двойка, забеляза едно и също момиче да минава покрай него три пъти. Той се зачуди за известно време, но после реши, че видяното е дежавю. Очевидно се бе преуморил. *Няма смисъл да го споделям с когото и да било,* помисли си той.

А и в този момент му казаха, че трябва да отнесе куфарите до трийсет и първия етаж.

Пиколото натисна копчето в асансьора. После погледна светещото табло, от което разбра, че асансьорът слиза надолу към него.

Чу се лек пиюкащ звук, когато асансьорът стигна до фоайето и вратите му се отвориха.

ЕПИЛОГ

Регистрационен номер 88.723.
Име на кораба: Провидънс
Екипаж: 8
Изходно място: сектор 12, Земята
Крайна дестинация: Европа
Сегашно местонахождение: Луната, квадрант 60 (Море на спокойствието)
Дата: 08/17/2281
Време на излъчване: 21:14 координирано универсално време

Първостепенна задача: дълбочинно изследване на океана на луната на Юпитер Европа, област #878
Второстепенна задача: изследване на квадрант 60, лунната повърхност

1.

Смята се, че откритите субекти са свързани със 7-те събития на Земята през 2019. Субект #1 (мъртъв) е жена, приблизително на 16 години. Открита на 180 метра от лунна база *Дарла 2*. Облекло: скафандър на НАСА, счупен шлем, намерен на 1,5 метра от трупа. Причина за смъртта: попадане във вакуумно пространство. Субектът визуално е идентичен с първото откритие на 7-те мъртъвци на Земята. Тъканното изследване показва, че субектът е човек. Стъпки (без ботуши) от неидентифициран субект, открити в близост до трупа.

2.

Вътрешен оглед на лунна база *Дарла 2*: базата изглежда непокътната. Няма явни следи от външни или структурни повреди. Базата е външно запазена. Намерен субект #2 (мъртъв) между модулите 2 и 3. Причина за смъртта: неизвестна. Субект #2 е идентифициран като лейтенант Хол.

Вътрешен оглед на лунна база *Дарла 2*:

Главният люк оставен отворен. Саморъчно направен кристален радиоприемник, намерен на пода в декомпресионната камера. Няма електрозахранване и въздух в цялата база. Субект #3 (мъртъв) открит в модул 3/ оранжерия. Идентифициран като капитан Коулман. Причина за смъртта: застрелял се с пистолет в главата. В момента базата изглежда в изправност, няма видими следи от борба. Долно ниво, в което се намира генераторът за електричество (модул 4) съдържа субект #4 (мъртъв) и #5 (мъртъв), идентифицирани съответно като С. Уилсън и П. Стентън. Причина за смъртта: задушаване. Изглежда луноходът в модул 4 е премахнат. Препоръчват се допълнителни разследвания.

Провидънс продължава към Европа.

КРАЙ НА ДОКЛАДА

Виж приложението на следващата страница.

ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА РЕГИСТРАЦИОНЕН №88.723.

Описание: Намерен предмет в джоба на субект #1. Предметът е ръчно написано съобщение. Подписано от починалия. Части от съобщението се различават трудно или са напълно нечетливи.

То съдържа следния текст:

Спомням си, странно, нали, че много животни предпочитат да умрат сами, далече от семейството си, от

стадото или глутницата си. Просто изчезват, когато усетят, че е ударил часът, защото не искат никой да бъде до тях в последния им миг? Винаги ми се е струвало трудно за разбиране. Досега. Вече не мисля, че го правят, за да пощадят близките си и да им спестят страданията. Мисля, че го правят, за да пощадят себе си. Да гледаш любимите си същества, с които си прекарал най-хубавите или най-лошите дни, докато ти самият бавно изчезваш от живота, може би е нещо, което не всеки би понесъл. Това те кара да се бориш за повече време, да понесеш болката по-дълго, само за да направиш раздялата по-лека за тях. По-добре е да ги напуснеш безшумно, незабелязано, скрит в мрака. Сам. Наистина е по-добре. Радвам се, че никой от вас не е при мен сега (не се чете) и така е най-добре. (не се чете) то вече е на път към вас, така че (не се чете, два реда от текста плътно са задраскани). Татко, благодаря ти, че ми помогна да (сглобя?) радио. Вероятно би искал да те запомня с нещо друго, а не с това, но това е най-яркият спомен (запечатан?) в съзнанието ми.

Помня израза на лицето ти, когато радиото заработи, само колко бе горд. Като дете. И те обичам заради това. (Аз?) успях да направя едно сама. Страхувам се, че не беше толкова хубаво като твоето. Но работеше. Чух, че няма да има спасителна експедиция и че „един свещеник ще изпълни същия ритуал като при погребенията в морето, когато душите отиват на дълбоко и ще приключи с молитвата *Отче наш*“. Страхувам се, че една молитва няма да помогне на ~~никого от нас~~. Извини почерка ми. Да пишеш с молив с тези ръкавици (не се чете) както бих желала. Или може би причината е главата (ми?), остава ми много малко кислород, ~~главоболие~~. Трудно е да се намерят правилните думи, отнема време, напускам *Дарла 2* сега. Намирам се някъде отвъ… (не се чете). Ще гледам Земята, докато (не се чете) би било най-прекрасната последна (гледка?). Не мога да ви разкажа нищо повече. Беше едно прекрасно пътуване, всичко, всички вие сте прекрасни. ~~Не аз лъжа, иска ми се да сте тук. Не като животните.~~

Писмото, мама, Сандер. Толкова съжалявам за всичко, съжалявам за всичко. Вече трябва да (вървя?).

Миа (подпис)

КРАЙ НА СЪОБЩЕНИЕТО

КРАЙ НА ПРЕДАВАНЕТО

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Сигналът 6EQUJ5 всъщност бе получен на 15 август 1977 година в радиообсерваторията *Голямото ухо* (днес известна като Радиообсерватория на Охайо Стейт Юнивърсити) в Делауеър, Охайо — и детайлите в историята, разказана от Коулман между стр. 281 до 284, са актуални факти. Необходимо е също така да се отбележи, че на 20 август и на 5 септември 1977 година, две космически сонди, наречени *Вояджър 1* и *Вояджър 2*, бяха изстреляни от космическия център „Кенеди“ във Флорида. В добавка към задачата да фотографират и измерят активността на слънцето, те носеха и послание: позлатена плоча, съдържаща запис на изображения, музика и звуци от нашата планета, събрани, в случай че корабът някога бъде открит от извънземна цивилизация. Тринайсет години след изстрелването, *Вояджър 1* мина покрай орбитата на Нептун и напусна нашата слънчева система. *Вояджър 1* и *2* продължават пътешествието си в космическото пространство със скорост от седемнайсет километра в секунда и остават най-отдалечените от Земята обекти, създадени от човека. Ако никой не ги открие междувременно, *Вояджър 1* ще продължи да лети към Алфа Центавър, най-близката звезда до нашата слънчева система, през следващите четиридесет хиляди години.

ЗА АВТОРА НА ТАЗИ КНИГА

Юхан Харстад (роден през 1979 г. в Ставангер, Норвегия) дебютира през 2001 г. със сборник проза, озаглавен „От тук нататък само ще остаряваш“ (Herfra blir du bare eldre). На следващата година той публикува сборник разкази под заглавие „Бърза помощ“ (Ambulance), а през 2005 г. — романът „Бъз Олдрин, какво стана с теб в цялата тази бъркотия?“ (Buzz Aldrin, hvor bled et av deg i alt mylderet?), който е преведен в десет държави, включително САЩ, Франция, Германия, Русия, Корея… През 2007 г. издава романа „Хеселби“, който му донася наградата на норвежката критика за детска литература. Харстад също така е автор и на четири пиеси.

Романът „Дарла“, публикуван в Норвегия под заглавието „Дарла: 172 часа на Луната“, е първият му роман за юноши, за който през 2008 г. Юхан Харстад получава наградата „Браге“ — най-престижното литературно отличие в Норвегия. Книгата е публикувана в 27 страни в Европа, Америка и Азия. Критиката я нарече „Най-великия норвежки фантастичен роман на всички времена!“.

ЗА ПРЕВОДАЧА НА ТАЗИ КНИГА

Анюта Качева е завършила скандинавистика (основна специалност норвежки език и литература), специализирала е европейски езици и литератури (френски език и литература) и социални науки (психология) в Университета на Осло, Норвегия. Владее норвежки, датски, шведски, английски, френски и руски език. Тя е изявен журналист с голям опит като редактор на различни издания за култура и ръководител на програми в Българското национално радио, член е на Съюза на българските журналисти и на Международната организация на журналистите. Анюта Качева е автор на статии с театрална критика и блестящ преводач на художествена литература. Изявява се също и като отличен преводач на филми — има над 18 филма, преведени от норвежки и шведски, в това число всички творби на Ингмар Бергман, които са представяни в България. В областта на художествената литература Анюта Качева се утвърди като един от най-добрите познавачи и преводачи на класически и съвременни скандинавски автори (норвежки, шведски и датски) — над двайсет са преведените от нея творби на Хенрик Ибсен, Аугуст Стриндберг, Ингвар Амбьорнсен, Ларш Кристенсен, Кяртан Флогстад, Беате Гримсруд, Анне Холт, Тотбьорн Егнер, Камила Колет, Петер Хьоег, Мариа Вине, Юхан Борген, Лудвик Холберг, Оле Лунд Киркегаард, Мариа Грипе, Мариане Фредриксон и др.

През 2006 г. Анюта Качева получи за книгата „Кръвни братя“ от Ингвар Амбьорнсен специалната награда на Съюза на преводачите в България за най-добър превод.

Издание:
Автор: Юхан Харстад
Заглавие: Дарла
Преводач: Анюта Качева
Година на превод: 2017
Език, от който е преведено: норвежки
Издание: първо
Издател: Издателство „Ергон“
Град на издателя: София
Година на издаване: 2017
Тип: роман
Националност: норвежка (не е указано)
Печатница: „Инвестпрес“ АД
Редактор: Сергей Райков
ISBN: 978-619-165-071-2
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/14225

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.